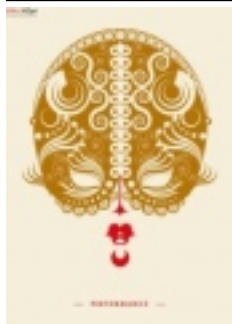

Học Viện Glamour

Contents

Học Viện Glamour	2
1. Chương Trường Học Kỳ Lạ (1)	2
2. Chương Trường Học Kỳ Lạ (2)	3
3. Chương Trường Học Kỳ Lạ (3)	4
4. Chương Bạn Mới	6
5. Chương Đi Chơi!!!!	7
6. Chương Khai Giảng	9
7. Chương Xét Lốp Và Sự Khác Biệt	11
8. Chương Kiểm Chuyện Gây Sự	14
9. Chương Hồ.....biển!!!!	16
10. Chương Cậu Là Ai?	19
11. Chương Hoàng Hôn	21
12. Chương Vườn Hoa Sau Trường - Bản Nhạc Tình Buồn	23
13. Chương Perfect Couple	25
14. Chương Henry Và Khải Minh - Hai Phe Đối Lập	27
15. Chương Rắc Rối	28
16. Chương Tạm Biệt Cậu - Người Tôi Yêu!	30
17. Chương Làm Thêm	31
18. Chương Sinh Nhật Hoàng Gia	33
19. Chương Quà Sinh Nhật Cho Thiếu Gia	35
20. Chương Món Quà Đêm Sinh Nhật	36
21. Chương Người Hầu Độc Quyền	38
22. Chương Áo Choàng Đen	39
23. Chương Tỉnh Lại	42
24. Chương Cú Điện Thoại Từ Khải Minh	44
25. Chương Chuẩn Bị Cho Cuộc Hẹn	47
26. Chương Gặp Mặt	49
27. Chương Người Thứ Ba	52
28. Chương Con Tin Thái Ny	54
29. Chương Thái Ny! Tớ Sẽ Giết Chết Bọn Chúng!!!	56
30. Chương Lễ Cưới Của Ma Cà Rồng	58
31. Chương Tẩu Thoát Khỏi Khải Minh	61
32. Chương Điều Đó Thật Là Tốt	64
33. Chương Giải Quyết	66
34. Chương Quyển Sách Glamour	68
35. Chương Công Chúa Nhỏ	71
36. Chương Bí Mật Bật Mí!	73
37. Chương Mãi Mãi Vẫn Như Thế	75
38. Chương Hồi Kết Có Hậu	78

Học Viện Glamour

Giới thiệu

Ngày hôm nay, một ngày nữa tôi lại có thể tiếp tục được sống. Đã rất lâu rồi, từ khi cái cảnh tượng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoc-vien-glamour>

1. Chương Trường Học Kỳ Lạ (1)

Ngày hôm nay, một ngày nữa tôi lại có thể tiếp tục được sống. Đã rất lâu rồi, từ khi cái cảnh tượng đó xảy ra nó đã khiến tôi trở nên khác người. Mỗi ngày tôi sống là một ngày kinh khủng đối với tôi.

Tôi là Lâm Vi, một đứa con gái ‘được’ mọi người gọi với cái tên ‘thân mật’ : Quái vật Lâm Vi. Chắc cũng vì đôi mắt hay chuyển màu của tôi mà họ gọi tôi như vậy.

Hôm nay, tôi sẽ bắt đầu khóa học mới tại một trường phổ thông mà tôi chưa từng nghe cái tên đó trên mạng hay báo chí bao giờ cả. Trường Glamour.

Tôi loay hoay trong sân trường cả tiếng đồng hồ để tìm phòng Hiệu trưởng. Thật sự thì hỏi mọi người cũng được nhưng có muốn hỏi thì tôi cũng chẳng thấy ai để mà hỏi cả.

-Cậu là học viên mới à? - Một giọng nữ êm êm, dễ nghe.

Tôi xoay người, nhìn về phía người đã hỏi tôi. Vì sao tôi biết là người đó đang hỏi tôi à? Đơn giản, vì trong trường bây giờ chỉ có mình tôi, một con nhóc lang thang này giờ!

-Ừ!

Tôi hơi ngạc nhiên khi phía sau mình là nàng.....tomboy. Vẻ đẹp của cậu ấy rất hoàn mỹ. Đôi mắt to nâu nhạt, Mái tóc cắt ngắn cao hơn gáy, gương mặt Vline trắng hồng, chiếc mũi không quá cao nhưng rất cá tính, bờ môi hơi đỏ đang hé miệng cười.

-Đi theo tôi!

Cậu ấy nghiêng đầu ra hiệu bảo tôi đi theo.

-Ừ, ờ....Mà khoan....

Tôi khựng người, ngơ ngác.

-What's up?

-Đi....đi đâu??

-Đến phòng hiệu trưởng chứ đi đâu? Đi nhanh lên.

Cậu ấy hối thúc tôi, nét mặt khá cau có và vội vã, tôi cũng im lặng và đi theo sau.

Sau một hồi, khi chúng tôi đã đi qua một sân cỏ, hồ bơi, vườn cây thì cuối cùng, tôi và cậu ấy cũng đã đến được nơi tôi muốn đến. Phòng Hiệu trưởng.

Cốc...Cốc...Cốc...

Cậu ấy gõ nhẹ lên cánh cửa bằng gỗ sồi, tráng men bóng loáng, khá giản dị nhưng rất sang trọng.

Cánh cửa mở ra...

-Đến rồi hả! Tôi tưởng cậu đang nằm dài đâu đó rồi đánh một giấc rồi.

Một tên người lùn, tôi mím môi để không phát ra tiếng cười, cái tên lùn đó trong rất NGỘ, lùn đúng nghĩa luôn...

-Đừng có xem xét Thái Ny tôi như vậy chứ, 3 tháng hè gặp lại, cậu cũng chẳng cao lên được chút nào nhỉ! Hahahahaha..

Cô gái tomboy đó tên Thái Ny, cậu ấy cười thỏa mãn sau khi trêu tức được tên lùn đúng nghĩa kia hìh, chắc về tôi phải xoa dầu vì đau bụng mất thôi.

-Chuyện gì ồn ào ngoài đó vậy?

2. Chương Trường Học Kỳ Lạ (2)

Một giọng nữ thoang thoảng như vừa đủ lọt vào tai tôi, nó phát ra từ trong phòng. Tôi nghiêng đầu nhìn vào phòng. Tôi không thể rời mắt hai điều : căn phòng và người phụ nữ bên trong phòng.

Căn phòng đó chứa toàn là sách, trên kệ, trên bàn và rải rác khắp nơi. Những quyển sách mà tôi đã đọc cũng không nhiều đến như vậy đâu. Còn người phụ nữ mà tôi muốn nói đến có một khuôn mặt rất ưu tú, làn da trắng trẻo, tóc búi cao điểm trên búi tóc đó là một chiếc kẹp hình chuồn chuồn xanh tinh xảo, khoắc trên người là bộ váy ôm màu tím đỏ rất sang trọng. Chiếc kính sáng lấp lánh dưới những tia nắng gay gắt của bầu trời được tay người đó nhắc lên nhẹ nhàng.

-Vào thôi!

-A! Đau!

Thái Ny vỗ vai tôi, cái vỗ rất mạnh, tôi ôm vai đau đớn, chậm chậm bước vào. Đôi mắt tôi vẫn không thể rời khỏi những quyển sách. Như là thiên đường vậy. Tuyệt vời.

-Hai em ngồi đi!

Người phụ nữ mỉm cười, đẩy gọng kính nhìn tôi. Tôi thì giật mình hoàn hồn sau khi lạc vào xứ sở của những quyển sách.

-Cám ơn cô!

Thái Ny đáp. Tôi và Thái Ny ngồi xuống chiếc sofa bằng nhung mềm mại màu trắng.

-C....cô? Không lẽ đây là...là...

-Là Hiệu trưởng!

Thái Ny nói khi tôi cứ lấp ba lấp báp, mặt mày cứng đờ.

-Chứ này giờ cậu nghĩ đây là ai?

-Hìh... - Tôi cười trừ cho cái đầu chậm hiểu của mình.

-Cô là Lâm An!

Hiệu trưởng vừa đưa cho tôi một tách cà phê sữa còn nóng,vừa giới thiệu tên cho tôi biết.

-Em hãy thử nó đi!

-Vâng...em cảm ơn cô. Em là

-Lâm Vi! Cô biết em, không cần giới thiệu đâu.

Hiệu trưởng mỉm cười.

Tôi ngỡ ngàng khi cô bảo cô biết tôi.

-Không cần ngạc nhiên vậy đâu, hồ sơ của em ở đây mà!

Vừa nói, cô vừa chỉ tay lên tập hồ sơ dày cộm trên bàn.

Tôi gật đầu, cười cười. Cầm tách cà phê trên tay, tôi lắc nhẹ tách cà phê, mùi thơm thoang thoang mũi tôi. Tôi uống một ngụm nhỏ, vị béo của sữa thanh thanh đầu lưỡi, chút đắng đắng của cà phê quyện vào làm tôi muốn uống thêm ngụm nữa. Tôi cứ thế, ngụm này rồi tới ngụm kia đến khi tôi nhận ra tách cà phê đã hết.

-Hai em thấy sao? - Hiệu trưởng hỏi. Trên tay vẫn cầm ly cà phê còn đầy.

-Ngon lắm ạ!

-Ngon ạ! - Thái Ny đặt ly xuống bàn.

-Vậy thì tốt rồi! Đây là lần đầu cô tự tay làm cà phê. Được khen quả tốt.

-Thật sao ạ??? - Tôi tròn mắt, nhìn tách cà phê không còn giọt nào của tôi.

Cô cười mỉm.

-Cô ơi! Sao trường mình không có ai vậy??? - À!

Cô đặt tách cà phê xuống.

-Cô cứ để lát nữa em giải thích cho cậu ấy ạ!

Thái Ny nói, đôi mắt nhìn tôi.

-Oh! Ok! Nhờ em vậy!

Cô gỡ cặp kính xuống, tiến đến chiếc bàn làm việc hướng về phía cửa sổ lớn.

Chiếc bàn đơn giản, trông khá cũ kỹ có lẽ nó đã được sử dụng từ lâu lắm rồi.

3. Chương Trường Học Kỳ Lạ (3)

Hiệu trưởng lấy chiếc hộp nhỏ đặt trên bàn rồi đi về phía sofa. Cô ngồi xuống ghế, tay cầm chiếc hộp nhưng đôi mắt thì lại đưa về phía tôi.

Một lúc sau, cô đặt chiếc hộp trước mặt tôi.

-Nếu em muốn làm học sinh trường này, hãy đeo chiếc huy hiệu này vào. Em có thời gian suy nghĩ về việc này. Thái Ny sẽ giúp em, khi nào quyết định thì hãy đeo.

Tôi nhìn trân trân chiếc hộp một hồi. Đó là một chiếc hộp hình lập phương nhỏ, có 4 chân thon ngắn màu vàng bóng loáng, phần thân được bao bởi một lớp nhung màu đỏ, xung quanh viền bằng những cây kim loại nhỏ thon màu vàng. Nó đẹp và tinh tế.

-Em sẽ học tại đây! - Vừa nói, tôi vừa lấy huy hiệu từ chiếc hộp ra, nhìn cô và Thái Ny dửng dưng. Tôi vào trường này thì chắc chắn tôi sẽ học ở đây dù có việc gì. Đây là ngôi trường duy nhất chấp nhận hồ sơ của tôi, nhất là đôi mắt kỳ lạ của bản thân tôi.

Về mặt của Thái Ny và cô khá sững sờ.

-Em quyết định nhanh vậy sao? - Cô hỏi, tay nâng tách cà phê ấm.

-Vâng! - Tôi cười.

-Vậy để em giúp bạn ấy, vẫn còn một ngày nữa mới vào học mà!

-Được, trông vào em !

Tôi cứ để huy hiệu trong lòng bàn tay, đôi mắt cứ dán vào nó. Một chiếc huy hiệu nhỏ nhưng rất đẹp, nó làm bằng vàng, trên đó là hoa văn một chiếc mặt nạ rất tinh tế.

Cửa phòng đóng lại, tôi và Thái Ny bước đi trên hành lang. Những cây cột cao to, nghiêng bóng mình xuống mặt đất. Trời nắng gắt, tôi mồ hôi nhễ nhại, Thái Ny thì khác, cậu ta trông rất khỏe khoắn, chả rơi một hạt nào.

Tôi lấy trong túi áo ra chiếc hộp lúc này.

-Cậu đeo nó vào đi! - Thái Ny bảo tôi.

-Đeo thế nào??? - Tôi ngẩn người ra

Thái Ny cầm lấy chiếc huy trên tay tôi, đeo từ từ vào vật áo trái của tôi.

-Cám ơn cậu!

-Mỗi học viên trong ngôi trường này đều phải có một huy hiệu, nó là minh chứng cho sự tồn tại của một sự sống mới trong thế giới này. Khi đeo nó vào, cậu sẽ thấy tất cả mọi người. Họ cũng như cậu, từng bị gọi là quái vật khi sống cùng với con người tầm thường, vô vị.

-Con người, tầm thường? Ý cậu là sao? - Tôi đứng trước mặt Thái Ny, vẻ mặt khá ngu ngơ.

-Đúng, con người tầm thường, rất tầm thường. Ý tôi là.....cậu thuộc về nơi đây chứ không phải thế giới con người ngoài kia.

-.....

Tôi vẫn chưa hiểu, Thái Ny lấy trong túi ra một cái cây dài bằng cánh tay, màu đen bóng loáng.

Thái Ny chỉ cái cây vào một tảng đá nhỏ. Miệng lầm bầm cái gì đó không rõ, trông như đang niệm chú.

-Cậu làm trò gì thế? - Tôi ngơ ngác, khá buồn cười khi cậu ta đang niệm chú, chắc cậu ấy muốn làm phù thủy quá.

Nhưng tôi đã sai, tảng đá lúc này.....không, không phải tảng đá...mà.....mà là một con chó con với bộ lông trắng tinh..

-Tin hay không tùy cậu, muốn học ở đây không thì tùy ở cậu! - Thái Ny cất cây đã vào ống tay áo.

Tôi ôm lấy chú chó con.

-Tớ đã nói học là sẽ học, dù có chuyện gì thì vẫn vậy. Hihi

-Được, ngày mốt mới bắt đầu, cứ thông thả đi. Giờ thì về ký túc xá.

-Đi thôi nào Po! - Tôi bế con chó lên, nó tên Po.

-Po!!!! Ôi trời! Đi thôi!

Tôi, Thái Ny và cả Po đi một mạch đến túc ký xá nữ. Tôi mong đợi giây phút này lắm, tôi sẽ có bạn mới, cùng trò chuyện, cùng đi chơi, đi học, blah...blah.....

Tôi cười trong vô thức.

-Đến rồi, thôi cái nụ cười đó đi, vào phòng sắp xếp đồ, nghỉ ngơi đi! - Thái ny mở cánh cửa phòng bằng gỗ ra. Tôi xách chiếc túi đồ vào phòng. Đó là một căn phòng gỗ vừa đủ cho 2 người ở. Một chiếc giường tầng, hai kệ sách, một chiếc bàn khá dài và rất nhiều thứ khác nữa. Po chạy nhanh vào trong.

-Ai đó???? - Một cô gái nhỏ con bước ra trong chiếc khăn tắm.....

4. Chương Bạn Mới

Một cô gái dáng nhỏ nhắn trong chiếc khăn tắm quấn lấy thân bước ra, khuôn mặt nhỏ nhắn với đôi mắt xanh dương, bình yên như nước biển Thái Bình Dương.

Thái Ny cười mỉm, cô gái đó nhìn Thái Ny rồi lại nhìn tôi. Đôi mắt cứ nhìn tôi không rời, nhìn một cách xem xét.

-Vào không gõ cửa, cái tật không bỏ. Lần này lại dẫn thêm người lạ vào. Nè! Phòng tớ mà, sao cậu tự nhiên thế???? - Cô gái đó méo mặt, hai tay chống nạnh.

-Người lạ, haizzz, bạn cùng phòng đó, thưa Vân Du tiểu thư!!!

Thái Ny làm giọng đùa cợt, cô gái cau mặt, miệng cứ lăm bầm rồi chỉ tay về phía Thái Ny. Sau đó là một tia màu xanh mỏng, nhỏ lướt nhanh qua tôi, nó hướng về Thái Ny.

-COI CHỪNG!!! - Tôi la lên, người cứng đờ, tôi chả biết làm gì ngay lúc đó cả.

Thái Ny giơ tay phải ra nắm chặt tia xanh vào tay, bàn tay của cậu ấy rơi ra một thứ gì đó, nó lấp lánh, giống như màu cát vậy, óng ánh trong ánh sáng mặt trời chiếu vào qua khung cửa sổ.

-Quá kém!!! Luyện thêm đi, tiểu thư! - Thái Ny cho tay vào túi áo, quay lưng - Thôi, thông thả nhé hai cộ bạn - Nói rồi cậu ấy bước đi, cánh cửa gỗ khép lại.

Trong phòng chỉ còn tôi, cô bạn tên Vân Du, Po và túi hành lí của mình.

-Tớ là Vân Du! Còn cậu? - Vân Du chìa tay ra, khuôn mặt cười tươi, khác hẳn lúc nói chuyện với Thái Ny. Cảm xúc trên gương mặt cậu ấy thay đổi 180 độ khiến tôi chóng mặt.

-Tớ là Lâm Vi. Rất vui được làm quen! - Tôi bắt tay Vân Du, cả hai chúng tôi đều cười, sau đó cậu ấy giúp tôi xếp đồ, dọn giường cho tôi và cùng tôi đi đến thư viện.

Thư viện, nó là nơi mà tôi gửi gắm tâm hồn của mình vào, mọi cảm xúc, tình cảm, nó là chiếc hộp chứa đựng con người của tôi. Tôi lớn lên từ cô nhi viện, ở đó, bọn trẻ tranh giành nhau từ cái kẹo, con gấu bông, đến cả tình thương của các sư và gia đình đến nhận nuôi. Bọn chúng ngày thường rất quỷ quái, bọn cũ ăn hiếp bọn mới, các sư ngăn cũng không nổi. Riêng tôi, tôi chọn sự yên bình trong góc sách, tôi cứ cho hết mọi cảm xúc, tâm hồn tôi vào những quyển sách. Tôi xem tất cả các loại sách ở trong thư viện của cô nhi viện. Bọn trẻ trong nhà thờ không ai dám đến gần tôi, nhưng đều đó không có nghĩa là chúng không trêu ghẹo tôi, từ tiểu học đến trung học cơ sở, tôi đều được gọi với cái tên : Quỷ vật. Tôi là người rất lạc quan nên những điều đó cũng không làm tôi buồn.

-Vậy là cậu lớn lên trong cô nhi viện. Nhưng cậu có từng gặp được cha mẹ của mình chưa? - Vân Du vừa lựa sách vừa hỏi tôi, tôi nhoẻn miệng cười.

Thư viện hôm nay vắng lặng, chỉ có tôi và Vân Du.

-Chưa bao giờ! Hi, nếu có tôi cũng không muốn gặp họ đâu! - Tôi nhìn Vân Du, cậu ấy vẫn lựa sách, mãi mê.

-Vì sao? - Hỏi máy móc, cô bạn của tôi vẫn thản nhiên.

-Có lý do gì, để tớ phải gặp lại người đã sinh tôi ra rồi vứt tôi nơi đây sự tranh giành đó chứ? Tớ cũng không cần biết họ có lý do gì, nếu nói ra thì những lời đó chỉ là ngụy biện .cho sự ích kỉ của họ..... - Tôi nhìn quyển sách trên tay, ánh mắt tôi vô hồn - Cậu cũng thích sách à? - Tôi đổi chủ đề.

-Ừ! Hjhj, tớ và cậu giống nhau mà!

Tôi và Vân Du ngồi xuống bàn khi đã an phận với những quyển sách đã chọn.

-À!! Thái Ny có nói, nếu đeo huy hiệu này vào sẽ nhìn thấy mọi người. Nhưng tại sao lúc tớ không đeo tớ vẫn có thể thấy Thái Ny và Hiệu trưởng???

-Vì họ đặc biệt! Có thời gian tớ sẽ nói cho cậu nghe! - Vân Du tiếp tục đọc sách, tôi im lặng rồi cũng đọc phần sách của mình.

Tôi đọc hết quyển này đến quyển khác, cô bạn của tôi cũng vậy. Trời nhá nhem tối, tôi và Vân Du đem cất sách rồi trở về ký túc xá tắm rửa rồi cả hai ra ngoài đi dạo.

Bước ra khỏi cổng trường, chúng tôi (cả Po nữa) tháo huy hiệu ra , Vân Du búng tay một cái, trên người cậu ta là một bộ thể thao tay ngắn có nón màu vàng chanh năng động. Cậu tiện tay chỉ vào Po, bụp một cái Po của tôi biến thành một con thú bông bám trên vai.

-Cậu thay đồ đi chứ, đừng có mặc mấy bộ này nữa!

-Thế tớ biết mặc gì? Gia sản chỉ có bấy nhiêu.

Nói xong, Vân Du chỉ tay vào tôi, miệng lẩm bẩm, tôi nhắm hai mắt. Nhìn tôi giống lọ lem vậy, Vân Du là bà tiên đỡ đầu.

-Xong! - Tôi mở mắt sau câu nói của cậu ấy. Bộ đồ lúc nãy đã biến mất, thay vào đó là một bộ đồ khá giống với Vân Du nhưng tay áo dài xắn lên, màu tím nhạt.

-Cám ơn cậu nhá! - Mắt tôi long lanh.

-Không gì! Mà mắt cậu, nó chuyển màu sao??? Lúc nãy tớ thấy nó màu đen mà.

-À! Nó như vậy đó, chuyển màu theo cảm xúc của tớ. Nhìn ghê lắm hả??? - Tôi che mắt.

-Không, nhìn nó rất đẹp!!!

-Đừng an ủi tớ.

-Không đâu, nó rất đẹp! - Tôi nhìn cô bạn rồi cười, hai chúng tôi thanh thản đi dọc trên những con đường lung linh ánh sắc nhiều màu từ các biển hiệu, đèn giao thông, đèn xe, tiếng bóp kèn in ỏi, thành phố lúc này tấp nập người qua, phố xa lên đèn. Tôi và Vân Du ghé vào một cửa hàng thức ăn nhanh, lựa chọn một hời, chúng tôi lấy 2 miếng sandwich, 2 chai nước táo, 2 cây kem và một ít bánh ngọt để về phòng ăn.

Bước ra khỏi cửa hiệu, chúng tôi đi vào khu thương mại VinCom. Nơi đây là lần đầu tôi đặt chân vào. Tôi cứ nhìn mọi thứ, hai cô gái với bộ thể thao cá tính. Một người với gương mặt nhỏ, mái tóc màu đỏ dài uốn xoăn phần đuôi. Đôi mắt xanh dương mơ màng, bờ môi đỏ hồng chúm chím với dáng người nhỏ nhắn trông thật đáng yêu. Một cô với mái tóc đen dài đến eo, khá cao, gương mặt trắng trẻo với đôi mắt tím nổi bật, gương mặt có chút đuộm buồn. Hai người hai vẻ nhưng sức hút ngang nhau. Đi đến đâu, hết thấy cặp mắt đều đưa về phía hai cô gái. Có người còn chụp hình, tặng nước....

-Hám sắc! - Vân Du trề môi, liếc bọn người kia một cái rồi đi. Tôi theo sau, mắt nhìn khắp nơi.

Ở đâu đó có một người đang nhìn cô gái với mái tóc đen và đôi mắt tím kia. Một cái nhìn ám áp nhưng rất xa lạ....

Cạch...

Chiếc cửa phòng đóng lại. Vân Du nhảy lên nệm, tôi xách túi đồ ăn cho vào tủ lạnh. Ngồi xuống giường, tôi vận người rồi thả người trên tấm nệm êm. Nhìn ra ngoài cửa sổ, tôi và Vân Du đã nói chuyện rất nhiều, đến gần nửa đêm mới chịu đi ngủ.

Trời đêm ít sao, vàng trắng sáng, huyền ảo. Nó đưa mọi người vào giấc ngủ yên bình.

5. Chương Đi Chơi!!!!

Bầu trời buổi sáng ở đây thật đẹp, những ngọn gió buổi sáng nhẹ nhàng lướt qua cửa sổ, lướt nhẹ trên tóc tôi.

-Vân Du à!!! Dậy đi!!!!!!!!!!!!

Tôi vừa lay người vừa gọi con bạn ham ngủ của tôi. Mặt Trời thì đã lên từ bao giờ mà cậu ấy vẫn lười nằm trên giường.

-Nấm.....Lùnnnnnn!

Tôi nói to vào tai của cậu ấy. Vân Du mở bừng mắt, quay sang nhìn tôi, khuôn mặt nhăn nhó.

-Cậu vừa gọi cái gì? Nói lại xem! - Giọng Vân Du hằm hằm. Tôi biết mình đã lỡ nói điều không nên, đầu lắc lia lịa rồi cười trừ.

Nhưng, tôi thấy cái tên Năm Lùn đó hợp chứ bộ, hìhì.

Vân Du dùng dần bước xuống giường rồi đi tắm.

Cốc...cốc...cốc..

Có ai đó đang gõ cửa phòng, tôi vội chạy ra mở cửa.

Là.....Thái Ny. Hôm nay cậu ấy mặc váy....không thể tin được. Một cô gái tomboy như thế mà khi mặc váy lại xinh như thế.

-Good Morning Girls~ - Thái Ny nháy mắt, hàng long mi cong dài và dày kia thật cuốn hút.

-Chào cậu! Bộ váy.....

-Sao? Nhìn không đẹp à. Đây là bộ tôi mới mua đây.

-Không phải, nhìn xinh mà! Vì, mọi khi thấy cậu mặc đồ rất là bụi, tomboy, hôm nay lại mặc váy nên hơi ngạc nhiên!!! Nhìn rất cute đó!!!

-À! Sau này cũng sẽ thường thôi! Đồng phục trường này năm nay cho nữ là váy mà! - Thái Ny cười mỉm.

Tôi cũng cười.

-Sao sáng sớm mà đến làm ồn ào vậy! - Vân Du chống nạnh, chề môi. Cái giọng đó phá tan đi cái gương mặt hạnh phúc khi được khen kia của Thái Ny.

-Ai phiền ai đây! Haizzz, đáng lẽ, hôm nay là ngày cuối của kỳ nghỉ, tôi phải được nghỉ ngơi, tự dưng Hiệu trưởng gọi tôi, bảo dẫn hai người ra ngoài chơi! Oáp.... - Thái Ny nói xong thì ngáp một cái thật to, để lộ cả hàm răng trắng sáng.

-Đi chơi? - Tôi hỏi.

-Ừ! Cô bảo hôm nay ngày cuối cho nên dẫn hai người đi chơi, dù sao, khi bắt đầu khóa học, sẽ không học viên nào được bước ra khỏi cổng khi không có lệnh mà! Giờ có đi không, không đi thì tôi về!! - Thái Ny quay gót, vờ bỏ đi.

-Đi thì đi, chơi cho đã hôm nay, không vui không về! - Vân Du lôi tay tôi đi. Không kịp phản kháng thì tôi đã bị lôi ra khỏi phòng.

Đi một hồi thì chừng tôi đã đến một khu thương mại gần đó.

Chúng tôi đi hết quầy này đến quầy khác trong khu thương mại. Vân Du và Thái Ny mua rất nhiều thứ cho tôi. Quần áo phòng khi đi dã ngoại cùng trường, giày và cả sách nữa....

-Ai cha! Hôm nay mua nhiều nhỉ! - Vân Du cười.

-Cám ơn hai cậu nhiều! - Tôi rưng rưng.

-Gì mà khóc, việc này có gì to lớn đâu mà cảm ơn!!! - Vân Du lau nước mắt của tôi.

-Ừ hìhì... hic!!! - Tôi không biết vì sao tôi không thể kiềm được nước mắt của mình, nó cứ trực trào rồi. Có lẽ là vì lúc nhỏ, tôi chưa bao giờ được vui như thế này, chưa bao giờ được ai đó mua quần áo cho ngoài những bộ quần áo được ai đó tặng cho cô nhi viện, những bộ đẹp nhất thì cũng bị bọn trẻ kia giành lấy, tôi lúc nào cũng là kẻ thiệt thòi, quần áo rách rưới vì bị tranh giành, giày dép thì cũng không khá gì hơn. Tôi chưa từng một lần bước ra khỏi cô nhi viện vì không một gia đình nào dám nhận nuôi tôi cả.

-Mắt xanh??? Lúc này mắt cậu ta màu nâu mà! Cậu ta dùng năng lực sao? - Thái Ny nhìn chăm chăm vào hai con mắt của tôi.

-Mắt tôi nó như vậy đó, thay đổi màu như vậy, cứ theo cảm xúc của tôi thôi! Vì thế.....chưa ai dám đến gần tôi cả! - Tôi ôm mặt, khóc nức nở.

-Tôi xin lỗi! Tôi không biết nên....- Thái Ny lúng túng.

-Không sao! - Tôi ngược mặt lên, miệng nhoeo cười. - Đi ăn gì đó nha! Tôi khao!! - Tôi khoác vai hai cô bạn của tôi.

Chúng tôi đi ăn lẩu Nhật rồi lại đi ăn pizza, sau đó là ăn kem và uống trà sữa. Chúng tôi tiếp tục đi dạo quanh những con đường trong thành phố, ngắm những ánh đèn sáng lung linh, những tiếng còi xe inh ỏi của những người dân vội vã về nhà đón bữa cơm tối.

Tôi bị hai cô bạn ham chơi rủ vào bar, tiếng nhạc âm ỉ, chói tai, ánh sáng mờ ảo, không biết ai là ai, mùi rượu bia nồng nặc, hương nước hoa của phụ nữ và đàn ông pha lẫn nghe thật khó chịu. Vân Du và Thái Ny thì nhảy nhót theo tiếng nhạc, tôi chỉ biết ngồi đó nhìn. Vì thấy tôi có vẻ không thích, họ kéo tôi ra ngoài rồi đi lòng vòng các quán ăn nhanh trên vỉa hè, vừa ăn vừa nhìn dòng người qua lại. Cả ngày hôm đó, chúng tôi đã rất vui, tôi dường như lại được sinh ra thêm lần nữa.

Trời thì chạng vạng tối, tôi, Thái Ny và Vân Du mới trở về trường.

-Ngủ ngon! - Thái Ny vẫy tay.

-Hôm nay thật sự cảm ơn cậu! Tôi sẽ không quên ngày hôm nay đâu! - Tôi cười tươi, cúi đầu.

-Cảm ơn nhé! - Vân Du cũng vẫy tay.

-Không gì! À.....Lâm Vi! Mắt.....màu tím rất đẹp! - Thái Ny nháy mắt rồi quay đi, bóng cậu ấy mất hút dần.

Hai chúng tôi về phòng rồi tắm rửa, sau đó nằm nói chuyện với nhau hồi lâu. Nói chuyện đến gần khuya thì chúng tôi nhắm mắt, chìm hẳn vào những giấc mơ của riêng chúng tôi.

6. Chương Khai Giảng

Cuối cùng thì cũng đến ngày chính thức khóa học. Các bạn học sinh càng lúc càng đông. Họ nói cười với bạn bè, có người còn dùng cả phép thuật của mình nữa, tôi cứ đứng đó nhìn....

-Đi nào! - Vân Du kéo tôi đi. Giống như lời Thái Ny nói, đồng phục năm nay là váy dành cho nữ. Chọn màu đen và đỏ làm chủ đạo, bộ váy ngắn tới gối, với những họa tiết lạ mắt trên thân áo khiến bộ váy càng thêm bắt mắt. Ngay sáng sớm đã có người gõ cửa phòng rồi đưa cho chúng tôi đồng phục, đường nhiên, không ai khác, người đó là Thái Ny, cô bạn đa - zi - năng của tôi.

Chúng tôi bước vào lớp, biết bao con mắt cứ dán vào tôi như thể tôi là một con quái thú vậy. Tôi cúi mặt. Phòng học làm bằng gỗ, hoàn toàn bằng gỗ nhé! Khá bí ẩn, ma mị, một số món đồ trang trí là quạ, lọ thuốc,.....nhìn giống với những gì tôi nghe kể trong truyện phép thuật. Bàn ghế khá cũ kỹ nhưng rất đẹp. Tôi thật sự thích nơi này rồi.

-Vân Du~ - Tôi nghe thấy tiếng ai đó gọi con bạn của tôi, ngược mắt nhìn. Đó là một cậu con trai, dáng cao, da ngăm, mái tóc nâu bồng bênh trong gió, đôi mắt buồn thoáng chút vui tươi đang vẫy tay chào bạn tôi.

-Chào, Ken! Đạo này thế nào? - Vân Du nắm tay tôi chạy lại chỗ cậu bạn đó. Tôi cười mỉm.

-Bình thường! À mà.....bạn mới sao? - Cậu ta chỉ tay vào tôi.

-Ừ! Bạn cùng phòng, tên là Lâm Vi!

-Chào cậu, tôi là Ken, rất vui được làm quen! - Ken giơ tay phải ra, nháy mắt. Khuôn mặt hút hồn nhìn tôi.

-Rất vui được làm quen! - Theo lệ, tôi bắt tay cậu ấy. Tuy khá ngượng nhưng rất vui, tôi lại có thêm một người bạn nữa. Hjhj

-Năm nay đồng phục đẹp quá! Bọn con trai nhìn thật cuốn hút! - Vân Du vờ té xỉu. Tôi không đỡ mà cho cậu ta “té tự do”

-Đau quá!!! - Vân Du ôm đầu, mặt nhăn nhó nhìn tôi và Ken. - Đồ đáng ghét!

-Tớ xin lỗi!! - Tôi ôm miệng cười. Vân Du đứng dậy, phui bộ váy.

Cạch.....

Tiếng mở cửa khiến tôi giật mình quay lại. Bước vào đầu tiên là một cô gái với mái tóc vàng óng ả, điệu đà, khá cao, gương mặt thanh tú, diêm nhan là chiếc môi đỏ mọng. Theo sau là hai cô gái, một cô với mái tóc hồng ngọt ngào, dáng nhỏ nhắn, khuôn mặt tươi cười nhìn mọi người khác hẳn với hai cô gái kia. Cô gái còn lại với chiếc kính mỏng, tóc đen búi cao, trên tay là một đồng sách nặng cồng kềnh.

Cô gái đầu tiên bước đến chỗ tôi nhìn lướt qua rồi dừng lại chỗ Vân Du.

-Chào....Chuột chũi! Haha! Lâu rồi không gặp nhỉ! - Cô gái đó chống nạnh, hồng hách lên tiếng, Ken định can ngăn nhưng Vân Du kịp chặn tay lại.

-Chào cậu! Mùa hè vui không? Tớ thì có bạn mới rồi đó nghen! - Vân Du nhí nhảnh.

-Con nhỏ này sao? - Cô gái đó chỉ sang tôi - Tầm thường! - Nhếch môi.

-Ừ! - Vân Du có vẻ khó chịu. Tôi bước ra trước.

-Xin lỗi! Nhưng chúng tớ đang nói chuyện mà! Nếu biết lịch sự thì cậu có thể khoa ăn cơm hớt được không? Đợi chúng tôi nói chuyện hết đã! Ok chứ? - Tôi tươi cười nói chuyện. Cô gái đó có vẻ khá cáu gắt.

-Mày là ai mà dám nói với tao như vậy? Mày nên nhớ, đừng tới Doãn An này thì tao chắc chắn một điều, mày khó mà sống lành lặn nơi đây! - Doãn An trừng mắt nhìn tôi.

-Tôi là Lâm Vi, học sinh mới chuyển vào, Doãn An là cậu hả??? - Tôi chớp mắt, cô gái đó chống nạnh. - Tôi không cần sống lành lặn đâu! Đối với tôi, cuộc sống lành lặn là cuộc sống nhàm chán. À! Mà tôi đang nói chuyện rất lịch sự với cậu, sao cậu lại dùng từ ngữ đó nói với tôi. Khác xa so với vẻ ngoài xinh đẹp cả cậu nhỉ! Thật mất hình tượng quá! - Tôi khoanh tay đứng nhìn biểu hiện của cậu ta.

-Mày.....Đợi đó đi! - Cậu ta quay ngoắc đi. Hai cô gái phía sau đứng lại chào tôi. Nhiều ánh mắt kinh ngạc đưa về phía tôi, những lời bàn tán xầm xì khó chịu vang lên làm tôi nhút nhát hết cả đầu.

-Chào cậu, tôi là Bảo Tuệ! rất vui được làm quen! - Cô gái đeo kính mỉm cười nhìn tôi.

-Tớ là Anh Đào! Hjhj! - Cô gái với vẻ loli cười tươi.

-Rất vui được làm quen hai cậu! Tớ là Lâm Vi! - Tôi cúi đầu.

-À! Về chỗ ngồi đi! Sắp reng chuông rồi!

Bảo Tuệ và Anh Đào về chỗ ngồi, tôi, Vân Du và Ken cũng loay hoay tìm chỗ trước khi chuông reo.

-Nè, nè! Lúc này cậu đúng là Superperper Woman luôn! - Vân Du ngồi cạnh tôi, cười như điên.

-Có gì mà súp ờ, chuyện đó là điều đương nhiên mà, cậu ta sai thì tớ sửa thôi!

-Nhìn cậu lúc đó ngầu lắm đó! - Ken ngồi phía sau chồm ra nói chuyện.

-Hai người làm quá à! Hjhj. - Cả bọn nhìn nhau cười.

Cô giáo cuối cùng cũng vào lớp. Đó là một người phụ nữ trung niên, mái tóc khá tóc bạc, chiếc kính bóng loáng, bộ áo choàng phủ hết cơ thể, đáng vẻ nghiêm trang mỉm cười.

-Chào các em! Ta sẽ là giáo viên quản nhiệm lớp này! Cứ gọi ta là cô Stephen! - Cô đi đến từng bàn. - Giờ các em hãy tự giới thiệu bản thân mình xem nào! - Cô gõ vào chiếc bàn đầu tiên. - Em trước!

Người ngồi bàn đầu đứng dậy, đó là một cậu con trai với đôi kính dày cộm, mái tóc 'ngổ tào' miệng lắp ba lắp bắp.

Rồi từng người một đứng lên giới thiệu. Sau tôi là Ken, sau Ken là một chàng trai khác, là một.....cool boyyyyyyyyyyyyyyy.....

Khi cậu ta đứng dậy, mọi ánh mắt trong lớp chăm chú nhìn vào cậu. Mái tóc đỏ cá tính, đôi mắt đen dài quyến rũ, dáng cao, da ngăm ngăm, nhìn điển trai hơn cả Ken của chúng tôi.

Nghe giới thiệu thì tôi mới biết cậu ta tên là Khải Minh. Nghe cái tên thật là cuốn hút người khác mà. Tôi thật sự không phải loại hám giai đầu nhưng nhìn cậu ta thực sự rất đẹp đó. Mọi ánh sáng nhưng hội tụ vào cậu ta vậy (trong mấy cuốn tiểu thuyết kể về chàng trai đẹp như vậy đó).

Sau đó là một vài người nữa. Khi tất cả học sinh đã giới thiệu xong, cô giáo đẩy gọng kính rồi nghiêm giọng nói.

-Chúng ta đi học phải tuân theo qui định, các em có lẽ đã xem qua nó, còn nếu chưa thì sau giờ học đến gặp cô. Chúng ta không phải đến đây chỉ để học những môn học thường như con người mà.....học luôn cả phép thuật. Ở đây, có nhiều bạn có phép thuật nhưng không biết sử dụng hoặc không có phép thuật. Cô trò ta sẽ bắt đầu bào học vào tiết đầu ngày mai. Còn hôm nay.....Các trò cứ thoải mái đi nhưng.....không được quá ồn ào. - Cô vừa nói xong thì ai nấy mặt mày rạng rỡ, quay qua, xúm lại nói chuyện với nhau.

Cô giáo cũng nói chuyện với các bạn rất thân thiện.

Tôi thích nơi này rồi.

Trong lớp đó, cũng có một người đang dõi theo cô gái có đôi mắt đang chuyển dần sang sắc tím vì niềm vui kia. Ánh mắt đó vẫn rất xa lạ nhưng.....lại mang một chút ấm áp, buồn nhạt khó tả.....

7. Chương Xét Lớp Và Sự Khác Biệt

Vậy là ngày đầu tiên đi học cũng trôi qua. Những ngày tiếp theo, chúng tôi được học những môn học bình thường như các ngôi trường khác, nhưng.....điều đặc biệt ở đây mà tôi muốn nói đến là việc học pháp thuật song song với các môn học.

Học pháp thuật không đơn giản đâu nhé, khó khăn lắm!

-Nè! Hôm qua các cậu có luyện lại các kỹ năng pháp thuật chưa? - Thái Ny khoác vai tôi và Vân Du,

-Rồi! - Tôi vừa gật đầu vừa nói.

-Đương nhiên là rồi! - Vân Du vỗ ngực, nghênh mặt đáp.

-Vậy thì tốt rồi!

-Tốt? - Tôi hỏi.

-Ừ! Hôm nay là ngày thi mà, nhưng.....cũng không hẳn là thi đâu mà là.....-Thái Ny áp úng khiến tôi và Vân Du nhưng muốn đứng tim.

-Sao sao? - Vân Du cuốn cuộn hỏi.

-Chia lớp!

-Cái gì? - Tôi và con bạn Du của tôi tròn mắt nhìn Thái Ny.

-Thôi nào! Bình tĩnh! A hèm! Thế này, các cậu nắm được những điều cơ bản khi sử dụng pháp thuật rồi thì bây giờ kiểm tra nó và xét lớp. Nếu cậu có thể triệu tập được lửa một cách dễ dàng thì cậu sẽ vào lớp lửa, nếu triệu hồi ánh sáng thì vào lớp quang, cứ như thế mà xét lớp thôi. Đừng có lo, việc xét lớp không quá khắt khe đâu! - Thái Ny vỗ nhẹ vai hai đứa tôi.

Cái buổi sáng trong lành mà trước đó 30 phút chúng tôi đón được bây giờ lại thành một bầu trời đầy mây đen bao phủ, sầm xết đánh ầm ầm. Kinh hoàng, quả là kinh hoàng. Tôi và Vân Du vào lớp.

-Gì thế, gì thế? - Ken tựa người vào thành bàn, tay khoanh ngay ngực.

-Hôm nay xét lớp đó! - Vân Du nói.

-À! Việc đó à! Hai cậu lo sao? - Ken kéo ghế ngồi trước mặt hai chúng tôi.

-Cậu biết hả? - Tôi hỏi.

-Ừ! Đừng có lo nữa, chuyện gì rồi cũng sẽ ổn.

-Mong là vậy!

Reng.....Reng.....Reng.....

Chúng tôi ngồi ngay ngắn, cô vẫn chưa vào lớp.

Tôi nhìn quanh rồi quay sang hỏi Ken.

-Này! Ken. Cái cậu tên Khải Minh ngồi sau cậu đâu rồi?

-Chắc đi trễ hay sao á? Mà có chuyện gì à? - Ken gối tay sau gáy hỏi tôi.

-Không có gì đâu! - Tôi quay lên.

Cạch.....

-Học sinh.... - Lớp trưởng lên tiếng. Cả lớp định đứng dậy thì.....là cậu ta - Khải Minh, đang bước vào lớp. cả lớp bị một phen lừa vô tình.

Tôi đang ngồi vẽ thì đánh rơi cây viết xuống bàn. Định khum xuống lấy thì.....

-Của bạn hả? - Khải Minh nhặt lên đưa cho tôi, miệng nở một nụ cười tỏa nắng. Bọn con gái trong lớp quay sang nhìn tôi với cái ánh mắt đầy tia lửa hận, thiêu đốt tôi.

-Cám ỏ cậu! - Tôi cúi người rồi nhận lấy cây bút. Đẹp trai quá, tôi say mê với vẻ đẹp của cậu ta trong giây lát.

-Mắt cậu....- Khải Minh nhìn mắt tôi.- Lúc này mắt cậu màu nâu mà! Sao giờ là.....màu hồng thế kia? Lạ nhỉ.

-Không có gì đâu! Đừng nhìn tở lâu như vậy! Cám ơn vì nhặt giùm cây bút nhé! - Nói rồi tôi quay đi, tay ôm mặt. Lúc đó mặt cậu ấy rất gần tôi, chiếc mũi đó, đôi mắt đó, tôi có thể nhìn nó với hiệu ứng 4D luôn rồi.

Khải Minh trở về chỗ ngồi.

-Nè! Thích người ta hay sao vậy cô nương? - Vân Du khuể vai tôi.

-Không! - Tôi bác bỏ.

-Thế sao con mắt, mặt ửng hồng hết kìa? - Vân Du ra vẻ trêu tôi.

Bỗng lúc đó cô giáo bước vào. Tôi được giải thoát khỏi sự trêu chọc của con bạn Vân Du.

Đúng như lời Thái Ny nói, hôm nay là ngày xét lớp.

-Rồi! Bây giờ chúng ta bắt đầu nhé! Lần lượt các bạn nam lên trước rồi mới tới nữ nha! - Cô đứng trên bục.

Học sinh nam từ từ bước lên và thử sức với việc phù phép biến hóa.

15 phút.....

30 phút.....

45 phút.....

1 tiếng trôi qua.

-Rồi! Các bạn nam làm rất tốt, giờ tới lượt các bạn nữ nào! - Các học sinh nam trở về chỗ ngồi, còn nữ thì xếp hàng đi lên.

Người đầu tiên thử sức là Bảo Tuệ, nhìn cái cách cậu ấy phù phép rất nhẹ nhàng và khéo léo, nhanh chóng đã xong phần thi. Tiếp theo là Doãn An với cái điệu bộ tự cao, hống hách bước lên bục. Vẫn là một màn làm phép đẹp mắt. Cứ thế học sinh nữ từ từ hoàn thành phần thi.

Vân Du đã lên rồi, người tiếp theo là tôi. Tôi run cầm cập, mồ hôi ướt đầm cả trán. Tôi quay người xuống nhìn Ken.

- Cố lên! - Cậu ấy nói không thành tiếng .

-Cuối cùng! Lâm Vi! - Tôi giật bản mình khi nghe cái tên yêu dấu của tôi.

Tôi bước lên bục rồi từ từ tiến đến chiếc hộp kính đầu tiên. Trong đó là một hạt đậu không hơn không kém. Tôi biết mình phải làm gì.

Miệng tôi cứ lẩm bẩm thần chú nãy mâm, hạt đậu không nhúc nhích, nó nằm lì ra đó.

-Hãy tiếp tục với các lọ khác nào! - Cô lên tiếng.

-Vâng ạ! - Tôi lấy hết bình tĩnh đi đến lọ thứ hai, thứ ba, thứ tư rồi cứ thế đến lọ thứ bảy.

Lúc này tôi thật sự rất bực mình, mấy lọ kia không hề khác hơn. Cả lớp nhìn tôi chăm chú.

Tôi nhìn vào lọ, không có gì cả, là không khí sao? Tôi thật sự bối rối nên cứ dùng đại thần chú gió.

Tôi lẩm bẩm câu thần chú trong miệng. Mở mắt ra, không có động tĩnh gì cả. Tôi thất vọng nãy nề cúi đầu.

-Em không làm được thưa cô!

-Chắc chứ? - Cô hỏi tôi. Tôi chỉ biết gật đầu.

-Hãy nhìn những chiếc bình! - Cô bảo tôi. Tôi nghe cô rồi nhìn từng chiếc bình một. Dừng chân đến chiếc bình thứ năm, tôi khá bất ngờ. Lúc đầu, tôi vẫn nhớ nó là một cục đất nhỏ, nhưng.....bây giờ lại là bình chứa những cây dương xỉ nho nhỏ đang từ từ nở. Tôi chạm tay vào. Phụt.....

Cả lớp giật mình.

-Em đã làm được! Hãy nhìn đi, lúc em chạm tay vào chiếc lọ, đất đã nuôi dưỡng mầm sống nhờ nước, gió, ánh sáng. Em đã làm được điều khác biệt! - Cô nhìn cái cây đang từ từ phát trong lọ. Tôi mừng đến không tin vào mắt mình. Mọi thứ vượt qua sức tưởng tượng của tôi.

Tôi quay về chỗ ngồi. Vân Du và Ken khen tôi rất nhiều.

-Xét lớp hôm nay thế là xong. Ngày mai sẽ có thông báo chính thức từ nhà trường. Các em cứ yên tâm đi, không gì phải quá căng thẳng đâu. Đây chỉ là phần mở đầu mà thôi! - Cô nói rồi bước ra khỏi lớp khiến lớp trưởng không kịp phản ứng.

Tôi đang vui mừng thì bỗng.....

-Chào! - Gọng nói chanh chua, hống hách đó chính là.....

8. Chương Kiểm Chuyện Gây Sự

-Chào! - Cái giọng nói chanh chua lẽ đó không ai khác là Doãn An - một con nhỏ chỉ biết khoe mà không biết giấu. Tôi ngước lên nhìn nó, miệng nở một nụ cười rất ư là 'hiền'

-Chào! Phần thi của cậu tuyệt quá! - Tôi mỉm cười vừa nói vừa nhìn nó.

-Ừ! Doãn An, một đứa con gái xinh đẹp, nhà giàu, học giỏi như tao thì chuyện gì chả làm được! Mà cũng vậy, việc bóp cổ mày chỉ là một trò con nít của tao mà thôi! - Doãn An nghiêng rằng nói ra những từ ngữ khiến cả lớp một phen rùng người nhìn về phía tôi.

-Ấy chà! Học giỏi này, xinh này, giỏi này nhưng.....-Tôi đếm ngón tay rồi quay sang nhìn nó. -Ăn nói thì khá thô lỗ rồi nhì! Tôi chỉ là khen thôi mà cậu đã nói tôi như thế sao!

-Nói như thế với mày thì sao? Mày đáng với những lời nói đó mà! - Nó chống nạnh rồi nhìn tôi với cái ánh mắt nhìn thấu tâm can người đối diện. - Một đứa cô nhi như mày thì như thế có là bao! Haha! Không được ai nhận nuôi, một đứa tội nghiệp! - Doãn An nhìn tôi rồi lấy tay vén cằm tôi lên.

-Vâng! Tôi là một đứa mồ côi đó. Thì sao? - Tôi nắm chặt lấy cổ tay đang nắm cằm tôi, mặt nó đau điên. Vân Du và Ken định chạy lên ngăn nhưng tôi lấy tay chặn họ lại.

-Thì mày không đáng để học ở cái lớp này! Một cái lớp hoàn hảo mà bị mày làm lấm lem như thế thật là mất mặt! - Nó liếc tôi một cái.

-Một đứa mồ côi thì có tội hử? Người có tội là người mà đã đem bỏ nó nơi lạnh lẽo đó kia! Còn các cậu, những người được bao bọc trong sự yêu thương quá đầ của cha mẹ nên không hiểu được cái nỗi khổ của một đứa mồ côi đâu! Lúc nào cũng phải tranh giành để có món ăn ngon, đồ mặc đẹp, rất khó biết không? Các người có từng trải qua cuộc sống đó chưa? Mấy người chỉ biết ăn bám cha mẹ của mình, làm được gì nào? Quần áo đẹp, xe sang, nhà to cửa rộng! Quá ư là sung sướng..... - Tôi siết chặt cái tay của cậu ta mạnh hơn khiến mặt nó nhăn nhó đến phát khóc.

-Mày điên rồi! - Nó cố gắng lấy tay tôi ra.

-Thôi nào Lâm Vi! - Vân Du nắm tay tôi. Ken thì cố kéo tay tôi ra khỏi Doãn An, mọi người trong lớp thì cứ run sợ tôi, run sợ cả màu mắt đỏ máu và cái giọng nói của tôi.

-Đủ rồi đó! - Giọng áy đó vang lên, đẩy Ken ra chỗ khác, nắm lấy tay tôi, nhẹ nhàng tách tay Doãn An ra khỏi tay tôi.

-Khải.....Minh! - Tôi tròn mắt. Khải Minh đứng trước mặt tôi, kéo mạnh một cái, tôi đã nằm trọng trong lòng cậu ta.

-Cậu thôi như thế được không Doãn An! - Giọng nói điềm đạm của Khải minh vang lên, tôi nghe thấy hơi ấm từ người cậu ấy tỏa ra, tôi bầu lấy áo cậu ấy, khóc một trận ròn rã.

-Cậu bệnh cậu ta sao Khải Minh? - Doãn An lớn tiếng.

-Tôi không bệnh Lâm Vi, mà tôi chỉ khinh cái thói xem thường người khác của cậu thôi! - Khải Minh vẫn điềm đạm nói nhưng giọng nói đó nó chua chát khiến cho Doãn An phải gào thét.

-Vì sao chứ? Cậu bị điên rồi à? Vì một đứa như nó mà cậu lại nói tở như thế. Cậu mất trí rồi Khải Minh!
- Doãn An gào thét, tôi có thể biết, Doãn An đang rơi nước mắt, giọt nước mắt đó không phải vì buồn mà là vì đau.

Khải Minh không nói gì mà kéo tay tôi ra khỏi lớp. Bước ngang qua Doãn An, tôi thấy được khuôn mặt đau thương của cậu ấy. Mặc dù rất ghét cậu ta nhưng.....trong tình cảnh này, tôi thất thương hại cho cậu ta một phần.

Mặc cho bao người ngơ ngàng nhìn, Khải Minh vẫn nắm tay tôi, kéo tôi ra vườn hoa của trường. Vừa chạy vừa khóc, tại sao ai cũng muốn dừng đến quá khứ của tôi như vậy chứ? Tại sao?

-Thôi khóc đi! - Khải Minh đưa tôi tờ khăn giấy. Tôi cầm lấy rồi lau hết nước mắt nhưng càng lau, nó cứ càng tuôn ra, như một dòng suối vậy.

Khải Minh ngồi cạnh tôi, lấy tay kéo đầu tôi xuống ngã vào vai cậu ấy. Bờ vai rộng và vững chắc đó làm tôi dịu đi một chút nào đó nỗi buồn kia.

-Cảm ơn cậu! - Sau đó tôi cứ khóc, cứ như thế, Khải Minh cũng chỉ biết ngồi đó chờ cho tôi khóc đã rồi thôi.

-Uống đi! - Khải Minh đưa tôi một lon nước cam.

-Cảm ơn cậu! - Tôi cầm lấy rồi uống một ngụm.

-Hai người ở đây à? - Giọng nói mệt mỏi, hờ hững gấp. Tôi quay qua nhìn, đó là Ken, sau đó là cô bạn Vân Du của tôi.

Hai người đến chỗ tôi, Vân Du nhìn Khải Minh một lúc.

-Làm gì nhìn tôi dữ vậy? Tôi biết tôi đẹp trai rồi! - Khải Minh vừa uống nước vừa nói giọng tự cao.

-Xí! - Vân Du xí một cái rồi ngồi nói chuyện với tôi một lúc. Khoảng vài phút sau thì Khải Minh bảo có chuyện phải đi trước, chỉ còn lại tôi, Vân Du và Ken. Chúng tôi ngồi đó hồi lâu rồi cũng đi về kí túc xá.

-Doãn An đã nói gì cậu? - Chưa kịp bước vào nhà thì tôi nghe tiếng ai đó vang lên. Tôi và Vân Du ngược vào phòng. Là Thái Ny.

-Sao cậu vào đây được? - Vân Du hỏi. Thái Ny giơ cây kẹp tay lên và sau đó là nụ cười gian gian.

-Doãn An đã nói gì?

-Không gì đâu! - Tôi cúi mặt.

-Con nhỏ đó đi báo với Nhà trường về việc cậu xiết tay đến nỗi trật cổ tay cậu ta rồi! Có gì thì nói hết đi, nếu được thì Thái Ny này ra tay nghĩa hiệp cho. - Thái Ny khoanh tay trước ngực. Sau đó tôi kể hết mọi chuyện cho Thái Ny nghe kể luôn chuyện Khải Minh đã can ngăn nữa.

-Ok! Cứ yên tâm đi! Mai gặp! - Thái Ny nháy mắt một cái rồi bỏ đi về.

-Cứ thế mà đi sao! Ai mà tin cậu ta làm gì. Lỡ làm chuyện đi vào bế tắc thì sao?- Vân Du cau mày nhăn mặt nói.

-Tớ tin Thái Ny làm được! Mà tại sao khi Khải Minh can ngăn thì Doãn An có vẻ rất bức nhưng có gì đó buồn buồn vậy?

-Thì con nhỏ đó thích Khải Minh chứ sao.

-Thật hả? - Tôi há hốc mồm.

-Chuyện này mấy hôm trước có nghe thoáng qua. Mà cũng phải thôi, Khải Minh là hotboy trường này mà. Không phải tốn công چرا mà cô gái nào trong trường này cũng liêu xiêu và tự đổ, nằm như con cá ướp lạnh ấy! - Vân Du vừa kể vừa mê mẩn.

-Cả cậu cũng thế mà! - Vừa nghe tôi nói, Vân Du lấy lại tinh thần.
-Lúc này được cậu ấy ôm thì thích quá còn gì! - Vân Du ra vẻ ganh tị.
-Thích gì chứ! Haizzzz! - Tôi thở dài mệt mỏi.

Tầm xong, tôi mò mẫn đến cái điện thoại đã mấy ngày không đụng tới. Đây là vật rất quý với tôi. Khi tôi quyết định chuyển vào đây học, một ma sơ đã tặng nó cho tôi.

-Có điện thoại sao? 4S luôn! - Vân Du vỗ vai tôi.

-Ừ! Hjhj.

-Cho số đi! - Vân Du lấy trong túi ra cái điện thoại Iphone 5 ra.

Tôi đọc số co Vân Du rồi cậu ta nhá máy cho tôi. Vậy là hai đứa có số rồi.

Hai chúng tôi hí hoáy chụp hình, làm biểu cảm đủ kiểu. Ấy chà, thời công nghệ cao nên cái gì cũng nhanh.
Pingggg...

Tiếng chuông điện thoại báo tin nhắn của tôi vang lên.

-Thái Ny? Sao cậu ấy biết số tớ? - Tôi mở tin nhắn. Mặt ngược lên nhìn Vân Du đang cười cười nhìn tôi.

-Hi hi, tớ cho số cậu ta đó!

Tôi xem tin Thái Ny nhắn. :“Thái Ny” . Vồn vẹn có cái tên thôi à, haizzz.

Cả đêm hôm đó, hai tụi tôi ngồi chơi thi Flaggy Bird với nhau...Khá rảnh nhỉ. Hjhj....

9. Chương Hô.....biên!!!!

Trời chưa sáng, 5 giờ thôi đấy, thì Vân Du đã lôi đầu tôi dậy, sửa soạn rồi kéo tôi, chạy nhanh như chớp ra sảnh nhà trường. Giờ này chả có ai ngoài chúng tôi và bác bảo vệ đang gật gà gật gù trên chiếc sofa trong phòng bảo vệ.

Giờ thì tôi biết vì chuyện gì rồi. Là cái tờ giấy xét lớp ấy, nó khiến tôi cũng khá hồi hộp.

-Lâm Vi....Lâm Vi... - Tôi mòm mòm tìm cái tên của mình trong cái bảng có cả ngàn cái tên. Nhìn lòi cả con mắt, đôi lúc thấy cuộc đời có nhiều cạm bẫy quá.

-Aaaaa! - vân Du nhảy giật rồi la lên khiến tôi hoảng hốt giật mình, lấy tay bịch miệng cậu ta lại.

-Cái gì vậy? La làng, muốn bị phát hiện sao! - Tôi bịch miệng Vân Du, mắt đảo nhìn phòng bảo vệ. Ông bảo vệ vẫn ngủ, ổn rồi.

Tôi thả tay ra.

-Tên tớ này! - Vân Du chỉ tay vào cái tên ghi in “Lý Vân Du” và hàng chữ phía sau nó “Lớp Hỏa”. Vân Du thì khoái chí cười rần lên.

-Thấy rồi à! Haizzz, biết khi nào mới thấy cái tên của mình đây! - Tôi thở dài một cái. - Sao không xem dùm Ken luôn đi! - Tôi quay sang hỏi con bạn đang vui mừng quá khích của mình.

-À! Xem lúc này rồi cô ơi! Ken Collins , Lớp Mộc!

-Nhanh thế sao! Cha, quan tâm người ta dữ hen! - Tôi nói giọng pha đùa.

-Bạn bè phải giúp đỡ nhau chứ! Tìm tên lẹ đi cô nương! - Nói rồi Vân Du tìm tên tôi trên cái bảng kia. Cái cô này đánh trống lảng cũng ghê nhỉ.

Sau một lúc cả hai đứa cùng tìm thì cuối cùng tôi cũng thấy tên mình.

-Lâm Vi , Lớp Đặc Biệt! - Tôi rất ngạc nhiên khi đọc xong về sau.

-Đặc Biệt sao? Tuyệt vời quá Tiểu Vi à! - Vân Du ôm lấy tôi. - Nghe nói, người ấy cũng học lớp Đặc Biệt đó! - Vân Du nhìn tôi chớp mắt.

-Người ấy? Ai thế? - Tôi ngu ngơ hỏi.

-Cái người mà hôm qua nắm tay Lâm Vi nhà ta chạy một mạch ra vườn hoa ý. Ý, còn ôm Vi nhà ta vào lòng nữa chứ. Hi, như cổ tích vậy. - Vân Du khua tay múa chân, tôi thì nhớ lại cảnh đó, đỏ hết cả mặt.

-Người ấy cái con khỉ á! Khải Minh là người tốt mà, Doãn An cư xử như thế thì bị nói là đúng, người ấy với chả người đó. Xi. - Tôi chống nạnh, bểu môi.

-Thôi được rồi! mà vào được lớp Đặc Biệt luôn đấy, bạn tôi đúng là Number 1! - Vân Du nói rồi cùng tôi đi về phòng.

Vừa đi vừa nói chuyện, Vân Du giải thích cho tôi về cái “Lớp Đặc Biệt”, hầu hết những người học lớp này, hoàn toàn là những người rất thạo phép thuật cơ bản, có thể triệu hồi 1 hay nhiều yếu tố một lúc, nhưng muốn thành thạo việc đó, phải học lớp này, nâng cao kĩ năng và phản xạ tốt.

-Sao biết nhiều thế? - Tôi quay sang nhìn Vân Du.

-Là Thái Ny nói đó!

-À! Tổ thấy cậu và Thái Ny lúc nào cũng khắc khẩu nhưng cũng thân đó chứ! Ken cũng thế. Các cậu chơi thân nhau hồi nào thế? - Tôi cho tay vào túi áo.

-Tổ chuyển vào đây trước cậu một tháng lận. Thái Ny là người đã hướng dẫn mọi thứ cho tổ. Còn Ken ấy, cậu ta là bạn thân từ nhỏ của tổ, lúc nghe tổ chuyển vào trường này học thì Ken cũng rút hồ sơ ở trường cũ rồi chuyển tới đây luôn. - Vân Du nở một nụ cười chum chim, làm lộ ra lúm đồng tiền nhỏ.

-Vậy à! Mà sao cậu vào trường sớm thế?

Có lẽ câu hỏi đó đã dập tắt đi cái nụ cười lúc nãy, thay vào đó là một khuôn mặt buồn nhạt, lơ đãng.

-Mẹ tổ qua đời lúc tổ lên 5. Tổ chỉ có người bạn duy nhất là Ken. Bố thì hay đi công tác, chả có thời gian cho tổ. - Nói đoạn thì vân Du dừng lại, ngồi xuống ghế đá. Ở đâu đó, tôi thấy có giọt nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống, nó trong veo như hạt pha lê, vỡ tan ra khi chạm xuống mặt đất lạnh lẽo kia.

-Vì chuyện đó, bố đã nhiều lần có ý định cưới một người khác về làm mẹ tổ nhưng sẽ không bao giờ tổ đồng ý cả vì mẹ tổ chỉ có 1 mà thôi. Với lại, những người phụ nữa kia không phải vì tổ, vì bố mà vì tiền mới cưới bố tổ. 3 tháng trước, bố đã mặc sự ngăn cản của tổ mà mang về một người phụ nữ, bà ta rất đẹp, ừ, rất đẹp! Tổ cảm thấy không vui nên đã dọn đến trường sớm. - Vừa nói, Vân Du vừa gạt đi những giọt nước mắt kia, miệng cố nở một nụ cười nhưng.....nó quá khó với cậu ấy lúc này. Tôi dỗ dịu rồi đưa cậu ấy về kí túc xá.

-Hey! - Thái Ny chạy đến chỗ hai đứa tôi.

-Chào buổi sáng! - Tôi nói.

-Cám ơn! Xem bảng thông báo xét lớp chưa?

-Rồi! Chắc Thái Ny tưởng tụi này là rùa hử? - Vân Du lại nói giọng đó với Thái Ny.

-Ai mà dám động đến Năm lùn đâu! Sợ lắm cơ. - Vân Du vừa nghe xong thì vun một cú đập vào Thái Ny. Cô Thái Ny cũng không phải dạng vừa đâu, lấy tay nắm lấy chân Vân Du. Cô bạn chân ngắn của tôi thì nhăn mặt, rút mạnh chân về.

-Thôi nào! Hai cậu định làm loạn trường này à! Nhịn nhau đi! - Tôi đứng ra can ngăn, nếu không thì trường này sắp có đại học rồi.

-Coi như tha cho cậu! - Vân Du với khuôn mặt hậm hực, xung quanh tỏa ra một làn ám khí. Kinh khủng khiếp.

Thái Ny thì cười sau đó tạm biệt chúng tôi, trở về lớp.

-Các em chắc hẳn đã đọc được bảng thông báo sáng nay! Giờ thì có thể chuyển lớp rồi đó. Mà khoan.....xếp hàng rồi theo cô! - Nói xong, cả lớp xếp hàng ngay ngắn theo cô chủ nhiệm.

Đến từng lớp, cô đọc tên từng người. Sau khi qua hết 7 lớp thì chỉ còn lại 5 người Tôi, Khải Minh, Doãn An, Bảo Tuệ và lớp trưởng Vũ Trình.

Chúng tôi là những học sinh được chọn vào lớp đặc biệt, do cô Stephen quản nhiệm.

Bước vào lớp, tôi thấy có khoảng 15 học sinh khác trong đó. Họ nhìn chúng tôi rồi cười. Rất thân thiện.

Tôi chọn chỗ ngồi cuối lớp, cạnh cửa sổ. Chỗ này tôi thích nhất vì nó thoáng mát, ánh sáng dễ chịu nữa.

-Chào cậu! - Một cô bạn quay xuống nhìn tôi chào. Mái tóc đen ngang cằm vai, đôi mắt một mí đáng yêu, khuôn mặt hồng hào, giọng nói ngọt dễ nghe.

-Chào cậu! Mình là Lâm Vi! - Tôi mỉm cười.

-Mình là Mỹ Mỹ! Rất vui được làm quen!

-Rất vui được làm quen!

-Tớ ngồi ở đây được không? - Đang nói chuyện với Mỹ Mỹ thì có giọng ai đó vang lên, kéo ghế ngồi xuống.

-Khải Minh? - Tôi tròn mắt. Cậu ấy sẽ ngồi kế mình. Tôi bối rối. - Ừ! Ngồi đi! - Tôi chẳng biết nói gì hơn là chấp nhận cho cậu ta ngồi vậy, dù sao ngồi kế hotboy học giỏi cũng tốt mà.

-Chào cậu, tớ là Mỹ Mỹ! - Mỹ Mỹ quay xuống làm quen với cậu ta.

-Chào! Tớ là Khải Minh! - Lúc hai người đang làm quen, tôi thoáng thấy ánh mắt lườm sất của Doãn An ngồi hàng ghế giữa, cạnh là Bảo Tuệ. Bảo Tuệ nhìn tôi cười, tôi cũng cười đáp lễ.

-Khải Minh! - Doãn An lên tiếng gọi Khải Minh đang nói chuyện với Mỹ Mỹ và tôi.

-Sao? - Khải Minh quay sang nhìn Doãn An.

-Tối nay là sinh nhật của An! Minh đến dự tiệc nhá! Minh mời hết rồi đó, còn cậu thôi! - Doãn An cười vui vẻ.

-Sinh nhật sao? Ở đâu thế? - Khải Minh cho tay vào túi quần, tựa người vào ghế.

-Ừ! Ở hội trường trường mình ấy! 7 giờ tối.

-Ok! Mà tớ dẫn thêm người đi cậu có phiền không? - Khải Minh hỏi.

-Không! Càng đông càng vui mà! - Doãn An nói xong thì quay sang nói chuyện với Bảo Tuệ. Khải Minh thì quay sang nhìn hai đứa tôi.

-Hai cậu có đi không?

-Xin lỗi, nhưng tối hôm nay tớ và con bạn có bộ phim phải xem nên không đi được! - Mỹ Mỹ nói.

-Còn cậu! - Khải Minh nhìn tôi.

-À! - Tôi thật sự muốn đi nhưng, Doãn An mà gặp tôi là buổi tiệc tan tành quá.

-Nhớ đến đó! Không bàn cãi nữa! - Khải Minh nhấn giọng, thế là tôi không thể nói gì hơn, chắc tối nay hỏi Vân Du xem có đi quá.

Reng.....Reng.....

Chuông báo hiệu bắt đầu tiết học vang lên. Cô giáo bắt đầu dạy bài mới. Trước khi dạy, cô pháp cho chúng tôi mỗi người một cây đũa phép, tôi cầm lên ngắm soi, đây là lần đầu tôi cầm nó, cảm giác như mình là một nhân vật trong truyện Harry Potter vậy. Chỉ muốn biết dùng phép thật nhanh thôi.

Bài học đầu tiên với đũa phép là biến đồ vật thành con vật. Nhắc đến thì nhớ tới Po, sau 3 ngày kể từ khi Thái Ny biết cục đá thành Po thì Po trở lại hình dạng ban đầu, tôi lúc đó khóc sướt mướt, Thái Ny và Vân Du vỗ vai tôi an ủi rằng sau này sẽ có dịp biến nhiều hơn.

Buổi học hôm đó, cả lớp biến hết đồ dùng học tập thành con vật. Chim, thỏ, chó, mèo,... cái lớp tôi bây giờ như cái sở thú vậy, cô giáo thì phải dọn dẹp chiến trường, hết con này đến con khác cứ lần lượt biến ra.

-Thôi nào! Chúng ta phải biết dùng phép đúng lúc chứ! - Cô nghiêm giọng, khuôn mặt có chút giận dữ, cả lớp dừng lại hết thấy hành động biến phép. Cô dùng phép thuật khôi phục lại mọi thứ. Sau đó chúng tôi chỉ được dùng phép biến hóa này khi hoạt động nhóm hoặc có sự cố thôi.

10. Chương Cậu Là Ai?

Tiếng nhạc xập xìn chói tai trong hội trường khiến tôi nhức đầu. Cái ánh sáng lúc mờ lúc ảo tạo cho tôi cái cảm giác như vừa bước vào một quán bar vậy. Một buổi tiệc sinh nhật mà cứ như một vũ trường vậy.

Vân Du và tôi đến quầy thức ăn, thử vài miếng bánh sau đó thì Vân Du cũng ra nhảy cùng Ken.

-Không ra nhảy à? - Tôi quay sang nhìn.

-Thái Ny! - Tôi mỉm cười, cứ như vừa gặp thiên sứ vậy, Thái Ny mặc vest trắng, trên tay cầm một li nước. Nhìn cứ như một chàng bạch mã hoàng tử vậy. - Không nhảy đâu! - Tôi từ chối.

-Oh. Vậy tiếc quá! Cậu diện đẹp thế mà không nhảy! Thôi tớ đi nhé! Ăn ngon miệng! - Nói rồi Thái Ny bước đi. Tôi thì ăn nốt cái bánh của mình, sau đó đi ra ngoài hứng chút gió trời.

Công nhận, bước ra ngoài cảm thấy thật thoải mái, khác với những tiếng nhạc ầm ĩ kia. Đang yên bình ngắm cảnh trăng đêm thì tôi thấy ở phía khu vườn nhà trường có bóng ai đó. Khá tò mò, tôi nhẹ nhàng bước đến chỗ đó.

.....

-Người vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ ta giao! - Tiếng của ai đó vang lên, âm giọng trầm trầm, dữ dội. Tôi ghé mắt ra xem, một bóng người trùm áo đen đang chỉ tay xuống một người nào đó, vì cái mũ chết tiệt kia mà tôi không thể thấy mặt người đó. Tôi vẫn lẳng tai nghe.

-Thưa chủ nhân! Cho tôi một chút thời gian nữa thôi, tôi sẽ lấy được máu của cô gái đó cho ngài! Và rồi cái học viện này sẽ bị phá vỡ theo ý của ngài thưa chủ nhân!- Có âm giọng vang lên, nghe rất quen tai nhưng tôi không tài nào nhớ nổi đó là ai. Mà lấy máu sao??? Không thể nào, họ.....không lẽ là băng đảng giết người sao???

-Thời gian, người muốn bao nhiêu đây?

-Tôi sẽ sớm hoàn thành nhiệm vụ của mình!

-Người chắc chứ? Nếu người không hoàn thành sớm, ta sẽ kết liễu cái mạng hèn này của người! Hiểu chứ? - Giọng lúc vang lúc trầm, thật sự rất ghê rợn.

-Tôi hiểu thưa chủ nhân! - Tôi ló đầu ra xem. Người đàn ông lúc này đã biến mất, chỉ còn lại cái lên che mặt kia, hần ngồi bệt xuống thảm cỏ, lưng dựa vào bức tường cây xanh kia, trên tay cầm một cái gì đó lấp lánh.

Tôi không biết làm gì ngoài việc đứng đây, nhìn người đó. Dưới ánh trăng đang tan dần, nhạt nhòa dần trong lớp mây đang ảm đạm kia. Từng cơn gió cứ khẽ lượn mình trên những tán cây, xà mình xuống mặt cỏ và lướt nhẹ trên chiếc áo choàng mỏng của người đó.

Tay người đó khẽ đưa lên mặt, tôi thấy trên tay người đó đeo một chiếc vòng thánh giá lấp lánh....Tôi muốn biết người đó là ai? Tại sao lại muốn lấy đi mạng sống của ai đó? Tại sao lại lén lút như thế?

Biết bao nhiêu câu hỏi xoay quanh trong tôi, rối bời lắm. Tôi không biết điều gì đã sai khiến tôi bước về phía người đó. Nghe có tiếng bước chân, người đó quay lại nhìn.

-Cậu là ai? - Tôi lấy hết cam đảm của mình để thốt ra ba chữ đó.

-Cậu nghe lén sao? - Người đó vẫn ngồi như thế, giọng nói lạnh lùng khiến tôi run lên từng đợt.

-Nói đi! Tôi hỏi cậu là ai? Và cậu thật sự có âm mưu gì? - Tôi lấy tay vén cái lớp áo choàng đó ra. Người đó vội che mặt.

-Điều đó không liên quan đến cô! Đi đi!

-Tôi sẽ không đi nếu như cậu vẫn không nói cậu là ai!

-Tôi không muốn phí thời gian với cô! Giờ thì biến đi trước khi cô lấy mạng cô!

-Mạng tôi à! Được, tôi sẽ cho cậu mạng sống của tôi sau khi tôi biết được, người đàn ông kia là ai, nhiệm vụ lấy máu là sao?

Quác....Quác...

Một đàn quạ đen bay ra từ người đó.

-Đủ rồi đó! Tôi đã không muốn giết cô đâu nhưng cô quá cứng đầu! - Người đó bắn một tia sáng về phía tôi. Tôi sắp chết rồi.

-AAAAAAAAAAAA! - Tôi giơ hai tay ra trước một cách vô thức. Tôi sắp chết dưới tia sáng đó rồi.

-A! Cô....là ai chứ! - Tôi hé mắt, vẫn chưa chết. Tôi thấy tên đó đang quỳ dưới đất, tay ôm lấy bụng, mặt mày nhăn nhó.

-Cậu không sao chứ? - Tôi chạy lại, vội đỡ người đó đứng dậy.

-Tránh ra! - Nói rồi người đó biến mất. Tôi ngơ người ra hồi lâu.

.....

-Lâm Vi! Đã có chuyện gì xảy ra? - Thái Ny chạy lại chỗ tôi.

-Thái Ny. Sao cậu lại ở đây?

-Tớ cảm nhận thấy một nguồn năng lượng rất lớn ở đây. Đã có ai ở đây sao?

-C...có! - Sau đó tôi kể đầu đuôi câu chuyện cho Thái Ny nghe. Mặt Thái Ny biến sắc.

-Cậu phải tuyệt đối giữ bí mật này với mọi người, tớ sẽ bàn chuyện này với Hiệu trưởng và sẽ có cách giải quyết tốt nhất. Còn việc một tia năng lượng phát ra từ cậu thì phải chờ một thời gian nữa mới biết thực sự là năng lượng đó do đâu mà có. - Nói xong, Thái Ny và tôi bước đi.

Về đến cửa kí túc xá.

Cạch...

-Này! Này giờ đi đâu vậy hả? - Vân Du chạy ra kéo tay tôi vào phòng.

-Đi ra ngoài hứng mát chút thôi!

-Tớ và ken đi tìm mà không thấy! Khải Minh cũng ráo riết đi tìm cậu đó! Về rồi thì gọi cho cậu ta đi!

-Không cần đâu!

-Con nhỏ này, người ta thì lo lắng đi tìm mà giờ thì thế đó! Tùy cậu, đi tắm đi cô nương!

-Ừ hìhì!

Tôi đi tắm rồi đi ngủ. Hôm nay là một đêm khó quên đối với tôi. Trong giấc mơ, có lẽ hình ảnh người lúc này cũng không thể rời được.

Tiếng quạ đen ở đâu đó vẫn kêu lên từng hồi. Âm thanh tĩnh lặng đến rợn người. Khuôn mặt thanh tú của chàng trai đó dường như buồn, ánh mắt nhìn xa xăm. Vẫn là cái cảm giác xa lạ mà ám áp đó.....

11. Chương Hoàng Hôn

Những ngày sau đó, tôi đã lao đầu vào việc học chăm chỉ, luyện tập phép thuật thường xuyên. Phải nói cái lớp Đặc Biệt đó, sau một thời gian học tập đã có thể sử dụng thành thạo từ Thuật chú tay đến Thuật chú đũa phép. Càng ngày trong cái lớp này càng xảy ra nhiều xung đột hơn. Tiêu biểu là tôi đây. Doãn An và tôi lúc nào cũng như chó và mèo, gặp nhau là vồ nhau. Nhưng đâu biết ai là chó, ai là mèo chứ....

Bịch....

Tôi uể oải ngồi xuống ghế trong căn tin nhà trường. Nói là căn tin thì đúng đó nhưng không bình thường đâu nha. Không phải sử dụng tiền để mua đồ đâu mà.....sử dụng số điểm tích lũy được trong các cuộc đấu phép thuật để mua đó.

Tôi đấu với Doãn An khá nhiều rồi nên số điểm tích lũy được cũng không tôi đâu.

-Này! Làm gì mà nhìn mệt mỏi vậy? - Vân Du nhìn tôi trân trân.

-Có gì đâu! Chắc thiếu ngủ thôi!

-Thiếu ngủ à? - Thái Ny cầm chai nước suối trên tay. - Làm gì mà thiếu ngủ???....Hay là do.....

-Khải Minh! - Cả Vân Du và Thái Ny không mời mà nói, đồng thanh nói.

-Làm gì có đâu mấy cô! - Tôi quơ tay rồi uống dứt điểm lon coca trên tay. -Vài ngày nữa thì rồi đó! Mà nè! mấy cậu biết sẽ thi gì không?

-Tùy năm thôi à! Nhớ năm ngoái thi thật sự là một thử thách đó! Phải vượt qua những bài thi đơn giản trước là sử dụng hai Thuật thiết yếu là thuật tay và đũa phép! Sau đó nếu cậu đủ điểm qua, cậu sẽ bị nhà trường thách thức, nói chung là phải thành thạo phép thuật thì mới qua được thử thách đó rồi đến vòng cuối cùng, cậu sẽ gặp những chướng ngại vật không ai lường trước được trừ cô hiệu trưởng, phải tự lực cánh sinh đây hai cô bạn ạ! - Thái Ny nói xong mà tôi thấy choáng váng không ngừng, học sinh chứ có phải phù thủy chuyên nghiệp đâu mà thử thách này thử thách nọ, Haizzzz...

Reng...Reng..Reng...

-Vô học thôi! - Tôi kéo tay Thái Ny và Vân Du về lớp.

....

Ngồi vào chỗ của mình, tôi nhìn sang Khải Minh một cái. Hồi sáng tới giờ, tôi thấy cậu ta cứ buồn buồn sao á.

-Cậu sao thế Minh?

-Hà?? Không có gì đâu! - Nghe tiếng tôi gọi, Khải Minh giật mình quay sang, miệng nhoẻn cười, nụ cười hình như có chút miễn cưỡng.

Tôi thấy cậu ta up đầu xuống bàn rồi nằm ngủ từ lúc đó đến lúc tan học, ngủ lộn 3 tiết nhá. Chắc là do chóng buồn ngủ đây mà. Đúng là sâu ngủ. Nhưng lâu lâu tôi cũng thấy cậu ấy hé mắt nhìn tôi một cái rồi up mặt xuống.

.....

Soạt...Soạt...Soạt...

Tôi và Khải Minh ở lại trực nhật rồi mới được về kí túc xá. Vân Du thì bảo có việc đi cùng ken một lát, Thái Ný thì bảo cô Hiệu trưởng cho gọi gấp nên không ở lại được. Thế là chỉ còn tôi và Khải Minh.

Tôi thì lau bàn và bàn ghế, còn việc xách nước, quét lớp là Khải Minh làm. Cậu ấy giúp tôi gần như hết công việc luôn.

-Này! Khải Minh! - Tôi vừa lau bảng vừa gọi cậu ta.

-Gì thế? - Khải Minh vẫn hì hục quét lớp, tôi quay xuống nhìn cậu ta. Những hạt mồ hôi cứ lả chả rơi trên trán, ướt cả một vùng áo trắng của cậu ấy. Dưới ánh nắng chiều tà xinh đẹp, hình dáng cao, gương mặt thanh tú đó dường như đã chờ đợi được tôi rồi.

-Hôm nay tớ thấy cậu cứ sao ấy nhỉ! Lúc học cậu cứ ngủ suốt à!

-Tớ đã bảo không gì rồi mà! - Khải Minh vẫn quét lớp. Tiếng chổi soàn soạt trên mặt sàn đều đều.

-Cậu nói dối! Nói dối không tốt đâu! Mũi cậu sẽ dài ra nếu cậu nói dối đó!

Tiếng chổi ma sát với mặt sàn giờ đã dứt. Giờ thì căn phòng trở nên vắng lặng hẳn.

-Tớ.....Ồ.....thì.....Tớ không có ngủ đâu mà là.....- Khải Minh úp úp mở mở một hồi. - Cậu đừng có đấu với Doãn An nữa được không? - Cậu ấy thả cây chổi ra, chạy đến nắm hai tay tôi.

-Tại sao chứ? -Tôi ngạc nhiên với cái nắm tay bất chợt đó.

-Không cần biết tại sao, chỉ cần cậu hứa với tớ là không được đấu với Doãn An một lần nào nữa là được! - Cái ánh mắt mà cậu đưa nhìn tôi, nó có chút gì đó hồi hộp, lo lắng.

-Tớ...tớ...không hứa được! - Tôi rút tay ra khỏi tay cậu ấy từ từ.

-Tại sao chứ? Cậu muốn đấu đầu với Doãn An hoài vậy sao! Bỏ đi Lâm Vi à! Nếu cậu cứ tiếp tục thì người thiệt chỉ có cậu mà thôi! - Khải Minh nói với vẻ mặt lo lắng, giọng nói có chút nghiêm nghị và khiến tôi không tin vào mắt mình, cậu ta đang lo cho tôi sao?? Hay, tôi là kẻ thất bại?

-Không đâu Khải Minh à! Doãn An là kẻ thách đấu với tôi, nếu cậu ta muốn đấu thì tôi đấu, tôi không bỏ cuộc đâu! Kể kiêu ngạo phải chuốc lấy hậu quả, tớ sẽ cho cậu thấy tớ không phải là một đứa thất bại như cậu nghĩ đâu! - Tôi giận cậu ta, tôi không phải kẻ thua cuộc. Đôi mắt tôi chuyển đỏ dần, màu của sự giận dữ.

-Tớ không có ý đó! - Nói rồi cậu ta kéo tôi ôm vào lòng. - Tớ xin lỗi, chỉ vì.....tớ lo cho cậu thôi. Nếu cậu muốn tiếp tục thì tùy cậu nhưng, làm ơn đừng có việc gì xảy ra với cậu là được rồi! - Cái ôm ngày càng chặt khiến tôi khá khó chịu nhưng những lời nói đó lại làm dịu đi sự giận dữ trong tôi. Đôi mắt đang trở về màu sắc ban đầu của nó.

Dưới cái ánh nắng nhẹ, ấm áp, Khải Minh ôm tôi thật chặt, cái ôm đầy sự quan tâm, bờ vai cậu rộng làm tôi quên đi được nỗi buồn mà bấy lâu giấu kín.

Bên ngoài cánh cửa kia, hai người kia đâu biết rằng, có ai đó đang nhìn họ với ánh mắt đau buồn pha lẫn với cái sát khí dày đặc, nghiêng rằng rồi bỏ đi mất hút. Dáng vóc xinh đẹp, mái tóc xòa dài bước đi, nước mắt có rơi, lòng thì căm giận. Hoàng hôn ấy là một bức tranh tĩnh lặng xinh đẹp và dữ dội âm u. Hai màu sắc, hai trạng thái, ba con người, phải chăng cô gái bước đi kia tuy mang hơi ác quỷ nhưng lại đem lòng yêu một chàng trai mà giờ chàng trai đó lại ôm chặt người con gái khác vào lòng thế kia. Có phải tất cả đều là chuỗi sự việc dài bắt nguồn từ hai chữ: “Tình yêu”?

12. Chương Vườn Hoa Sau Trường - Bản Nhạc Tình Buồn

Tôi mệt mỏi lê từng bước chân trên mặt sàn bóng loáng. Ngày Chủ nhật gì mà... Haizzz

Mới sáng sớm mà tôi đã nhận một tin nhắn từ số lạ, mở lên thì nhắn như thế này:

” Tôi muốn gặp cô, khi nào cô thức dậy thì cứ đến vườn hoa sau trường, tôi ở đó đợi cô! Tôi có chuyện muốn nói!

Doãn An ”

Cái tin báo hiệu ột ngày không yên ổn. Dù gì thì cô ta cũng đợi thì tôi ra gặp vậy, tôi không phải loại thất nhân ác đức đâu, ra gặp cô ta chắc cũng không có gì đâu nhĩ.

Vừa đi mà lòng tôi vừa hồi hộp, cầu mong ông trời sẽ thương cho số phận mỏng manh của mình.

Đến nơi thì tôi thấy Doãn An đang đứng tựa người vào tường cây, khuôn mặt có chút buồn bã. Những rặng hoa đại ló ra dưới chân, sương mù dày đặc, lạnh lẽo, làm khung cảnh trở nên âm u, đáng sợ.

-Cậu gọi tôi ra đây có chuyện gì? - Tôi đứng trước mặt cô ta. Cô ta thì ngược đầu dậy nhìn tôi. Trời ơi!!! Đôi mắt cô ta, thăm quần hết rồi, cô ta khóc sao? Không đời nào! Dù gì thì chuyện đó để sau, phải biết cô ta gọi mình ra đây làm gì cái đã.

-Cô đang quen Khải Minh? - Không vòng vo tam quốc, cô ta dùng cái giọng buồn nói chuyện với tôi.

-Tôi á? - Tôi sưng sốt nhưng vừa mới xem cái tin giật gân của thần tượng của mình bị scandal vậy.

-Nói đi! Sao, đang quen sao?

-Cậu đùa đủ rồi đó, nghiêm túc chúc đi, muốn đấu thì tôi cùng cô đấu ngay hôm nay chứ đừng có nói mấy chuyện tào lao đó! - Tôi cười nhếch mép rồi xua tay, làm gì mà có chuyện đó được.

-Tôi đang rất nghiêm túc! Cô là hạng trơ trên, hết cái danh hiệu Hotgirl Lớp Đặc Biệt rồi bây giờ cả Khải Minh nữa, cô cũng cướp lấy, cô muốn gì đây hả. Tôi biết, tôi đã từng nói những lời không hay với cô hồi đầu năm nhưng, xin cô, đừng có cướp đi Khải Minh! Tôi xin cô. Cái gì cũng được, đừng là Khải Minh! - Cô ta quỳ trước tôi, hai dòng nước mắt lăn dài trên má cô ta, tiếng gào khóc u sầu. Tình yêu là quái gì chứ? Sao cô ta lại trở nên như thế vì nó? Từng giọt nước mắt lăn trên má rồi rơi xuống nền cỏ ẩm ướt sương đêm.

-Tôi và Khải Minh không hề có bất kì mối quan hệ nào cả! Cô đã hiểu lầm rồi! Trơ trên hay không thì cô đi tìm hiểu trước đi rồi hãy nói! - Tôi nói rồi bỏ đi. Mặc cho cô ta đang quỳ khóc.

-Phải! Có lẽ cô không thích Khải Minh nhưng.....Khải minh, cậu ấy lại thích cô. Tại sao chứ? Một người như tôi, cậu ấy lại từ chối còn cô, tại sao, tại sao? - Doãn An gào thét.

-Vi thần Cupid đã không chọn cho Khải Minh chọn cô, đó là có duyên nhưng không có nợ, rồi một ngày nào đó, cô sẽ tìm được người mà sẽ yêu cô suốt đời, lo cho cô!

-Nhưng khi nào chứ! Tôi chỉ yêu Khải Minh mà thôi!

-Đó là lý do tại sao cô không bao giờ tìm được tình yêu thật sự! - Tôi quay lại nhìn cô ta. - Nếu cậu ta không yêu cô thì buông đi, hãy thả lỏng mình, lắng nghe người khác, cười nhiều lên và hãy biết yêu thương, một ngày nào đó, tình yêu của cô sẽ đến với cô thôi. Điều quan trọng là thời gian mà thôi!

-Cô bảo tôi buông thế nào? Cô không lẽ đã âm mưu trước đó, hai người thông đồng nhau, bỏ tôi buông Khải Minh để hai người được hạnh phúc sao? Mơ đi! Tôi, Doãn An, con này sẽ không ấy người có được điều đó! Nhớ lấy! Lâm Vi! Một ngày nào đó, tôi sẽ lấy đi tất cả những gì mày có được ngày hôm nay. Nợ máu phải trả bằng máu! - Doãn An gào thét lớn hơn, tiếng gào thét có lẫn tiếng khóc. Tôi quay đi, bỏ đi mất hút. Tiếng khóc than trong khung cảnh lạnh lẽo thật đáng sợ nhưng cũng thật buồn bã.

Tôi không ngờ, hôm nay lại là cái ngày như thế, gặp tôi để khóc lóc, than thở, trách oán và đòi báo thù sao? Cô ta đúng là điên vì yêu rồi.

Về đến phòng, Vân Du vẫn nằm ngủ, tôi cũng thay đồ rồi nhảy cẫng lên giường nằm, chớp mắt một tí để thư giãn đầu óc, bữa sáng hôm nay thế là đủ rồi. May mà tôi vẫn toàn thân về phòng, phừ...

Tôi cầm chiếc điện thoại trên tay, tìm số điện thoại của Khải Minh. Tôi ấn gọi...

....

-A lô! Tôi là Lâm Vi nè!

-Ừ! Oáp....Có chuyện gì không? - Tiếng ngáp dài của cậu ta vọng qua điện thoại.

-Cậu đến vườn hoa phía sau trường đi! Doãn An đang ở đó, cậu ta đang khóc, vì cậu đó!

-Gì? Doãn An á, mà sao cậu biết!

-Lúc này tôi có gặp cậu ta! Đến đây đi! - Tôi giục Minh. Nói rồi tôi cúp máy.

Ở vườn hoa phía sau trường...

-Tại sao cậu lại ở đây?

-Khải Minh! Tại sao cậu ở đây? - Cô gái ngước mắt lên nhìn chàng trai đang ngồi trước mặt.

-Tại sao cậu lại khóc? - Chàng trai lau hai vệt nước mắt trên má cô gái.

-Không gì đâu!

-Vì tôi sao?

-Tôi....Tôi.....Tôi thích cậu Khải minh!! -Cô gái ôm chàng trai, nước mắt vẫn rơi, một bức tranh đầm buồn.

-Tôi thích cậu Khải Minh à! Làm ơn đừng bỏ rơi tôi, làm ơn!

-Tôi biết điều đó!

-Cậu biết điều đó! Tại sao cậu lại không chấp nhận tôi mà lại là Lâm Vi chứ? Nó có gì hơn tôi hả? Nó chỉ là một con nhỏ mồ côi bần thủ, nó không hề xứng với cậu Khải Minh à! Chỉ có tôi mới xứng với cậu mà thôi! Chỉ có tôi thôi!

Tiếng khóc lẫn gào thét của cô gái làm ọi thứ xung quanh nhuộm lên một vẻ u buồn, ảm đạm.

-Tôi xin lỗi!

-Không cần! Không cần!!!

Rồi chàng trai bế cô gái lên, đi đến phòng y tế, đợi cho cô gái thiếp đi rồi bỏ đi mất. Hai dòng nước mắt lại lăn dài trên hai gò má hốc hác của cô gái đó.

Một chuyện tình bình thường như bao chuyện tình khác, đầm nước mắt, một cô gái yêu một chàng trai nhưng chàng trai đó lại đem lòng yêu mến người khác. Một chuyện tình tay ba. Nó vẫn chưa kết thúc đâu!!

Ở đâu đó, một khúc nhạc violon vang lên, âm điệu trầm trầm rồi bỗng nâng lên đến đoạn cao trào, một khúc tình ca buồn bã, một chút sương mù mờ ảo, hoa hồng đen phủ kín, bản tình ca cứ thế mà vang lên, thật là ảm đạm và bi thương. Nhưng có lẽ, nó chưa phải là cái kết cho bản nhạc buồn này, mà là mở đầu của nó mà thôi!!!!

13. Chương Perfect Couple

Những ngày sau đó, Doãn An ít đi học hơn. Mỗi bữa đi học thì lại không thèm nói chuyện với ai kể cả Bảo Tuệ, bạn thân nhất của cô ta. Có lúc cứ gục đầu xuống bàn, hai mắt cứ thâm quầng như gấu trúc vậy, người gầy gò hơn. Đôi khi lại quay xuống nhìn tôi và Khải Minh một cái rồi quay lên ngay. Không lẽ tình yêu đã khiến cô ta đến như vậy sao? Và tôi nghĩ Khải Minh cũng đủ thông minh để hiểu được việc này.

Tại thời điểm này, tôi lại thấy thương hại cho cô ta, cảm thấy cô ta không còn kiêu ngạo và vênh vao như trước nữa. Bù lại cho những ấn tượng đó của tôi đối với cô ta lúc trước thì giờ đây lại trở thành một con người trầm lặng, ít nói và có một khoảng trống cô đơn cần có người lấp lại.

-Chào Ken! - Vân Du vẫy tay chào cậu bạn Ken điển trai đang tựa người vào lang can dãy lớp học.

-Chào hai cô gái xinh xắn của tôi! - LKen xoay người qua, hất nhẹ tóc mái một cái rồi vẫy tay chào chúng tôi. Điệu bộ và giọng nói không khác gì các tên ăn chơi, hay cua gái. Tôi không thích cái cách chào kiểu này.

-Á! Chơi vậy là không tốt nhé! - Thái Ny vỗ vai Ken làm cho cậu ta giật bắn người. -Vân Du có thể là của cậu nhưng Lâm Vi thì.....chắc là không đâu! Hjhj! - Thái Ny nở một nụ cười tươi trên môi để lộ hàm răng trắng và chiếc răng khểnh xinh xắn.

-Làm gì có! - Vân Du hét lên, khiến ai cũng đều đưa mắt nhìn về cô bạn đang đỏ lựng cả hai má lên vì xấu hổ. Xấu hổ vì làm phiền mọi người xung quanh và cũng là vì câu nói “Nói tầm bậy tầm bạ mà trúng tùm lum tùm la” của cô bạn Thái Ny.

-Ấy ấy! Làm gì mà hét lớn thế! Đùa chút thôi mà! Hjhj có tạt giạt mình kia! - Thái Ny lại cười, khiến cho Vân Du ngày càng đỏ mặt và rồi cô bạn của chúng tôi bỏ đi mất tăm. - Gì thế! Đùa thôi mà!

-Thôi, đừng ghẹo nữa! - Ken nhíu mày rồi chạy theo Vân Du. Có lẽ những gì Thái Ny nói là sự thật mất rồi!

-Perfect couple! I love you! - Thái Ny vẫn không bỏ được cái tính thích ghẹo người khác, câu nói cuối cùng thật là.....Tôi đã lôi cổ cậu ta về lớp học và dọa nếu cậu ta còn nói lời nào nữa thì trưa nay đừng hòng ăn được một cơm hay uống một giọt nước nào nữa.

Cuối cùng thì cô bạn Vân Du cứng đầu cũng chịu về lớp nhưng mối thù với Thái Ny thì còn lâu mới bỏ.

.....

Hôm nay, Doãn An lại nghỉ học, Khải Minh vẫn ngồi đó mà dường như, cậu ấy cũng chắc có chút lo lắng nào cả.

-Lâm Vi à! Cậu giúp tớ đến phòng giáo viên vào photo dùm sắp tài liệu này được không? - Một sắp tài liệu khá dày đặt trước mặt tôi một cách nhẹ nhàng. Khi ngược mắt lên, tôi mới nhận ra đó là Vũ Trình, lớp trưởng lớp tôi. Đây là lần đầu tiên, cậu ta nói chuyện với tôi.

Vũ Trình là một học sinh xuất sắc, cậu ấy học đều các môn và rất thạo các thuật chú. Trong lớp, tôi thấy cậu ấy cứ im lặng, cặm cụi đọc bài, học bài, làm bài.... rất ít khi nói chuyện với ai đó!

-Được chứ! - Tôi cầm sắp tài liệu lên.

-Này! Sao cậu không tự làm lấy đi, sao lại nhờ Lâm Vi, cậu ấy là con gái, tài liệu nhiều như thế thì làm sao mà cầm cho nổi? - Khải Minh cầm cổ tay kéo tôi đứng lại, nói lớn tiếng vào mặt Vũ Trình.

-Tớ...Tớ xin lỗi... - Vũ Trình lấp ba lấp bắp, trên trán nhỏ đầy mồ hôi, hai tay bưng lấy sắp tài liệu trên tay tôi rồi bước đi.

-Nè! Cậu làm cái quái gì vậy Minh? - Tôi lấy tay ra khỏi tay cậu ấy rồi bước đi theo Vũ Trình. Tôi quay đầu lại nhìn Khải Minh đứng đó nhìn tôi, đôi mắt của cậu ấy hơi hạ xuống, tôi cảm nhận có sự buồn bã và cô đơn nơi đôi mắt cậu.

-Cậu không cần đi theo đâu, tớ làm được mà! - Vũ Trình thấy tôi đi theo nên lúng túng, mồ hôi trên trán lại nhỏ giọt.

-Không sao đâu! Một mình cậu lát nữa photo xong rất nhiều tài liệu, mình cậu thì làm thế nào?? Có thêm người giúp cũng đỡ mà! - Tôi cười nói, đi theo Vũ Trình.

-Nhưng....Khải Minh.....Cậu ấy...-Vũ Trình lấp ba lấp bắp.

-Không sao cả! Cứ kệ cậu ta đi!

Trên đường đến phòng giáo viên tôi và Vũ Trình đã trò chuyện rất vui với nhau. Cùng nói về các loại sách mà cả hai đã từng đọc, Vũ Trình và tôi có một sự hợp nhau đáng bất ngờ. Từ cách xem sách đến các món ăn khoái khẩu, từ bộ phim hay xem đến bài nhạc tử và những câu nói khắc cốt ghi tâm đều giống nhau. Chắc chúng tôi là một Perfect couple rồi!

Đến phòng giáo viên, tôi giúp Vũ Trình sắp xếp các tài liệu học vừa photo xong lại một cách ngay ngắn rồi mang về lớp. Vũ Trình ôm một chồng đầy hơn tôi, cậu ấy còn bảo làm thế mới ra dáng nam nhi.

Về lớp thì tôi lại giúp Vũ Trình phát tài liệu ọi người. Lúc đến bàn Khải Minh, cậu ấy nhét vào tay tôi một tờ giấy nhỏ và không nói gì, quay đầu ra phía ngoài . Đôi mắt đỏ đẫm về u buồn nhìn về chốn xa xăm.

Tôi cho tờ giấy vào túi quần rồi định lát về chỗ mới mở ra xem. Nhưng....

Đến lúc về tới kí túc xá, tôi mới nhận ra, mình quên đọc tờ giấy đó. Nhân lúc Vân du chưa về vì có hẹn với Ken, riết rồi học như bò vậy, tôi mở tờ giấy ra đọc.

“Cậu thích Vũ Trình sao? Vậy người cậu thích không phải là tớ à?”

Khi đọc xong, tôi hoàn toàn ngạc nhiên, không lẽ việc cậu không nói gì và cứ im lặng là do việc này sao? Cậu ấy nghĩ tôi thích Vũ Trình và ghét cậu ta sao? Cậu ấy đang ghen ư? Hàng loạt những câu hỏi cứ vang vẳng lên trong đầu tôi. Thật khó chịu, cái cảm giác này khó chịu quá.

.....

Những hơi nước nóng tỏa ra nghi ngút, mùi sữa tắm nhẹ nhàng, làn da ngăm ngăm, mái tóc tím ướt quăn rũ, khuôn mặt tuấn tú, hai mắt hơi cụp, trên tay người con trai là tấm hình của một cô gái tóc đen, mặc một bộ đồ mang phong cách thể thao màu tím với cặp mắt màu tím lạ lẫm, khuôn mặt người con gái đó đẹp đến nỗi khiến cho người con trai đó cứ đắm chìm, từ cái lúc thấy nàng trong khu thương mại, chàng đã chụp được bức ảnh đó và xem nó như báu vật, ngày nào, giờ nào cũng ngắm và trong lòng chàng rất muốn được gặp cô gái trong bức hình đó.....

Cốc...cốc...

-Vào đi! - Chàng trai ngâm mình trong bồn nước ấm, mắt vẫn nhìn đắm đắm vào bức ảnh và suy nghĩ về dung mạo tuyệt đẹp của cô gái đó và thầm khen nức nở.

-Tôi đã gửi đơn nhập học và Glamour rồi thưa cậu chủ! - Một ông chú trạc 50, mái tóc thưa thớt vài sợi bạc, trên khuôn mặt đã hằn lên những vết chân chim, cúi đầu cung kính.

-Lớp Đặc Biệt?

-Vâng!

-Cám ơn bác, bác ra được rồi đây! - Giọng nói đầy cuốn hút, nam tính nhưng lại nhẹ nhàng, đánh gục người nghe bằng nó. Ông quản gia khum người lui ra rồi đóng cửa lại.

-Sắp được gặp cô rồi! Thiên thần! - Một nụ cười chột nở trên đôi môi công của chàng, nụ cười bí ẩn và xinh đẹp.....

Hơi nước vẫn nghi ngút tỏa, hình ảnh mờ ảo của chàng trai đang đắm chìm trong những giấc mộng tình yêu xinh đẹp của mình.....

14. Chương Henry Và Khải Minh - Hai Phe Đối Lập

Tại căn tin trường...

-Nè! Nghe nói hôm nay lớp mình có học sinh mới đó! - Vân Du vừa uống xong lon nước cam liền nhanh nhẩu nói.

-Vậy à? Nam hay nữ vậy? - Ken cho tay vào túi quần, lưng tựa vào thành ghế.

-Nam! Mà nghe nói là một học sinh ưu tú của trường Apollo đó nha! Còn nghe đâu, người này nhà rất giàu có! - Vân Du nhanh miệng, nói luyên thuyên về cái người sắp chuyển vào lớp Đặc Biệt.

-Mà sao cậu đó lại vào lớp đặc biệt, không phải lớp ta phải thi thực lực mới được vào sao? Cậu ta còn chưa thi mà! - Tôi nghiêng đầu ra vẻ khó hiểu.

-Haizz! Vậy thì phải giải thích cho cậu từng ngọn ngành thôi! Trường Apollo là một ngôi trường khét tiếng ở Anh, là ngôi trường dành cho các phù thủy quý tộc. Một lớp bình thường ở đó cũng được coi như là lớp Đặc Biệt ở trường ta, nên việc cậu ta vào được lớp ta dễ như vậy cũng không có gì khó hiểu. - Thái Ný nói thay lời Vân Du, còn cô bạn Du của tôi thì có vẻ hậm hực lắm.

-Trường Apollo ghê nhỉ! - Tôi cười híp mắt.

Chúng tôi ngồi vào chỗ ngay ngắn khi giáo viên vào lớp. Cô Stephen từ đầu năm tới giờ vẫn giữ được phong độ rất cừ và cách giảng dạy rất vui. Cô đã hơn 50 nhưng vẫn rất nhí nhảnh, vẻ đẹp mặn mà khiến con gái chúng tôi phải ngưỡng mộ.

-Cô có hai tin buồn dành cho lớp chúng ta. Các em muốn nghe tin nào trước? - Cô để chồng sách lên bàn giáo viên rồi quay xuống nhìn chúng tôi. -Lớp trưởng, Vũ Trình, em muốn nghe tin nào?

Vũ Trình nghe cô nói rồi đứng dậy, nhìn mọi người một cái rồi quay lên nói với cô.

-Là tin buồn trước thưa cô! -Nói rồi Vũ Trình ngồi xuống.

-Vậy....tin buồn là.....- Cô cứ chấp chừng khiến chúng tôi hồi hộp đến nỗi tim muốn rớt ra ngoài. -Doãn An đã chuyển sang Pháp du học rồi! - Nói rồi, cô hơi cúi mặt, học sinh cả lớp như bị đánh một gậy vào người. Người thì xụ mặt, người thì ngồi im không nhúc nhích. Tôi thì nghĩ có lẽ cậu tay không muốn phải đối diện với tôi và Khải Minh nữa. Quyết định như vậy là rất đúng, tôi ủng hộ cậu ta.

Tôi quay sang nhìn Khải Minh, cậu ấy ụp mặt lên bàn, có lẽ là rất buồn.

-Cô cũng chỉ mới biết tin này mới đây trông khi Doãn An đã sang Pháp 3 ngày rồi! Các em có thời gian nhớ gọi điện cho Doãn An nhé! - Cô nở một nụ cười xinh trên đôi môi màu đỏ sẫm quý phái, hàm răng trắng muốt nổi bật. - Và tin vui là.....hôm nay lớp ta có học sinh mới! - Nói rồi cô nhìn ra ngoài cửa. - Vào đi em!

Sau lời nói của cô là sự hồi hộp, chờ đợi của cả lớp và sau đó là tiếng bước chân rồi cả sự ngạc nhiên đến trầm trồ của cả lớp.

-Đẹp trai quá à! - Một cô bạn ngồi cạnh cửa ra vào reo lên

-Vẻ đẹp thật ngôn tình!

-Có gì hay ho chứ!

Từ những lời khe ngọng của các cô gái kể cả Vân Du, đến các lời nói không hề có chút thiện cảm của bọn con trai.

-Tớ là Henry, mong mọi người giúp đỡ! - Giọng nói nam tính nhưng dễ nghe khiến mấy cô gái lớp tôi ôm ngực mà ngất xỉu, cái cúi chào lịch sự, quả là một người được nuôi dạy trong một gia đình quý tộc. Mái tóc

tím quuyền rũ và đuôi mắt dài với hàng mi đen, đôi mắt có chút mạnh mẽ mà đượm buồn, một vẻ đẹp lạnh đậm mà ấm áp. Thật khiến mọi người phải trầm trồ khe ngợ và xiêu lòng.

-Em muốn ngồi ở đâu?

Không nói gì mà cậu chỉ tay vào chỗ của Khải Minh hiến mọi người ngạc nhiên.

Cậu ta điên sao? Chỗ này là của Khải Minh mà sao có thể đòi ngồi chứ?

-Chỗ đó đã có người ngồi rồi mà! - Cô Stephen vẫn giữ gương mặt bình tĩnh.

-Vậy em ngồi cạnh cửa sổ ngay chỗ cô bạn tóc đen ấy! - Vừa nói Henry vừa chỉ tay vào chỗ còn trống cạnh tôi. Mọi người quay xuống nhìn tôi, tôi cảm nhận không khí dày đặc mùi ám khí từ các cô gái lớp tôi. Henry thì không nói gì cứ bước về chỗ ngồi.

-Chào cậu! - Henry cười tươi. Ánh sáng mặt trời rọi vào lớp, nụ cười, gương mặt của cậu ta dưới ánh nắng trưa oi bức hòa huyền với nhau, nụ cười đó mang đến một làn gió mát cạnh tôi, cảm giác rất dễ chịu và thoải mái.

-Chào, tớ là Lâm Vi! Rất vui được làm quen! - Tôi cười với cậu ấy một cái rồi quay lên. Trông suốt các môn học, Henry học đều tất cả các môn và dường như cái hạng 1 của Vũ Trình cũng có thêm một đối thủ nữa.

Henry cứ đi theo tôi, lúc ăn cơm, lúc đọc sách. Khiến cho Vân Du, Ken và cả Thái Ny có vẻ không được thoải mái. Nhiều lúc Vân Du có nói ới tôi về việc đó và khiến tôi cũng khó xử. Khải Minh thì có vẻ không hề có chút thiện cảm nào với Henry cả, cứ đụng nhau là đấu đá, khả năng dùng thuật chú của cả hai khiến mọi người nể phục. Không ai hơn ai, bất phân thắng bại. Đến nỗi cả trường đặt cho hai cậu ấy những biệt danh ngộ nghĩnh. Khải Minh với vẻ ngoài lạnh lùng và hơi khó gần nên mọi người hay gọi là thiên thần xa đọa, còn Henry thì lại trái ngược với Khải Minh, vẻ ngoài năng động, luôn tươi cười và hòa đồng nên ai cũng bảo là báu vật của thần Zeus. Bây giờ trong trường tôi xuất hiện 3 phe đối lập, một là theo phe của Khải Minh, một phe là theo Henry và phe còn lại là theo cả Henry và Khải Minh.

Mấy cái phe này thường xuyên chụp hình ghi lại những khoảnh khắc tự nhiên của Henry và Khải Minh. (Nói chung là chụp lên á).....

Riết rồi thấy cái trường này loạn quá trời.....Haizzzzzz

15. Chương Rắc Rối

-Tiểu Vi ơi! - Henry đi phía sau tôi và gọi tên tôi. Bao nhiêu ánh mắt của bao nhiêu con người trong cái hành lang này đều dán vào tôi. Sự khó chịu trong tôi bắt đầu chuyển dần sang tức giận, đôi mắt nâu xinh đẹp của tôi cũng trở nên đỏ thẫm khi hàng ngàn tiếng xì xào bàn tán vang lên. Tôi cứ bước đi và không thêm quan tâm.

- Này! Tiểu Vi à! - Henry vịn vào vai làm tôi giật mình một cái. Cái cảm giác lúc này giống như một con chuột bị con mèo chớp đuôi vậy.

-Giây này? - Tôi quay sang nhìn cậu ta, khuôn mặt có hơi khó chịu. Máy tay sẵn ảnh của các phe bắt đầu giờ mấy ảnh, tôi liếc mắt một cái, với cái đôi mắt đỏ ngầu này, bọn sẵn ảnh đó liền hạ “vũ khí” và quay bước đi.

-Định rủ cậu đi ăn trưa! - Henry vò gáy, miệng nhoeo cười đẹp xinh.

-Sao lại mời tớ? - Tôi cất tập sách vào hộp bàn rồi ra khỏi lớp, cậu ta vẫn lẻo đẻo theo sau.

-Cậu dù gì cũng chuẩn bị đi ăn mà, với lại Ken và Vân Du đi đâu rồi nên chỉ biết rủ cậu thôi! Cậu mà không đi chắc hôm nay Henry tớ đói meo râu quá! - Henry vừa ôm bụng vừa làm khuôn mặt đáng thương nhìn tôi.

-Nhưng.....Tớ phải đi ăn với Khải Minh! Nếu cậu muốn cũng có thể đi ăn cùng! - Tôi tung con Át thế này thì chắc chắn cậu ta sẽ từ chối thôi. Khải Minh và Henry là đối thủ không đội trời chung của nhau, gặp nhau là đánh, cậu ta chắc không ngốc đến nỗi đi chung đâu. Vồ này thắng lớn kakakakaka. Tôi cười tự đắc trong lòng.

-Vậy à! Um... - Hai chân mày nhíu lại, khuôn mặt tỏ vẻ suy nghĩ. -Tớ đi! - Hai từ thôi mà khiến tôi cực sốc rồi, cậu ta điên à.

-Cậu không sợ bị bọn săn ảnh chụp thấy hai người ngồi ăn chung à? - Tôi phản kháng khiến mọi người xung quanh dồn hết sự chú ý vào tôi.

-Vừa được ăn với Tiểu Vi, vừa có thể làm hòa mối quan hệ với Khải Minh! Một công đôi việc, đều có , lợi mà! - Tôi cứng họng, không nói được gì và cứ thế, im lặng như thế cho khi đến chỗ hẹn với Khải Minh.

Lúc ngồi ăn mà tôi cứ thấy Khải Minh và Henry nhìn nhau đến nỗi bắn ra cả tia lửa điện. Tôi thì lo ăn hết phần cơm rồi bỏ đi về lớp để lại đó là phần chiến đấu mãnh liệt của Khải Minh và Henry.

Ngày tiếp theo là một ngày tồi tệ với tôi.

Ở khắp mọi nơi, những tấm hình ngày hôm qua lúc ăn trưa đến vụ lùm xùm đánh nhau của Khải Minh và Henry treo khắp nơi. Nó trở thành tâm điểm chú ý của cả trường.

-Lâm Vi! - Tôi quay đầu nhìn lại.

-Thái Ny!

-Cậu đi theo tớ lên phòng Hiệu trưởng ngay lập tức! - Giọng nói có chút tức giận nhưng gương mặt vẫn giữ vẻ bình thản lạ thường. Tôi cứ đi theo Thái Ny, và đương nhiên tôi biết lý do là gì.

Cốc....Cốc....Cốc....

-Vào đi! - Giọng cô Hiệu trưởng vang lên. Thái Ny mở cửa và tôi cùng cậu ấy bước vào.

Tôi tròn mắt khi trong phòng không chỉ có Hiệu trưởng mà còn có hai nhân vật chính nữa. Khải Minh và Henry. Và tên lùn hồi đầu năm tôi gặp nữa chứ. Gần một năm mà vẫn như thế.

-Ngồi đi! - Cô Hiệu trưởng ra hiệu bảo tôi ngồi xuống ghế. Cô tháo cặp kính bóng loáng rồi đặt xuống bàn làm việc. Hiệu trưởng bước xuống ngồi cùng mọi người. -Cô nghĩ các em cũng biết việc cô gọi lên là vì lý do gì đúng chứ? - Cô rót 5 tách trà mời mọi người. Tôi cầm tách trà rồi uống một ngụm nhỏ. Sự việc lúc này khiến tôi không còn tâm trí gì để thưởng thức vị ngon của trà nữa. Vị trà bây giờ rất đối bình thường. -Các em định giải quyết việc này thế nào? - Nói xong, ai nấy đều nhìn cô.

-Em nghĩ, cứ để thế rồi nó cũng mau chóng chìm vào quên lãng thôi cô ạ! - Khải Minh nói.

-Chuyện đó chỉ có số ít xảy ra mà thôi! - Thái Ny bác bỏ ý kiến của cậu ấy. -Khải Minh và Henry, hai cậu đang là hot boy và là tâm điểm của cả trường, mọi động tĩnh của hai cậu đều bị bọn fan cuồng ghi lại và khắc sâu và trong tim, giờ lại vướng vào việc đánh nhau vì Lâm Vi nữa thì e là, rất khó để mọi người quên trừ khi.....Các cậu đừng gặp nhau trong 1 thời gian nữa! - Thái Ny uống ngụm trà, gương mặt vẫn điềm tĩnh khó hiểu.

-Là bao lâu chứ? - Henry điềm đậm.

-Tôi không biết, đến khi nào tất cả mọi người quên đi vụ việc này!

-Thái Ny nói đúng, thời gian sẽ xóa nhòa tất cả! - Tên lùn rót trà rồi lên tiếng.

Cả căn phòng ngập tràn không khí tĩnh lặng. Khải Minh, Henry và tôi có cùng một tâm trạng giống nhau. Thời gian đó sẽ kéo dài bao lâu chứ? Biết bao giờ mọi người mới quên đây?

Giờ đây chỉ còn có nắng từ mặt Trời, bụi từ những chồng sách cũ kĩ, mùi hương thoang thoảng của vị trà bạc hà ấm lòng. Những tâm trạng trở nên hỗn độn và phức tạp.....

16. Chương Tạm Biệt Cậu - Người Tôi Yêu!

-Điều này thật sự.....không phù hợp! - Khải Minh lên tiếng, hai mày nhíu lại, đôi mắt có chút lơ đãng nhưng u buồn.

-Đó là lựa chọn tốt nhất bây giờ rồi! - Thái Ný đặt tách trà xuống bàn, hai tay khoanh trước ngực nhìn Khải Minh. - Nếu cậu nói cách này không được, vậy cậu có cách nào khác không? - Câu hỏi được đặt ra khiến Khải Minh càng thêm rối bời, cậu thật sự không còn nghĩ được gì nữa.

Một lần nữa, sự im lặng lại bao trùm lên căn phòng này, sự lắng đọng lạ lùng, những dòng suy nghĩ tiếp tục chảy nhưng những suy nghĩ đó cứ va vào những vách đá khổng lồ rồi tan biến. Bây giờ, mọi thứ như một cục tơ bị vò rối, không cách nào tháo ra được. Mọi chuyện như đang rơi vào bế tắc.

-Sao.....ta không liên hệ với Hiệu trưởng trường Glory? - Tên lùn lên tiếng.

-Ric à! Trường Glory thì liên quan gì đến Glamour chúng ta? - Thái Ný tỏ ra vẻ khó hiểu.

-Cách duy nhất lúc này là phải ột trong ba người phải chuyển trường! - Câu nói này như một liều thuốc kiến ba người chúng tôi sực tỉnh sau một cơn mộng đầy tơ rối. Cả ba chúng tôi bất giác quay sang Ric bé nhỏ. - Không thể kéo dài thêm thời gian nữa. Chúng ta cần liên hệ với Glory và xin phép họ ột học viên trường này sang đó học.

-Vậy còn lý do? Không lẽ, chúng ta nói là do họ đánh nhau vì một cô gái sao? Hiệu trưởng bên đó là người khó tính đến mức nào cậu biết mà Ric! Tớ thật sự ủng hộ ý kiến này nhưng....xác suất thành công không cao!

-Chúng ta cần quyết định nhanh và phải chọn người chuyển trường thôi! - Ric lướt mắt qua cả ba người chúng tôi. Sự hồi hộp, lo lắng khiến chúng tôi đứng ngồi không yên. vậy là cả ba phải chọn một sao? Tôi thật sự không muốn thế chút nào. Mặc dù không thích gì Henry nhưng dù sao, thời gian qua, cậu ấy cũng đã khiến tôi vui vẻ và cậu ấy rất thân thiện với tôi và mọi người. Khải Minh thì.....phải nói, tôi có chút thích cậu ấy nên không nỡ. Vậy bây giờ tôi biết làm sao đây? Tôi sẽ đi hay một trong hai người họ ra đi? Biết bao nhiêu câu hỏi vang vọng lên trong đầu tôi, mọi thứ trước mặt tối đen như mực, tôi sắp gục ngã mất rồi!

-Các em về lớp học đi! Ngày mai cô sẽ thông báo cho các em! - Cô Hiệu Trưởng đứng trước cái cửa sổ lớn nơi ánh sáng mặt trời chiếu vào, ấm áp mà gay gắt.

Chúng tôi về lớp. Bước đi nặng nề, lòng bức rức, khó chịu. Chúng tôi đang bước vào một rắc rối ngu ngốc. Hai chàng trai tài sắc vẹn toàn đánh nhau vì một cô gái mồ côi nhem nhúa, chẳng có tài cán gì. Để rồi, giờ đây phải bước vào vụ việc không đáng thế này.

Cả ngày hôm đó, chúng tôi không hề tập trung vào bài học được, những gì mà chúng tôi nghĩ được là sự việc ngày mai. Ngày mai sẽ như thế nào đây? Tôi sẽ đi? Hay là họ? Liệu sau này có còn gặp lại không? Liệu xa rồi có còn nhớ nhau không?

Cả ba người như những bức tượng, cứ cứng đờ ngồi một chỗ, không hay biết điều gì đang diễn ra xung quanh. Mơ hồ, mọi thứ thật mơ hồ làm sao! Tôi ước mình có thể quay ngược thời gian để ngăn cản vụ việc đó xảy ra.

Ngồi trong phòng Hiệu trưởng mà tôi cứ run lên từng đợt, cái cảm giác này nó khá giống với cái cảm giác tôi bị đem trả lại khi một gia đình trẻ nhận nuôi được 1 tuần, họ phát hiện đôi mắt kỳ dị khác người của tôi, họ đã rất hoảng sợ, người vợ trẻ của bố nuôi tôi quá sốc mà xảy thai, điều này khiến ông ấy tức giận và quyết định đem trả tôi về cô nhi viện. Nhớ lại cái cảnh tôi thu người trong học bếp vì sợ họ mang trả tôi về, rồi run lên từng đợt, mồ hôi nhễ nhại. 4 tuổi, tôi phải chịu cái cảm giác bị xách tay ném trả về cô nhi viện và bị xỉ vả không thương tiếc từ ông bố nười trẻ tuổi trong sự ngăn cản của người mẹ trẻ cứ khấn khấn giữ tôi lại. Những điều đó ám ảnh trong tôi đến tận bây giờ.

-Cô đã nói chuyện với bên trường Glory, họ chấp nhận lời đề nghị của chúng ta, cô cũng đã cho họ xem thành tích của các em. Bên đó đã rất hài lòng với một người trong ba người các em và họ nói, 1 tiếng nữa

họ sẽ đến đây để đón. Cô thật sự không muốn chia tay em đâu.....Khải Minh! - Như một nhát búa bổ vào đầu tôi khi cái tên Khải Minh vang lên, cậu ấy phải đi, tôi không muốn điều đó, Hai hàng nước mắt cứ lăn dài trên má tôi, nó có vị rất mặn. Henry dìu tôi phía sau, tôi thấy ánh mắt của Khải Minh lại mơ hồ và buồn bã nhưng vẫn mạnh mẽ không rơi một giọt nước mắt. Mái tóc đỏ bồng bênh và óng ánh trong ánh nắng dịu ngọt của bầu trời buổi sáng, gương mặt anh tú thoát lên vẻ u buồn tuyệt mỹ.

Khải Minh thu dọn đồ đạc và chia tay mấy người bạn cùng phòng, chia tay mọi người trong lớp. Lúc đứng lại phía tôi, Khải Minh mỉm cười một cái, nụ cười thoát ẩn thoát hiện, cười như không cười. Hai tay ôm lấy tôi vào lòng, tôi nhẹ đặt tay lên lưng cậu ấy, tôi đã bật khóc. Tôi đã cố nén nó vào trong nhưng.....tôi không thể, nước mắt cứ thế tuôn ra như một dòng suối rí rách chảy. Cái ôm siết chặt rồi từ từ buông lỏng, tôi lấy tay quẹt ai dòng nước mắt rồi vẫy tay chào cậu ấy.

-Đừng quên tớ! - Là câu nói cuối cùng của Khải Minh nói với tôi khi cậu ấy bước lên xe. Chiếc xe từ từ lăn bánh và biến mất hút trong cái ánh mắt bé nhỏ của tôi. Và giờ đây, tôi lại mong mình có được khả năng trở thành người khổng lồ để có thể nhìn Khải Minh trên chiếc xe đen đang lăn bánh kia trên mọi con đường.

Tôi không biết sau này, biết khi nào mới gặp được cậu ấy, gặp cậu ấy vào tình huống nào? Dù đâu cũng được, thế nào cũng được, chỉ cần cậu vui là tôi vui rồi.

Khải Minh, đừng quên tớ nhé! Tạm biệt cậu - người tôi yêu!

17. Chương Làm Thêm

Những ngày tháng sau đó trở nên vô vị đối với tôi. Những trưa nắng ngời ăn cơm dưới bóng dù trong căn tin trường, những nụ cười gay gắt hơn cả ánh nắng, những giờ thể dục đua nhau mà chạy giờ đây đã không còn khi cậu ấy đi. Khi cậu ấy đã rời ngôi trường này, những ngày nắng trở nên âm u, những giờ cơm trưa không còn như trước, tất cả tất cả mọi thứ đều thay đổi đến chóng mặt. Mặc dù vẫn còn những người bạn bên cạnh nhưng.....mọi người biết đó, khi yêu một ai đó và bắt phải xa họ thật sự rất khó.

.....

Vậy mà một học kỳ đã trôi qua. Những tiếng ve râm rang sau những hàng cây um tùm, những tia nắng chói chang, nóng bỏng như muốn thiêu, muốn đốt mọi người. Mùa hè lại sang.

Tôi chia tay Vân Du bằng một cái ôm tạm biệt đầy thương nhớ. Ken thì lẳng lặng phía sau Vân Du rồi cũng leo lên xe cùng cô bạn của tôi biến mất hút. Mùa hè, mong rằng, họ sẽ thành một đôi nam thanh nữ tú. Nghĩ tới mà tôi thấy vui trong lòng, cứ như mình là một bà mai vậy.

Tôi cũng thu xếp đồ đạc rồi rời trường. Hành lý của tôi chỉ là một chiếc va li nhỏ đựng quần áo và đôi giày của tôi.

Chiếc cổng trường tráng lệ vẫn mở toang như thể đang giang vòng tay ôm lấy mọi người không muốn buông, tôi nhìn trường một lát rồi đi. Tôi đang đi tìm việc làm. Ba tháng hè chẳng việc gì làm, không có nơi ở, thể thì đi tìm việc và thuê tạm bộ một phòng trọ bình dân là tất cả những gì tôi đã lên kế hoạch, và tất nhiên, Vân Du không được biết điều này. Nếu mà biết chắc cậu ta sẽ làm mọi cách lôi tôi về nhà cậu ta. Tôi vốn là người không thích liên lụy người khác nên tôi đành đọc thân hành sự thôi.

Tôi đứng trước một cửa hàng Coffee Take Away, chỉnh chu lại chiếc áo thun con in hình cá sấu đáng yêu và chiếc quần jeans ôm, khoe trọn cặp chân thon dài của mình - đây có lẽ là ưu điểm của tôi.

Đẩy cửa bước vào, mùi cà phê thơm lừng sộc vào mũi tôi khiến hai đầu óc tôi thêm thưởng một li capuchino nóng, thơm phức. Định thần lại, tôi đến gần người bán.

-Starbucks xin chào! Bạn muốn dùng gì ạ? - Giọng nói ngọt như đường, gương mặt sáng lạng của người bán cà phê khiến tôi muốn mua ngay một ly để mà uống.

-À! Em không phải mua cà phê, em đến đây để phỏng vấn xin việc ạ! - Tôi giờ tập hồ sơ cho người bán, chị ấy tươi cười nhận lấy sấp hồ sơ của tôi rồi dẫn tôi đi gặp quản lý.

Sau một hồi phòng vấn, người quản lý nhìn tôi thêm một lần nữa rồi đứng dậy.

-Lâm Vi, 17 tuổi, ok. Em được nhận. Muốn vào làm hôm nay hay ngày mai?

-Dạ....Hôm nay ạ! - Tôi trả lời dứt khoát, không cần đắn đo suy nghĩ. Vậy là tôi được nhận rồi đó, mọi việc như kế hoạch luôn. Quá xá đã.

Tôi đi làm đều đặn mỗi ngày và thuê trước một căn trọ với giá bình dân ở gần chỗ làm. Cuộc sống tuy có cực nhọc nhưng rất vui vẻ. Tôi thường đi làm lúc 6h sáng và ra về lúc 9 - 10h tối, tùy theo vào lượng khách ra vào quán. Vân Du thì vẫn luôn nhắn tin, gọi điện cho tôi vào giờ cơm trưa. các nhân viên khác cũng rất thân thiện, trò chuyện và chỉ cho tôi mọi thứ.

Còn nhớ cái ngày mà tôi cầm phong bì trắng tinh trên tay mà hai mắt sáng rực, biến hẳn thành màu tím, lúc đó may mà tôi ở nhà, nếu ở chỗ làm thì chắc hẳn có chuyện lớn xảy ra. Sau việc đó, tôi đi mua ngay một cặp lens màu tím vào đeo mỗi ngày, phong việc tôi phấn kích quá mức mà mắt đổi màu.

Mọi chuyện cứ như thế rồi cho đến một ngày.....

-Starbucks xin chào! Bạn muốn dùng gì ạ? - Tôi mỉm cười chào vị khách đứng trước mặt. Một chàng trai mặt một suit đồ đen cá tính, mắt kính đen càng tạo nên vẻ bí ẩn của người đó, mái tóc tím bồng bềnh thu hút mọi ánh nhìn của mọi người.

-Một Cookie xay!

-Quý khách dùng size lớn, vừa hay nhỏ ạ?

-Vừa! - Nói xong thì tôi loay hoay công việc của mình, vị khách đó lấy nước rồi ra ghế ngồi. Chiếc ghế đó đối diện chỗ tôi đứng, lâu lâu tôi lại thấy người đó nhìn mình rồi quay đi khi tôi nhìn thấy.

Người đó còn gọi cả chị quản lý ra, chị ấy cười nói và thái độ rất tôn trọng, một cách làm việc chuyên nghiệp.

Sau đó chị quản lý đến chỗ tôi. Chị quản lý tên Nhã Hân, tôi sẽ dùng tên này để gọi chị ấy nhé!

-Theo chị! - Nói rồi chị dẫn tôi đến chỗ vị khách, ngồi xuống một cách tao nhã. - Đây là nhân viên mới của chúng ta thưa giám đốc! - Giám đốc? Người khách mà tôi mới nhận order làm giám đốc sao, nhận ra, tôi liền cúi đầu chào.

-Ngồi đi! - Giám đốc bảo tôi ngồi, tôi ngồi xuống. -Chị đi làm việc được rồi ạ! - Giọng nói nhẹ nhàng, chị Quyên đứng dậy, cúi chào một cái rồi bước đi. Tôi nhìn theo và bất gặp mọi người đang bán hàng đều nhìn tôi mà cười. - Nhớ tôi không? - Câu hỏi bất chợt khiến tôi bất giác quay sang và nhận một sự bất ngờ cực kỳ. Người đang ngồi trước mặt tôi lúc này là.....Henry, cậu ấy là Giám đốc sao? Sếp của tôi. Giàu có thế! Chúng tôi gặp lại trong một tình huống thế này sao?

-.....- Sự ngạc nhiên của tôi chuyển thành sự im lặng lạ thường, tôi như một bức tượng ngồi đó với vẻ mặt đầy bất ngờ.

-Đẹp cái mặt khiến mọi người ám ảnh đó đi! - Henry uống ngụm cà phê rồi nói. Tôi định thần bản thân lại rồi nhìn cậu ấy. Vẫn như ngày nào, vẻ đẹp tỏa sáng đó, phong thái lịch lãm đó, giọng nói nhã nhặn đó nhưng ở một vị thế khác. Không còn là bạn cùng bàn nữa mà là một ông chủ của tôi, cậu ấy cũng có thể sa thải tôi vì những chuyện lúc còn trong trường mà tôi đã gây ra cho cậu ta. Tôi chết chắc rồi. -Đi thôi! - Henry đứng dậy khiến tôi ngạc nhiên, cậu ấy bảo tôi đi hả? Hay ai khác? Tôi nhìn xung quanh một lát. Bỗng có một bàn tay nắm tay tôi lôi dậy, là Henry, cậu ấy dẫn tôi đi một mạch rồi tống tôi lên chiếc xe hơi. Bỏ mặt sự hoảng hốt của chị Nhã Hân và gương mặt đầy run sợ của một chú nai đang hiện hữu trong tôi.

Cậu ta leo lên xe, ngồi chỗ lái, cạnh tôi, nhún ga rồi chạy với tốc độ kinh hoàng. Như đang đóng một bộ phim bom tấn của Hollywood trong phân cảnh rượt đuổi kẻ thù vậy. Tôi thì sợ đến tái mét cả mặt, ngồi bất động như tượng sáp vậy.

18. Chương Sinh Nhật Hoàng Gia

Tôi cứ như thế đến khi cảm nhận được chiếc xe đã dừng lại. Tôi chớp mắt một cái, mọi thứ lại hiện hữu trước mắt tôi. Cửa xe đã được mở sẵn, tôi bước xuống xe rồi nhìn Henry một cái.

-Cậu dẫn tôi đến đây làm gì? - Tôi ngơ ngác nhìn mọi thứ như một cô gái thôn quê xinh đẹp vừa đặt chân lên chốn xa hoa, rực rỡ.

-Đến khu mua sắm thì phải mua sắm chứ! - Nói xong, Henry cầm tay tôi đi vào khu mua sắm, hết chọn bộ này lại chọn đến bộ kia. Tôi thử đồ chóng hết cả mặt, chắc cũng gần cả trăm bộ. Giày cao gót thì tôi thử muốn nhức cả chân.

Sau một hồi vật lộn với các cửa hàng quần áo trong khu mua sắm, tôi đã được ngồi yên một chỗ, nhưng đây cũng là một nơi khiến tôi phải nhức hết cái óc. Salon tóc. Hết thợ này đến thợ kia cứ bủa vây lấy tôi, người chải đầu, người gội đầu, người cắt tóc, người sấy khô,.....Mọi thứ cứ như đang quay vòng, quay vòng. Còn Henry, cậu ta thì ngồi đó, phong thái bình thản, bắt chéo chân, hai tay cầm báo, mắt thì đôi lúc ngó lên xem tình hình phía tôi, xem tôi bị họ chiên xào nấu nướng như thế nào rồi.

Tôi thề là sau khi xong, tôi sẽ xé xác cậu ta ra và đem đi ướp muối mà ăn từ từ.

Nhưng, cuộc đời không như là mơ. Hết mái tóc của tôi rồi lại đến gương mặt của tôi.

-Chào cậu, Henry! Bạn gái sao? - Một ông anh, với mái tóc nhuộm bạc, mắt kẻ viền đen, môi có chút nhẵn nhúa son đỏ, tay đeo chiếc nhẫn ngọc lục bảo, mặc một bộ vest khá ‘đàn bà’ mỉm cười nhìn Henry.

Còn cậu ta không nói gì, mặt thì đỏ ửng lên như một đứa con nít đen thện thùng, nhìn mà muốn nựng lắm nhưng phải kiềm chế bản thân lại.

Không nói thêm gì nữa, ông anh tóc bạc đó lôi tôi ngồi vào chiếc ghế đỏ trước gương và bắt đầu các thao tác. Trước khi làm, ông anh có nói một câu thế này.

-Mặt cưng xinh thế này mà còn trang điểm nữa sao! - Câu nói này khiến tôi thấy hơi ngại nhưng mà nói thì.....đúng á!

-Anh cứ trang điểm cho cô ấy thế nào cũng được, miễn là xinh hơn bây giờ! - Giọng nói nghe có vẻ hống hách của tên ác quỷ đội lớp thiên thần kia khiến tôi muốn xé nát cái mặt của cậu ta ngay tức khắc.

-Khái niệm đẹp của cậu cao quá đấy! Haizzzzz! - Thở dài một cái, ông anh tóc bạc cứ như múa dao trước mặt tôi. Sơn phấn bây giờ chắc đang nằm đầy rẫy trên gương mặt bé bỏng của tôi. Nó sẽ phá hủy gương mặt này mất thôi.

Sau gần nửa tiếng đồng hồ, phần “tân trang gương mặt” của tôi cũng kết thúc. Tôi há hốc mồm khi nhìn thấy mình trên gương. Một Thiên Thần.

Cho tôi định nghĩa lại trang điểm một cái : “Vịt bầu hóa thiên nga”, ngắn gọn, xúc tích, bao trọn những gì tôi muốn nói và giải thích.

Henry cũng không khác gì tôi, mồm chữ O, mắt chữ A nhìn tôi bây giờ, còn ông anh tóc bạc thì cười mạn nguyệt đánh vào lưng Henry khiến cậu ấy như hồn trở về xác sau một hồi phiêu du bốn phương.

Chiếc cửa xe mở ra, lần này bước vào xe không còn là cô gái với bộ đồng phục Strabucks nữa, không còn để mặc mộc (mộc mà vẫn đẹp) nữa, mà giờ đây là một cô gái với mái tóc uốn xoăn nhẹ nhàng, khuôn mặt trang điểm cũng như không trang điểm, chiếc váy đuôi cá màu nude khoe trọn thân hình cao, thon gọn, nụ cười duyên tỏa nắng hút hồn bao chàng trai. Còn phía sau cô nàng, chàng trai với bộ vest đen lịch lãm đang bước lên xe, mái tóc tím bông bênh quẹo rũ, đôi mắt đen vừa lạnh lùng vừa ấm áp khó tả. Dáng người cao thanh tú, phong thái đầy mạnh mẽ, điềm đạm. bao nhiêu người phải đưa con mắt khâm phục về họ dù cho chỉ thấy họ mới vài giây thôi.

Chiếc BMW đen từ từ lăn bánh rồi biến mất hút trong ánh chiều tà xinh đẹp, lãng lợ.

19. Chương Quà Sinh Nhật Cho Thiếu Gia

Tôi chạy ra ngoài ban công hít thở không khí trời đêm. Tuy bữa tiệc này không giống như cái vũ trường mà Thái Ny và Vân Du dẫn tôi đến. Khác hẳn với tiếng nhạc xập xình, chói tai, những ánh đèn mờ ảo là những âm thanh nhẹ nhàng từ cây piano và vĩ cầm, ánh sáng vàng nhạt lung linh, những mùi nước hoa thơm nhẹ, thoang thoang, tiếng nói chuyện dường như không nghe thấy nếu không đứng gần. Nhưng, có một thứ không hề khác, đó là bầu trời đêm, hơi lạnh của gió và ánh sáng mờ ảo của vầng trăng đêm đang cổ bùng sáng khi bị lớp mây đen che đậy.

-Sao thế cô gái? - Liam đứng cạnh tôi từ lúc nào mà tôi không hề hay biết. -Đừng nói với tôi là.....món quà sinh nhật nhé! - Cậu ấy nói một cách rất tự tin, tự tin đến nỗi, như thể cậu ấy có thể đọc được suy nghĩ của tôi vậy.

-Sao cậu biết? - Tôi giương cặp mắt ngạc nhiên nhìn Liam.

Không nói gì, cậu ấy hươu hươu ngón trở, mỗi lần quay, xuất hiện những hạt lấp lánh như kim xuyên, rồi nó phát ra một thứ ánh sáng nhẹ khiến tôi tò mò. Chưa kịp nhìn thấy nó là gì thì Liam đã nắm trọn nó vào lòng bàn tay, tôi tỏ ra tiếc nuối xen lẫn ngạc nhiên vì.....cậu ấy sử dụng thuật chú tay.

-Cậu.....phù thủy sao? - Sau câu nói của tôi là cái nháy mắt đầy mê hoặc.

-Tôi có thể đọc được suy nghĩ nữa đó! Cho nên.....đừng có ngốc đến nỗi suy nghĩ bậy bạ trước mặt tôi nhé!

-Anh nói thế là ý gì? Ai nghĩ bậy chứ! - Anh ta nghĩ tôi là gì mà nói vậy chứ, nghĩ bậy bạ gì? Xí.

-Hi! Sao, có muốn tôi giúp một tay không?

-Giúp gì?

-Quà sinh nhật! Cô mau quên nhĩ! - Cậu ấy lại nhấp một ít rượu trong ly. Màu rượu lấp lánh dưới ánh trăng. Vẻ đẹp của Liam cũng vậy, lãng tử và quyến rũ như ly rượu, nhìn là muốn đặt môi lên và nhấp thử mùi vị rượu như thế nào.

-Nếu anh không phiền..... -Tôi áp ứng.

-Tôi sẵn lòng giúp cô! Tiểu Thư! - Cái cuối chào thật quý tộc khiến tôi ngượng ngùng. Nhưng cái từ “Tiểu thư” thì tôi không dám nhận. Liam, xuất thân “trâm anh thế phiệt” lại mở miệng gọi một đứa mồ côi như tôi là tiểu thư thì thật mâu thuẫn.

Liam dẫn tôi vào nhà bếp, mọi đầu bếp đều cúi đầu chào và cả ông quản gia Trương nữa.

Cậu ấy chọn nguyên liệu và chỉ tôi làm. Từ rửa trái cây đến thái lát rồi nêm nếm. Cái cung cách của cậu ấy cứ như một đầu bếp thật thụ vậy. Các thao tác nấu nướng cực kỳ chuyên nghiệp.

Sau một hồi vật lộn với đồng nguyên liệu để làm ra những món ăn phức tạp, tôi ngồi bệt xuống đất thở dài mệt mỏi. Liam thì đang ngắm nghía thành quả, vừa cười mạn nguyện.

-Cô đã hoàn thành món quà rất xuất sắc, giờ chỉ chờ đến lúc khách về hết thôi!

Cả hai chúng tôi ngồi phịch xuống sàn.

-Mọi người đi nghỉ một lát đi! - Liam quay sang các đầu bếp, nghe lời nói của Liam, họ khá lúng túng.

-Nhưng....thiếu gia.... -Một đầu bếp già lên tiếng.

-Bác cứ yên tâm, cậu ta mà dám nói gì là cháu cá, tối nay có tiết canh ăn đó! - Tôi nói một cách tự tin và thuyết phục và họ đã đi vào trong phòng nghỉ.

-Cô ghê nhĩ! Định gây ra án mạng à? - Liam nhìn tôi với đôi mắt giễu cợt,

-Cám ơn anh nhé! Không nhờ anh tôi cũng không biết phải làm gì đâu! - Liam chỉ cười một cái, tôi rút cái điện thoại ra, nhắn tin cho Henry.

Chưa kịp nhắn thì tôi đã nhận được tin từ cậu ta.

“Đi đâu này giờ hả? Biết tớ đang tìm cậu không?”

Tôi nhún lại:

“Lo cho tớ à, hìh! Lát nữa khi khách đã về hết thì đến nhà bếp một lát nhá!”

Một lúc sau...

“Sao tớ lại phải đến, lẽ cậu âm mưu gì thì sao?”

“Không đến thì đừng trách tôi dùng thuật chú tay mà cắt tiết canh của cậu nha!”

“Ok, đến thì đến, làm gì mà dữ vậy!”

Tôi hiền mà phải không, sao mà lúc đó, Liam nhìn tôi với vẻ mặt rất sợ sệt như thể cậu ấy đang đối diện với thần chết vậy, thật không tin nổi!

-Này mọi người! Lát nữa thay đồ cho đẹp vào nhé! - Liam mở cửa phòng nghỉ của các đầu bếp, nói vang vọng vào rồi khép cửa lại nhẹ nhàng.

-Liam này! Cậu là đầu bếp à? - Liam ngồi bệt xuống cạnh tôi.

-Không! Ông tôi là đầu bếp, tôi chỉ là người ném đồ ăn cho ông thôi! Chắc tại tôi hay ở cạnh ông nhiều quá nên cái cung cách của người đầu bếp và khả năng nấu nướng của tôi đã tăng đáng kể đó! - Liam nhìn tôi, bất chợt nở một nụ cười trên khóe môi. Đôi môi quyến rũ cong lên khiến tôi muốn đặt một nụ hôn lên nó, một nụ hôn thật nhẹ nhàng và ấm áp.

-Vậy à! - Tôi cố lấy lại tinh thần và thốt ra hai từ đó.

Sau đó, tôi đã thiếp đi lúc nào không hay biết...

.....

Hình ảnh một cô gái xinh đẹp tựa thiên sứ dựa đầu vào chàng trai đẹp tựa hoa khiến ai nhìn vào cũng phải trầm trồ, họ đẹp như một đôi uyên ương trong một quển ngôn tình đầy lãng mạn nhưng.....cô gái và chàng trai không hề có chút tình cảm đặc biệt nào dành cho nhau cả, đúng thật, đời không như là mơ, tình cũng không như là thơ nữa. Vậy thì, ngay thời khắc này, chúng ta hãy ngắm nghía vẻ đẹp của họ đi, ngắm cho đến khi nào không thể nhìn thấy hình ảnh lãng mạn này nữa thì mới thôi!

20. Chương Món Quà Đêm Sinh Nhật

Trong giấc ngủ yên bình, tôi thấy hình ảnh của một người choàng áo khoác đen đang đi đến cạnh tôi, cái áo choàng đáng ghét đã che đi gương mặt người đó, tôi nhanh tay vứt áo choàng sang một bên. Đó là một chàng trai, anh ấy vội che mặt trái, khiến tôi tò mò về nó.

-Anh là ai?

-Cô quên tôi rồi à! Đêm hôm đó, cô đã từng gặp tôi, ở vườn hoa của trường..... - Chàng trai quay mặt sang một bên, giọng nói khá ngượng ngùng.

-Là anh! Gặp tôi làm gì? Muốn giết tôi à? - Tôi chóng nạnh lên tiếng.

-Nếu muốn giết, tôi đã giết cô lúc đó rồi!

-Vậy sao giờ anh lại đến đây?

Không nói gì, chàng trai đó thả tay xuống. Trời ơi!!! Trên mắt trái anh ấy có một vết sẹo dài kéo từ mí mắt xuống gò má, chàng trai cúi mặt. Tuy có vết sẹo dài nhưng tôi vẫn nhận thấy, chàng trai rất xinh đẹp, đẹp tựa như cẩm thạch lấp lánh vậy, xinh đẹp mà lạnh lùng khó hiểu.

-Giữ bí mật cho tôi nhé! Chỉ tôi và cô.....- Chàng trai cúi mặt hơn, quay người đi.

-Tên của anh.....là gì?

Vẫn không đáp gì, người đó bỏ đi mất hút, chỉ để lại phía sau là chiếc bóng mờ mờ ảo ảo của tấm áo choàng đen đang bay lất phất theo từng nhịp bước chân.

-Dậy đi!.....Dậy đi!!!!!! - Tôi bất giác giật nảy mình, mơ hồ nhìn mọi thứ xung quanh. Tôi thấy Liam đang lay tôi dữ dội, miệng luôn nói “Dậy đi”.

-Làm gì mà gọi dữ vậy? Ốp!!! - Tôi ngáp dài một cái, giơ tay vịn mình cho khỏe người.

-Muốn ngủ đến khi nào hả? Khách khứa về hết rồi, Henry sắp vào rồi đó cô nương! - Nghe Liam nói thế, tôi bật người đứng dậy, sửa lại quần áo và đầu tóc để kịp đón sinh nhật.

Giờ là 11 h 30' và Henry vẫn chưa tới, tôi đứng trước cửa nhà bếp, nhìn qua cái lỗ kính, cậu ấy vẫn đang tiến một vị khách nữa ra về. Đó là một người đàn ông trạc 40, tướng tá mập mạp nhưng khuôn mặt rất hiền từ. Tôi ghé tai vào cửa để nghe họ đang nói gì.

-Lén la lén lút làm gì thế? - Tôi nhảy cẫng lên một cái vì hết hồn. Liam lúc nào cũng như thế, muốn dọa chết người ta không à.

-Anh điên à? Tôi mà bị gì là anh chịu trách nhiệm nhé! - Tôi ôm lồng ngực không ngừng đập lên từng hồi của mình.

-Thế cô làm gì mà trông có vẻ như đang nghe lén thế? - Tôi không nói gì mà cứ thế áp tai nghe, cơ mà chẳng nghe được gì cả. Tôi định quay ra xem họ như thế nào thì.....Ôi chúa ơi!!!! Henry đang đứng trước cửa và nhìn tôi chằm chằm. Tôi sợ, bật người ra phía sau, may mà có Liam đỡ chứ không.....tôi đã có một cú tiếp đất nhớ đời rồi.

Tôi đứng như một bức tượng sáp khi Henry và người đàn ông kia mở cửa bước vào.

-Đây là bạn của con thưa bố! Lâm vi và Liam! - Tôi điếng người khi nghe cậu ấy nói người đàn ông đó là BỐ (Oh My Chuối).

-Chào bác! - Liam cười chào bố Henry.

-Chào cháu, lâu quá không gặp cháu. Dạo này lớn nhĩ! - Bố Henry vỗ vai Liam, tôi cố lấy lại tinh thần, cúi chào một cái.

-Cháu....Cháu chào....chào...bác! Cháu...là..Lâm...Lâm.. Vi! - Tôi ngượng đỏ cả mặt, miệng cứ lắp bắp như một đứa trẻ đang tập nói.

-Chào cháu! Lâm Vi! Cái tên nghe hay quá! - Tôi ngược mặt lên cười, lần đầu tiên tôi nghe một người khen tên tôi đẹp một cách lịch sự như vậy.

-Cháu cảm ơn! - Tôi cúi đầu cảm ơn.

-Để tớ tiễn bố cái rồi quay lại ngay!

-Đi đâu? - Bố Henry nhìn cậu ấy một cái rồi quay lại nhìn tôi. -Lâm Vi! Ta nghe thấy mùi thức ăn! mùi này quen lắm đấy! - nói rồi, ông bất giác cười một cái rồi quay sang Liam, vỗ vai cậu bạn. -Tài nấu nướng tuyệt đó! Đến rồi thì xem luôn tiết mục đi con trai! - Ông kéo một cái ghế ra rồi ngồi xuống. Cái thân hình mập mạp, giọng nói lịch sự khiến tôi thấy mến ông ấy quá.

-Bắt đầu thôi! - Liam giục tôi.

Sau một hồi chuẩn bị kĩ lưỡng phía bên trong phòng nghỉ. Những đầu bếp bắt đầu bước ra, miệng mỉm cười, tay cầm chảo nhỏ hươ hươ.

Happy Birthday to you, Happy Birthday to you

Happy Birthday, Happy Birthday

Happy Birthday to youuuuuuuuu...

Và tôi là người cuối cùng bước ra, ta bê cái bánh kem hai tầng đứng ra phía trước.

-Đây là món quà mà mọi người đã cùng nhau làm tặng cậu, Henry. Chúc cậu sẽ luôn hạnh phúc và đạt được mọi thứ mình thích nhé! - Một tràn vỗ tay của mọi người vang lên, tiếng cười lớn của bố Henry và mọi người hòa huỵện với nhau.

-Cám ơn tất cả mọi người! - Henry hớn hở mỉm cười, nụ cười thật trẻ con.

Buổi tối hôm đó, chúng tôi đã cùng ngồi ăn với nhau, nói chuyện với nhau. Những câu chuyện mà các đầu bếp mang đến khiến ai cũng cười muốn đau hết cả bụng. Đó là một buổi tối không thể quên của Henry, của tôi và của tất cả mọi người.

Dưới bầu trời đêm, những cơn gió lạnh cứ xô vào, ánh trăng đêm như tan dần trông lớp mây đen tĩnh mịch. Những ngọn nến lung linh, những câu chuyện buồn vui sưởi ấm lòng người, những ly rượu thơm nồng, những món ăn hấp dẫn mọi người và những điều ước xinh đẹp đã được bay đi, bay đi đến những ngôi sao kia, những ngôi sao đẹp nhất của bầu trời đêm nay.

Vậy là tôi đã làm được món quà cho Henry rồi đó. À, không chỉ mình tôi đâu mà còn các đầu bếp, Liam và cả sự nhiệt tình của các bạn nữa đấy. Chúc các bạn sẽ có được những điều mình thích nhé!

21. Chương Người Hầu Độc Quyền

Trong giấc mơ đêm hôm đó, tôi lại gặp chàng trai bước đi trong bóng đêm đầy cánh hoa rơi, chiếc áo choàng bay phất phới trong gió, những vầng sáng mờ tỏa ra xung quanh như ánh hào quang của vầng trăng mờ ảo. Tôi đứng đó nhìn cái hình ảnh đó đang tiến đến gần. Vẫn không nói gì, người đó ôm chầm lấy tôi, cái ôm mạnh mẽ, siết chặt nhưng tôi không đau đớn, không vùng vẫy vì cái ôm này, có chút gì đó giống với cái ôm chào tạm biệt của Khải Minh. Cái hơi lạnh tỏa ra từ chiếc áo choàng khiến tôi rung lên từng đợt, cái lạnh đến buốt xương. Bỗng dưng, có một cái gì đó đang lan trên vai tôi, nó ấm và ướt. Là nước mắt sao? Anh chàng đang đứng trước mặt tôi đang khóc sao? Vì sao vậy? Tôi từ từ đặt bàn tay lên lưng người đó. Nhưng.....nó như một cơn ác mộng, chàng trai đó biến thành bụi và hòa tan vào gió, biến đi mất. Những cánh hoa hồng cũng biến mất tăm, chỉ còn lại bóng đêm tĩnh mịch. Nước mắt lăn dài trên khóe mắt. Vì sao tôi lại khóc chứ? Người đó là ai mà tại sao khi người đi tôi lại khóc chứ? Ngay lúc này, tôi cảm nhận có một bàn tay đang lau đi hàng nước mắt trên khóe mi tôi. _____-Lâm Vi à! Sao lại khóc?

- Tôi dần mở mắt, giọng nói ấm áp đó, nhẹ nhàng đó, không phải là..... -Khải Minh! - Tôi bật người dậy, nhìn sang người đang ngồi cạnh chiếc giường của tôi. Một sự thất vọng đè nặng lên tôi, như một tảng đá đang đè lên một con kiến vậy. -Thất vọng à? Thất vọng vì tớ không phải Khải Minh ư? - Henry cúi mặt xuống, đôi mắt chất chứa một nỗi buồn man mác. Bàn tay siết chặt lấy tấm chăn trên giường. -Đây là đâu? Sao tớ lại ở đây? - Tôi đảo mắt nhìn quanh căn phòng. Nơi này rộng quá, còn rộng hơn cái phòng mà tôi mới thuê, hơn gấp 3 -4 lần luôn. Cách bày trí ở đây thật xa hoa. Mọi thứ đều được trạm khắc bằng vàng hay nạm kim cương, xa hoa đến khó tưởng. -Phòng tớ! - Cậu ta vừa mới nói đây là phòng cậu ta. Cái gì? -Cậu đưa tôi vào đây làm gì hả? - Tôi lấy hai tay che người lại, mặt tái mét. -Làm gì ghê dữ vậy? Hihi. - Henry cười nhỏ. Hình ảnh lúc cười thật khiến người ta muốn hôn ghê! - Quần áo của cậu là do mấy người hầu thay đó, tớ không hề làm gì hết! Đừng có nghĩ vậy! - Henry giờ hai tay lên đầu mình bạch ỳnh, tôi cũng tạm tin cho cậu ta. -Á! Chết rồi! Trễ giờ làm! - Tôi đứng dậy, bước ra khỏi giường, loay hoay mọi nơi. -Từ hôm nay cậu nghỉ làm ở chỗ đó đi! -Cậu đang lảm nhảm cái gì vậy? Đồ của tớ đâu? -Vứt rồi, cái bộ đồng phục đó không cần giữ làm gì! -Điên à! Cậu có biết tớ kiếm việc làm khó thế nào không hả? Còn tiền thuê nhà nữa, cậu muốn giết tớ à! - Tôi đứng chống nạnh trước mặt Henry. Phốc... Henry búng tay một cái, từ phía cửa, quần gia Trương bước vào, phía sau là đám người hầu. -Từ nay, cậu làm việc ở đây! Đồng phục của cậu! - Nói rồi, một cô hầu gái mang vào cho tôi bộ váy hầu có tông trắng ở chiếc tạp dề và tông đen cho chiếc váy bông bênh dài tới đầu gối, xinh xắn và đáng yêu. -Người hầu ư? -Không phải làm người hầu như họ mà là người hầu độc quyền! - Henry cười nhếch môi. -Người hầu độc quyền! - Nghề gì mà kỳ vậy ta. -Có làm hay không thì tùy cậu quyết định, bây giờ thì cũng trễ giờ làm rồi, tiền thuê nhà nữa. Tính sao đây? - Henry như muốn dẫn tôi vào đường cùng. -Nhưng....nếu tôi làm thì được gì? - Tôi nhìn chăm chăm vào bộ đồng phục. -Chỉ cần nghe lời và làm theo lời tớ thì cậu muốn cái gì cũng được! Tôi đắn đo suy nghĩ một hồi lâu, rồi quay sang nhìn thẳng vào mắt Henry. -Tớ đồng ý! Như một tia chớp, đám người hầu kéo tôi vào phòng thay đồ. Búi tóc, mặc đồ được hoàn thành trong nháy mắt. Tôi nhìn mình trong gương.

Như một giấc mộng. Tôi qua, tôi từ một Tiểu thư xinh đẹp, ăn mặc lộng lẫy đi dự yến tiệc, rồi ngay lúc này đây, tôi lại trở về đúng với vị trí của mình, một người hầu. Giống như cô bé Lọ Lem, được nhận phép màu từ bà tiên đỡ đầu, nhưng đến tiếng chuông thứ 3 vào lúc nửa đêm, mọi phép màu sẽ biến mất hết và cô bé Lọ Lem sẽ lại trở về đúng danh phận của mình, một đứa ăn nhà ở đậu không hơn không kém. Tôi bước ra khỏi phòng thay đồ, đứng trước mặt Henry. -Mọi người ra ngoài hết được rồi! - Nói rồi, cả ông quản gia và đám người hầu đều lui ra khỏi phòng. Giờ đây, căn phòng này chỉ còn lại tôi và Henry. Nói đúng hơn là Thiếu gia và một đứa hầu gái. -Lấy cho tớ ly nước cam! - Tôi cúi đầu rồi bước xuống nhà bếp. Khi vào nhà bếp, các chú đầu bếp đều nhìn tôi với vẻ ngạc nhiên. -Sao hôm nay cháu lại mặc như thế? - Một chú đầu bếp mập mạp hỏi tôi. -Từ hôm nay cháu làm việc cho Thiếu gia ạ! - Tôi cúi đầu, cười với mọi người một cái rồi đi lấy ly rót nước cam. Hai tay bưng nhẹ nhàng, tôi đặt ly nước cam xuống bàn. Henry thì nâng ly luôn, uống một ít. -Thấy khó chịu à? - Tay lật thêm trang báo nhưng miệng thì vẫn hỏi. Tôi không nói gì cả, chỉ biết cúi mặt. -Thiếu gia hỏi thì phải trả lời chứ! - Henry gấp tờ báo lại. -Không có! -Làm việc đi! - Henry tiếp tục mở báo ra xem. Tôi thì loay hoay lau dọn phòng ngủ. Sau khi đã lau xong căn phòng, tôi mở cửa và định tiếp tục lau dưới nhà. -Đi đâu đấy? - Henry lên tiếng khiến tôi hết hồn. -Làm việc! -Cậu chỉ cần lau phòng này thôi, còn mấy cái kia thì để mấy kia làm! -Nhưng.... -Nhưng nhị gì? Tớ nói thì phải nghe cơ mà! - Tôi im lặng, đi đến chiếc ghế cạnh cửa sổ, đưa mắt ngắm mọi thứ bên ngoài. Trời xanh, mây trắng đang trôi bồng bềnh như đang nhảy múa trên một sân khấu màu mau yên ả. Tôi mở cửa sổ ra, từng cơn gió nhẹ nhàng thoảng vào, mát rượi, tôi dang tay ôm lấy từng đợt gió và từng tia nắng. Cứ mỗi cơn gió ủa vào, là mang theo mùi hương của các loài hoa đến bên tôi, mùi hương nhẹ nhẹ, trong lành. Tôi thấy phía bên trái đài phun nước là một khu vườn. Một khu nhà kính dưới cái ánh nắng này, trông như một viên pha lê đang phát sáng lấp lánh. Màu xanh của những cành cây phủ bên trong nhà kính thật xinh đẹp. -Henry.....à.....Thiếu gia! - Tôi quay sang gọi cậu bạn đang mân mê tờ báo trên tay. -Chuyện gì? - Vẫn cầm tờ báo trên tay. -Tớ muốn xuống vườn cây! Cho tớ xuống được không? Sau một hồi lâu không trả lời. Henry gấp tờ báo rồi đứng dậy, vươn vai một cái. -Đi nào! - Nói rồi, Henry bước đi. Tôi cũng lon ton đi theo, tôi biết, cậu ấy không phải kẻ nhẫn tâm tới nỗi không cho người hầu của mình đi ngắm hoa. Bước xuống lầu, ai nấy đều cúi chào cậu ấy, tôi thì thấy hơi e ngại nên bước đi thật nhanh nhưng vẫn giữ khoảng cách là đứng phía sau cậu ấy.

Tôi tung tăng ngắm mấy chậu cây nhỏ trong vườn. Tất cả các cây đều xanh mướt như được chăm sóc rất kĩ. -Mấy chậu cây này là ai trồng thế? - Tôi nhìn chăm vào chậu đinh lan trước mặt. -Có nói thì cậu cũng không tin! - Tôi quay người lại nhìn Henry thì thấy cậu ấy đang tưới nước cho vài cái cây gần đó. Cách tưới nước nhẹ nhàng, uyển chuyển như đã làm điều này hàng trăm lần rồi vậy. -Cậu trồng cây trong khu vườn này sao? -Không tin đúng chứ? -Woa~ Cậu tuyệt quá! Có lẽ, Henry cũng không ngờ rằng, tôi lại khen cậu ấy thay vì một vẻ nghi ngờ. Vì tôi rất ngưỡng mộ những ai có thể quyết tâm và cần cù trồng và chăm sóc cây như thế. Nhất là đối với một người con trai như Henry. -Lâm Vi này..... -Gì thế? -Cậu.....vẫn còn thích Khải Minh chứ? _____ Cô gái trở nên im lặng trước mặt một chàng tri, một câu hỏi được đặt ra, cô gái sẽ trả lời thế nào? Có hay không? Nhớ hay quên? Và họ sẽ là gì của nhau?

22. Chương Áo Choàng Đen

Tôi vẫn nhìn cây đinh lan, trầm ngâm một hồi, tôi mới mở miệng.

-Tớ vẫn như thế! Cho dù cậu ấy có chuyển sang trường khác, cho dù bây giờ không gặp được nhau nhưng chắc chắn sau này sẽ gặp được nhau. Sẽ có một ngày nào đó tớ và Khải Minh sẽ gặp nhau, sẽ yêu nhau, hẹn hò như một cặp tình nhân! - Tôi cầm chậu đinh lan, đứng dậy, nhìn sang Henry.

-Tại sao chứ? - Henry cầm chặt bình tưới trên tay, đôi lông mày nhíu lại.

-Vì tớ thích cậu ấy! - Tôi nhìn chậu đinh lan trên tay, bông hoa thật xinh đẹp. Tôi nhìn sang Henry, cậu ấy đặt bình nước xuống rồi lẳng lặng bỏ đi. Dáng điệu ủ rũ, buồn bã, lẻ từng bước chân bước đi, từng bước, từng bước nặng nề.

Tôi vẫn ngắm cành đinh lan trong chậu. Cành hoa trên tay tôi vẫn xinh đẹp, màu sắc vẫn tươi tắn, những

cánh hao vẫn còn ươn ướt nước tưới cây nhưng.....chủ nhân của nó đã thay đổi quá nhiều, không còn xanh tươi nữa dù cho vẻ đẹp vẫn điều đứng lòng người nhưng nó đã héo tàn rồi, những cành hoa đã ngã vàng mất rồi.

Tôi biết vì sao Henry lại hỏi như thế, hành động như thế. Vì đơn giản, cậu ấy đang thích tôi. Nhưng, trái tim của tôi thì đã trót trao cho Khải Minh rồi. Tôi biết cảm giác lúc này của Henry, cảm giác này, giống với cái cảm giác mà tôi đã từng gặp ở Doãn An. Tình yêu đúng thật là một con dao hai lưỡi.

-Đi đâu thế, Thiếu gia!

-Người là ai! - Nghe tiếng Henry nói lớn, tôi tò mò đành đặt chậu đinh lan xuống đất rồi chạy ra xem. Đứng phía sau cây cổ thụ cao lớn, tôi hé đầu ra xem. Ở đó có một tên mặc một áo choàng đen, tay cầm một cây gậy gỗ đầu rỗng, người đứng thẳng bằng trên một chiếc chổi bay. Nhìn sang vẻ mặt đang mấy không thích thú của Henry, tôi đoán ra được chuyện chẳng lành.

-Là ai à? Hah! Ta tưởng Thiếu gia đây phải biết ta chứ nhỉ! - Tôi nhìn tên trùm áo đen chằm chằm, dù quay lưng nhưng tôi thấy có cái gì đó rất quen thuộc, dường như đã gặp ở đâu.

-Người muốn gì chứ? - Henry trừng mắt nhìn tên đó.

-Thông minh lắm, không cần nói mà người cũng biết ta uốn gì! - Cái giọng nói đùa cợt khiến tôi sục sôi trong người, muốn ra đánh cho hắn một trận.

-Mau nói đi chứ!

-Không biết Thiếu gia có chấp nhận không thôi! - Tôi nhìn khắp người tên đó, dừng ở tay trái, tôi thấy có một sợi dây đeo màu đen, mặt chữ thập, bóng loáng. Tôi dần như nhớ ra điều gì đó.

-Là cái gì chứ? -Cô người hầu..... - Nói đoạn, cây chổi bay đứng phía bên vai phải Henry. -Người hầu à, đơn giản thôi. Ở đây.....

-Không không không. Không phải là đám người hầu kia! - Tên đó ngắt lời Henry. Trên mặt hắn đeo một chiếc mặt nạ đen có lông dính trên đỉnh, trong giống như những chàng hoàng tử khiêu vũ trong vũ hội hóa trang.

- Mà là..... - Hắn chỉ vào gốc cây cổ thụ, tôi thu mình lại.

- Người hầu độc quyền của người kìa! Lâm Vi đúng chứ?

-Không bao giờ! Dù bây giờ có giết chết ta, ta cũng không bao giờ để Lâm Vi vào tay người! - Giọng nói hùng hồn của Henry làm tôi thấy buồn quá. Vì sao tôi không chấp nhận cậu ấy mà cậu ấy vẫn muốn bảo vệ tôi như thế?

-Thay bằng mạng của người à? - Hắn nói bằng giọng giễu cợt. - Nhưng ta không thích! Ra đi! Đừng để ta phải tốn thời gian! - Hắn quát lớn. Rồi.....

Đùng..... Cây cổ thụ sắp ngã, tôi hoảng hốt, không biết như thế nào lúc này. Hai chân tôi cứ như bị dính keo vào, không thể nhúc nhích được.

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! - Tôi nhắm mắt và la thật lớn.

Sau êm ái quá! Tôi đang bay sao? Hay là tôi chết rồi! Có ai nói cho tôi biết là tôi đang sống hay đang chết không?

Tôi mở mắt ra, nhận ra rằng, mình đang nằm gọn trên tay Henry, tôi nhìn xuống dưới, thấy tên áo đen đó đang chiến đấu với quần gia Trương. Tôi cũng không tin vào mắt mình là ông ấy có thể sử dụng phép thuật. Sức mạnh thật phi thường.

-Cậu đi vào trong đi! - Tôi cứ nghĩ mãi mà không biết Henry đã đặt tôi trước cửa nhà từ lúc nào.

-Còn cậu? - Tôi quay sang, lo lắng nhìn cậu ấy.

-Không cần quan tâm, bảo vào thì vào đi! - Không nói gì thêm, Henry dùng phép đẩy tôi vào nhà rồi phong ấn cả cánh cửa lại.

Cho dù tôi có cố gắng đập cửa hay dùng lửa, bão tố, đất, sóng thần thì cánh cửa vẫn lì lợm đóng lại. Trong khi cả nhà này đang rối tung lên vì các thuật chú của tôi. Tôi thì quá mệt vì sử dụng phép thuật quá nhiều mà bất tỉnh hồi nào không hay.

-Bọn người hay lắm! Nhưng yên tâm đi, ngày nào đó, ta sẽ đến là lấy mạng bọn người và cả Lâm Vi nữa! Và mục đích của ta sẽ thành công thôi! - Chàng trai với cái mũ trùm đầu ôm vết thương ngay bụng biến mất.

Chỉ còn lại một ông bác già, tay phải bị rách và nhỏ máu, còn chàng trai đang ngã quỵ trên cỏ kia, người tanh mùi máu, các vết thương đầy khắp người, trông thật thảm hại. Chàng trai đó đang cố gắng đứng dậy. Các vết thương dù rất nặng nhưng vẫn không ngăn được chàng trai đó. Anh ta phải về nhà ngay vì.....có một người, có lẽ đang rất tò mò và đang ngủ thiếp đi vì quá mệt khi dùng mọi sức lực mở cánh cửa ra rồi.

Cạch.....

-Thiếu gia! - Đám người hầu bủa vây lấy Henry, tôi cũng mở mắt dậy khi nghe họ thốt lên một cách kinh hãi hai chữ “Thiếu Gia”.

-Henry! - Tôi chạy lại nhìn Henry. Và tôi như chết lặng khi thấy người đứng trước mặt mình bê bết máu, cả người như muốn ngã quỵ xuống đất. Henry vẫn nhìn tôi, đôi môi mỉm cười, một nụ cười mãn nguyện.

Bịch.....

-Nè! Henry, nghe tớ nói chứ? Tỉnh dậy đi! - Tôi lay người Henry thật mạnh. Đám hầu nam chạy tới bế cậu ấy lên phòng. Tôi cũng đi theo. Vừa đi, nước mắt tôi cứ chảy đầm đìa, dù đã cố lau và ngăn không khóc nhưng sao nước mắt cứ rơi. Henry, xin cậu hãy mau khỏi.

Cả ngày hôm đó, tôi lặn người bên cạnh giường Henry, hết lau vết thương rồi lại vắt khăn nóng đắp lên đầu cậu ấy.

Cứ mỗi lần lau vết thương. Gương mặt cậu ấy bỗng nhăn nhó, đôi lông mày nhíu lại đau đớn. Nhìn mấy cái vết thương trên cơ thể cậu ấy mà tôi thấy đau lòng. Cậu ấy thật sự muốn bảo vệ tôi đến thế ư? Vì sao chứ?

-Lâm Vi! Đừng bỏ đi mà! Lâm Vi! - Tôi giật mình tỉnh ngủ sau khi đã thiếp đi bên cạnh giường Henry. Tôi thấy cậu ấy nói mơ, gọi tên tôi trong giấc mơ. Tôi lại khóc, tôi yếu đuối quá đúng không? Tôi đang rất rối bời.

Cốc.....Cốc.....Cốc....

Tôi quay người nhìn ra phía cửa phòng, ngạc nhiên khi người đứng đó là....

-Tớ vào được không? - Thái Ny đang ở nhà Henry. Sao cậu ấy lại biết nhà này?

-Thái Ny? Vào....Vào đi! - Tôi lau những hàng nước mắt lã lã.

Thái Ny bước vào, vẫn cái dáng điệu phóng khoáng, dứt khoát của một đứa con trai nhưng tâm hồn là một người con gái xinh đẹp. Hôm nay, Thái Ny vẫn diện chiếc áo thun trắng, áo phong đen và chiếc quần jeans rách đầy cá tính kết hợp với đôi giày thể thao năng động. Mái tóc được nhuộm xanh bích trong vô cùng nữ tính mà vẫn rất quái với những highlight màu hồng. Vẫn phong cách đó nhưng nét mặt thì khác.

Cậu ấy ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, tôi thì đi lấy ly nước cho cậu ấy rồi cũng ngồi xuống ghế.

-Có chuyện gì đã xảy ra vậy? - Thái Ny khoanh tay trước ngực, mặt nghiêm túc nhìn vào mắt tôi, lâu lâu lại ngó sang Henry đang nằm bất tỉnh.

-Lúc này..... - Tôi kể cho Thái Ny những gì tôi đã chứng kiến được. Sau khi nghe tôi nói, Thái Ny lặng người một lát rồi ngược mắt lên nhìn tôi.

-Là tên áo đen mà cậu đã gặp hôm sinh nhật Doãn An! - Tôi như nhận ra một điều gì đó. Tự gõ đầu mình vài cái. Sao lúc đó lại không nhớ ra chứ? Đúng là ngu cùng trời. - Sau lần gặp đó, cậu có gặp mặt hắn nữa không? - Thái Ny lại dò hỏi tôi, khuôn mặt vẫn bình tĩnh nhưng hai đôi mày nâu đã nhíu lại, đôi mắt nâu đầy lo sợ nhìn về phía Henry..

Cậu ấy vẫn nằm đó, bất tỉnh nhân sự, nhưng đôi lúc lại nhíu mày khó chịu vì một điều gì đó, là giấc mơ chẳng?

23. Chương Tỉnh Lại

Tôi không giấu gì Thái Ny, kể cho cậu ấy nghe về giấc mơ của mình, về cảm giác của mình. Trầm ngâm một hồi, Thái Ny nhìn tôi, gương mặt trở nên u ám.

-Cậu có nghĩ đó là ai không? - Một câu hỏi mơ hồ được đặt ra, tôi có biết cậu ta là ai chứ, chỉ biết là một đứa con trai không hơn không kém mà thôi.

Tôi lắc đầu, buồn bã nhìn Thái Ny rồi lại quay sang nhìn Henry đang nhăn nhó đau đớn trên giường.

-Vậy thì tớ sẽ tìm hiểu về hắn! Tạm thời cậu cứ ở đây chăm sóc cho Henry, tớ sẽ xuống vườn xem xét. Khi nào cậu ấy tỉnh dậy thì gọi cho tớ nhé! - Nói rồi, Thái Ny đứng dậy rồi đi ra khỏi phòng. Chỉ còn lại tôi ngồi đây, nhìn Henry đang vật vã với những vết thương trên người.

Nước mắt tôi lại rơi, rơi đầm đìa, rơi xuống chiếc váy hầu gái của tôi. Tôi không thể nào kiềm được nước mắt, cứ khóc như thế. Tôi đang cố ngăn nó lại nhưng tại sao nó cứ như vỡ òa ra như thế! T

ôi đứng dậy đến cạnh chiếc cửa sổ. Qua chiếc cửa ấy, tôi thấy Thái Ny đang đi lòng vòng trong sân, cứ khom người nhìn xung như đang tìm kiếm gì đó. Sau một hồi loay quanh trong sân, Thái Ny rẽ vào hướng khu vườn nơi xảy ra chuyện.

Tôi lại quay sang nhìn Henry, miệng cậu ấy đang mấp máy. Tôi vội vã đến bên cạnh, sờ trán cậu ấy.

-Nóng quá! - Tôi vội vàng đi lấy nước ấm, vắt khăn đắp lên trán cậu ấy. Bây giờ, tôi không cần Henry phải bảo vệ tôi đâu, không cần như thế. Điều mà tôi cần nhất bây giờ là Henry tỉnh lại, nhận ra tôi, nhận ra mọi người, mỉm cười nhìn tôi. Chỉ cần như thế thôi là đủ.

-Cậu đang mơ gì thế! Là mơ thấy ai mà cậu mặt cậu trong nhăn nhó thế? - Tôi nhìn Henry, hai tay cầm lấy bàn tay trái lên, áp vào má mình.

-Cậu phải tỉnh lại nhé! Khi tỉnh lại, tôi sẽ làm mọi món ăn mà cậu thích cho cậu ăn nhé! Tỉnh lại đi Henry!
- Tôi nắm chặt tay cậu ấy, tôi thật sự rất sợ nếu như.....nếu như.....Henry bỏ tôi đi. Nên tôi phải nắm chặt tay như thế, quyết không cho cậu ấy rời tôi. Một bước cũng không. Tôi khẽ khàng nhắm mắt lại. Tôi đang tưởng tượng đến lúc cậu ấy tỉnh lại, nhìn tôi rồi mỉm cười, sau đó tôi đi nấu các món ngon cho cậu ấy ăn, làm mọi thứ cho cậu ấy.

Hình như có cái gì đó đang cựa quậy trên má tôi. Khẽ mở mắt nhìn sang, tôi từ ngạc nhiên rồi chuyển đến vui mừng.

-Henry! Cậu.....cậu tỉnh rồi! - Tôi reo mừng, Henry đang từ từ hé mắt. Tôi vội lấy cái điện thoại trong túi vấy ra. Gọi cho Thái Ny.....

-A lô! - Thái Ny bắt máy.

-Henry.....cậu.....cậu ấy tỉnh lại rồi! - Tôi reo mừng nói qua điện thoại.

-Được rồi! Cứ ngồi đó xem cậu ấy thế nào! Tớ lên liền! - Nói rồi Thái Ny tắt máy. Tôi thì như muốn nhảy cẫng lên. Henry đang dần mở mắt ra.

-L.....Lâ.....Lâm.....Vi! - Cậu ấy đang gọi tên tôi, vội chạy lại, ngồi bên cạnh giường.

-Tớ nè! Henry nhìn tôi, miệng nở một nụ cười, tôi vui đến nỗi chảy cả nước mắt.

-Sao.....lại.....khóc? - Henry nhìn tôi, đưa tay áp vào má tôi.

-Tớ....Tớ không có khóc! Chỉ là....tớ vui quá thôi mà! - Tôi vội lau đi những giọt nước mắt đang lăn dài trên má, nở một nụ cười trên miệng.

-Này! Lúc đó bị tên đó đánh bầm dập mà không biết né à? - Thái Ny ngồi khoanh tay trước ngực, mặt nhăn nhó nhìn Henry đang ngồi trên giường, tựa lưng vào đầu giường.

-Tên đó như có biết được ý nghĩ của tớ! Cứ né là lại dính đòn nên đành đứng đó thôi! Với lại tớ cũng đánh tên đó một đòn mà! - Henry nở một nụ cười nhìn tôi và Thái Ny. -Dù sao thì tớ cũng đâu có chết! Còn sống nhăn răng đây này!

-Là may cho cậu là có quần gia Trương, phép thuật thâm hậu chứ không.....giờ ngồi trước mặt tớ không phải là Henry bằng xương bằng thịt đâu mà là.....

-Thái Ny!!!! - Tôi dần giọng nhìn cô bạn tôi tức quá mà mất khôn .

-Cậu tìm được gì rồi? - Henry nhìn Thái Ny.

-Lâm Vi! - Thái Ny gọi tôi.

-Gì thế?

-Cậu ra ngoài một chút được không? Tớ có chuyện cần muốn nói với Henry ngay bây giờ!

-Có chuyện quan trọng lắm sao? Tớ không được biết à? - Tôi mếu mòi.

-Ừ! - Tôi ử rử bước ra khỏi phòng. Định lúc khi đóng cửa, tôi sẽ nghe lén ai nghe.....Thái Ny phong ấn luôn cánh cửa làm tôi chẳng nghe được cái mô tê gì xất.

-Lúc này, tớ có xuống dưới xem xét và phát hiện thứ này! - Cô gái có khuôn mặt xinh đẹp tựa thiên thần, mái tóc màu xanh bích cắt ngắn, lấy trong túi áo ra một cái huy hiệu nho nhỏ.

-Huy hiệu trường Glamour! Không lẽ..... - Chàng trai với khuôn mặt xanh xao, bờ môi nhợt nhạt, hốt hoảng nhìn cô gái đối diện.

-Đúng! Cậu nghĩ đó là ai? - Cả hai người đều trầm ngâm suy nghĩ.

-Khải Minh? - Chàng trai ngược mặt lên, vẻ mặt khó hiểu và có chút lo sợ.

-Cậu cũng nghĩ thế? - Cô gái nhìn chàng trai dăm dăm.

-Tớ không chắc nhưng..... Lúc tớ và hắn đấu với nhau, tớ thấy hắn sử dụng các thuật chú rất thành thạo, hắn còn biết các bước tránh đòn của tớ? Chỉ có thể là những người đã từng đấu với tớ thôi! - Chàng trai nhún mày, nghĩ ngợi.

-Là ai?

-Khải Minh và Liam!

-Liam?

-Là người bạn khi tớ chuyển đi sang nước ngoài du học, Liam cũng là một phù thủy giỏi, sử dụng thuật chú rất nhiều nhưng khả năng đoán biết các kĩ thuật của tớ thì chưa rõ lắm!

-Liam, cái cậu bạn đó còn ở đây không? - Cô gái khoanh hai tay trước ngực, khuôn mặt hờ hững nhưng vẫn giữ được nét xinh đẹp, kiều diễm vốn có của mình.

-Về nước hôm qua rồi!

-Không được! - Cô đứng bật dậy, đôi lông mày đầy đặn nhíu lại, đôi môi đỏ mọng đang cắn chặt với nha. Đôi mắt nâu hiện lên một chút gì đó bất ổn. -Tớ sẽ sang Nhật để tìm cậu ta!

-Cậu điên à? Sang Nhật tìm cậu ta có ích gì chứ? Liam, tớ.....cậu ấy không liên quan đến việc này đâu! - Chàng trai lên tiếng, khuôn mặt khó chịu, đang cố gắng níu giữ cô gái.

-Không gì là không thể cả! Không đi thì không bao giờ biết! Tớ sẽ sang đó! Cậu cứ ở lại đây, bảo vệ Lâm Vi. Tớ nghĩ, mục đích của bọn chúng là Lâm Vi! Hãy cẩn thận với bọn chúng! - Cô gái quay gót.

-Bọn chúng?

-Chuyện này không phải chỉ là một người mà là nhiều người, hẳn là một tổ chức ngầm, âm thầm chống lại thế giới phù thủy của ta! - Cô gái quay mặt sang. Ở góc cạnh này, trông cô gái thật xinh đẹp, tựa như một bức tranh vẽ một mỹ nhân nơi xa xôi.

-Vậy.....đi cẩn thận! Luôn giữ liên lạc, nếu ở đây có chuyện gì, tớ sẽ báo cáo cho cậu!

Cô gái nhếch môi cười, nụ cười thật đẹp, thật lạnh, thật nhẹ nhàng. Quay chân bước đi, còn lại chàng trai ở trong phòng. Tay nắm chắc chiếc huy hiệu của kẻ mặt danh đó. Kẻ có ý định cướp đi cô gái mà chàng trai đem lòng yêu mến, cướp đi.....một lần nữa.

Cốc...cốc....

-Ai đó? - Henry lên tiếng.

-Tớ! Lâm Vi! Tớ vào được chứ? - Tôi đứng trước cửa, tay vịn nắm đấm cửa.

-Vào đi! - Nói rồi, Henry hóa giải phong ấn, tôi mở cửa rồi bước vào.

-Cậu đã khỏe hơn chưa? - Tôi ngồi bên cạnh giường Henry.

-Rồi! Tớ là ai mà không khỏe được chứ? - Henry vẫn thế, vẫn năng động dù là có việc gì xảy ra, vui tươi và tinh nghịch như một đứa trẻ.

Tôi nhìn Henry, cứ nhìn như thế như thế rất lâu rồi chưa được gặp vậy. Tôi muốn ngắm nhìn cậu ấy lâu hơn nữa.

24. Chương Cú Điện Thoại Từ Khải Minh

Buổi tối hôm đó, Thái Ny ở lại dùng cơm với Henry. Tôi là một đứa hầu gái, làm sao lại có quyền ngồi ăn cùng.

-Henry! Cậu không cho Lâm Vi ăn cùng sao? - Thái Ny đặt bát cơm bữa xới xuống bàn.

-Cậu ấy là người hầu của tớ mà! Không ăn được đâu! - Henry đang ăn từng muỗng cháo trứng mà tôi nấu. Đó là món mà tôi rất thích ăn, do một sơ trong cô nhi viện từng nấu khi tôi bị bệnh. Tuy vị cháo tôi nấu không ngon nhưng trông Henry ăn rất ngon miệng.

-Dù sao cậu ấy cũng là bạn học của cậu mà! - Thái Ny lớn tiếng, chia cái giá xới cơm ngay mặt Henry, còn cậu bạn của tôi thì trợn hai mắt kinh ngạc.

-Được rồi! Thôi nào! - Henry cố trấn an cô bạn đang nổi điên lên. -Lâm Vi! - Henry gọi tôi. Như một tia chớp, tôi chạy ngay ra bàn ăn.

-Gi thế Thiếu gia! - Tôi cúi đầu, hành sự như một hầu gái gặp phải cậu chủ.

-Vào ngồi ăn cùng đi! - Henry chỉ tay vào chiếc ghế bên cạnh.

-Nhưng..... - Tôi ấp úng.

-Bảo ngồi thì ngồi đi! - Henry lại tiếp tục với các muỗng cháo ngon lành của mình, vừa ăn vừa nhovn miệng cười.

Tôi ngồi xuống ghế, mấy cô hầu khác dọn chén và đĩa muỗng cho tôi. Bây giờ thì thấy hơi ngại rồi đó!

Tôi và Thái Ny cười nói với nhau suốt bữa ăn, đôi lúc Henry cũng chen vào vài ba câu nói hài hước khiến chúng tôi và mọi người cười rôm cả nhà.

Ăn cơm xong thì Thái Ny đi tắm, Henry thì trở về phòng, còn tôi thì cứ như hình với bóng của cậu ấy, đi đâu cũng theo, mà trừ nhà vệ sinh thôi.

-Lấy cho tớ ly nước táo! - Henry cầm trên tay một quyển sách, giờ tôi mới để ý là Henry bị cận, nhìn cặp kính bóng loáng toát ra vẻ sang chảnh của một thiếu gia nhà giàu.

Tôi vội xuống nhà lấy một ly nước táo mang lên. Đi nửa chừng thì gặp cô bạn Thái Ny của tôi.

-Đi đâu đây? - Vừa lau khô mái tóc ngắn xanh bích của mình, vừa quay sang hỏi tôi. Chiếc áo ba lỗ màu trắng âm sáng người để lộ một vòng em thon gọn, mảnh khảnh, nước da trắng ngần, chiếc quần thun thể thao màu xám trong thật năng động. Nhìn cậu ấy đúng là một cô gái xinh trai mà tôi từng gặp.

-Lấy nước cho Henry! - Tôi mở tủ lạnh lấy ra chai nước táo rồi rót vào một cái ly thủy tinh trên bàn ăn.

-Cậu không cần phải nghe lời như vậy đâu! - Thái Ny cũng lấy trong tủ lạnh ra chai nước suối, uống một hơi thì gần được nửa chai.

-Sao không nghe cho được! Cậu ấy thuê tớ mà! - Tôi đặt ly nước trên cái khay.

-Dù sao cũng là bạn bè của nhau! Làm thế thì hơi quá đáng! - Tôi và Thái Ny trở về phòng.

-Thôi! Đừng nói làm gì! Mà.....cho tớ hỏi nhé! - Tôi quay sang nhìn Thái Ny đang lau lau tóc mình.

-Ừ! Cứ hỏi thoải mái!

-Sao cậu biết nhà Henry vậy?

-Hi! Là bạn của nhau hồi còn học ở Anh!

-Oh! Apollo sao?

-Đúng vậy! Nhớ rõ lắm đó!

-Hihi! Nhưng....sao cậu lại chuyển về trường Glamour?

-Vì không thích học ở đó nữa nên chuyển về thôi! Bọn học sinh ở đó tăng động lắm! Đụng tới là đấu với đá, ngày nào mà không diễn ra trận đấu nào là như thể ngày đó cả trường như chết lặng! Về Glamour thì vẫn tốt hơn, ít gặp mấy cái chuyện phiền phức đó! Có nhiều thời gian đọc sách và làm mấy thứ mình thích! Mà Vân Du không kể cậu nghe sao? - Thái Ny bất chợt hỏi tôi.

-Không có! - Tôi lắc đầu.

-Thì giờ biết rồi! Mà con nhỏ nắm lòng đó thật là, không kể chuyện của tớ nhì! - Thái Ny ra vẻ tức tối cô bạn Vân Du.

Nói một hồi thì cũng đến phòng Henry.

Cạch.....

-Đi đâu mà lâu thế? - Henry đứng ngay cửa chăm chăm nhìn tôi, ánh mắt như nãy lửa.

Bốp....

-Đau! - Henry vò đầu, Thái Ny đã giáng một cú đấm thần thánh vào đầu Henry.

-Bạn bè nhau mà ra vẻ ông chủ à? - Thái Ny lớn giọng trợn mắt nhìn Henry.

-Thôi nào! -Tôi cố trấn an cô bạn đang nổi lửa của tôi.

-Thì thôi! Làm gì dữ vậy! - Henry ôm đầu rồi đi vào trong. -Vào đi!

-Không cần mời! - Thái Ny khoanh tay, đồng dục bước vào trong. Rồi thẳng tay ném nguyên cái khăn lau đầu vào mặt Henry.

-Gì đây? - Henry cầm khăn rồi vứt ra xa.

-Sao? Sao? Sao? Ý kiến gì à? - Thái Ny kênh mặt nhìn Henry.

-Không nói với cậu nữa! Con gái mà như con trai vậy! -Henry vùng vằng ngồi bịch xuống ghế, đeo lại cặp mắt kính.

-Hứ! - Thái ny ngồi xuống cái ghế gần kệ sách.

-Nước táo của cậu nè! - Tôi để ly nước trên bàn, Henry cầm ly rồi uống một cái, đôi mắt vẫn dán vào cuốn sách đó. Chắc hẳn nó thú vị lắm.

-Cái vali của cậu, tớ để trong tủ ở góc trong cùng bên phải đó! - Henry chỉ về cái tủ gỗ.

-Vali? - Tôi ngạc nhiên hỏi.

-Làm người hầu cho tớ thì phải ở lại đây chứ, lỡ tớ cần gì vào ban đêm thì sao?

-Cám ơn cậu! - Tôi đi lấy cái vali nhỏ của tôi ra. Trong đó ngoài mấy bộ đồ đồng phục trường và hai bộ đồ ngủ, một đôi giày màu đen, vật dụng riêng tư thì không còn gì khác.

-Cậu dùng tạm phòng tắm của tớ đi! - Henry nói, mặt vẫn cắm vào cuốn sách trên tay.

-Được không đó! Nhưng tôi là con gái.....

-Thế khỏi tắm!

Tôi nghe vậy, vội vã chạy vào phòng tắm.

Hai mắt tôi trở nên long lanh. trước mặt tôi là phòng tắm sao? To quá! Có cả một phòng nhỏ, trong đó có một cái bồn tắm tròn màu trắng, dầu gội, dầu tắm, tất cả đều có. một khoảng nhỏ để cái lavabo, một nơi đi vệ sinh. Cả cái nhà tắm này bự bằng cái phòng trọ à tôi đã thuê.

Cạch.....

-Ai đó! - Tôi hết hồn quay ra phía cửa. -Henry? Sao cậu vào đây!

-Mở nước cho tắm chứ gì! - Henry vừa nói vừa vặn nước cho chảy vào bồn. Rồi lấy trong một cái tủ nhỏ gần đó mấy chai sữa tắm của nữ.

-Sao không bảo Thái Ny vào?

-Về phòng rồi! Xong rồi đó! - Nói rồi, Henry bước ra khỏi phòng tắm, tôi chạy ra khóa chốt cửa. Đúng là, lỡ tôi đang tắm thì sao, không có chút lịch sự gì cả!

Tôi thả mình vào bồn nước nóng thơm lừng. Tôi muốn ngâm mình thật lâu trong đây, muốn được tận hưởng cái sự thoải mái khi tắm của các bậc giàu có là như thế nào!

Ring....Ring....

Điện thoại tôi rung rung trên bàn đá hoa bên cạnh bồn tắm.

-A lô! - Tôi bắt máy.

-Khải Minh nè!

-Khải...Khải Minh!! - Tôi mở to mắt, miệng há hốc khi người gọi cho tôi lại là cậu bạn thân đã chuyển trường của mình - Khải Minh.

-Còn nhớ tớ à? Hi! - Tôi nghe tiếng Khải Minh cười qua điện thoại. Giọng nói vẫn ấm áp như thế, làm tôi không muốn quên chút nào! - Dạo này cậu khỏe không?

-Tớ vẫn khỏe! Còn cậu? - Tôi mau chóng lấy lại tinh thần.

-Rất khỏe!

-Sao lâu quá không gọi cho tớ?

-Ở đây mới chấm dứt kỳ học thôi! Tớ không có thời gian lắm!

-Nếu cậu rảnh! Tớ có thể gặp cậu không?
-Để tớ xem nhé! Chủ Nhật này nhé!
-Vậy sao? - Tôi vui mừng.
-Cậu muốn đi đâu?
-Đi đâu cũng được! Tùy cậu thôi!
-Vậy.....hẹn cậu ở.....

25. Chương Chuẩn Bị Cho Cuộc Hẹn

-Vậy.....hẹn cậu ở trước cổng trường Glamour nhé! Không biết giờ cậu đang ở đâu nên hẹn trước trường vậy!
-Ok! Mấy giờ thế?
-Khoảng 9 giờ sáng, tớ sẽ dẫn cậu đi chơi nhé! Hjhj! - Nghe giọng Khải Minh cười qua điện thoại, tôi thấy dường như mọi thứ đều mờ ảo, chỉ duy nhất là Khải Minh, cậu ấy lại tỏa sáng, mỉm cười nhẹ nhàng nhìn tôi, đôi mắt đỏ đằm ấm làm sao!
-Vậy được! Tớ sẽ đến! - Tôi cười khúc khích qua điện thoại, được nghe tiếng cậu ấy thật là vui, mọi mệt mỏi trong tôi dường như đã biến đi đâu mất rồi!
-Thôi! Tớ có việc phải làm, chào cậu nhé! Hẹn Chủ Nhật!
-Ừ! Hẹn chủ nhật!

Tôi nở một nụ cười rạng rỡ trên môi. Sau bao tháng xa cách, tưởng rằng cái ôm đó sẽ là cái ôm cuối cùng của tôi và Khải Minh. Đâu ngờ rằng, Chủ Nhật tuần này tôi lại được nhìn thấy gương mặt tựa hoa đỏ của Khải Minh, lại nhìn thấy nụ cười khe khẽ, cười mà như không cười đó. Nghĩ tới thôi mà tôi đã vui như ăn tiệc.

Ngoài cửa phòng tắm đó, một chàng trai với mái tóc tím bồng bênh, đôi môi dày quyến rũ đang cắn chặt với nhau, đôi mắt nhú lại đầy lo ngại. Khuôn mặt đượm chút buồn bã, một sâu lắng lưng chừng.

-Sao rồi! - Một tên mặc một chiếc áo choàng đen, tay cầm vương trượng, ngồi trên một chiếc bệ vàng. Dưới ánh trăng lúc mờ lúc tỏ, khuôn mặt của tên lãnh chúa đó thật ma mị, xinh đẹp đến chết người.
-Cô ta đã chấp nhận lời mời của thần thừa chủ nhân! - Chàng trai với khuôn mặt tựa hoa anh đào đang nở rộ, những đóa anh đào đầu tiên vào mùa xuân. Đôi mắt đỏ trông thật quyến rũ, chiếc áo choàng đen càng làm tăng thêm vẻ đẹp hấp hồn người đó chút gì đó lạnh đậm.
-Hãy nhớ nhiệm vụ của ngươi! Ta thật sự không muốn động đến thiên thần đâu! - Kẻ được gọi là chủ nhân đó, tay cầm vương trượng, tay cầm một ly rượu đỏ thẫm, màu sắc đậm như màu máu, hai chiếc răng nanh nhọn nhe ra, trong phút chốc đã hút cạn máu một cô gái tội nghiệp. Khuôn mặt trắng bệch, gục đầu trên nền sàn lạnh giá, vết cắn nho nhỏ trên cổ vẫn còn rỉ chút máu đỏ tươi, ngon lành.
-Vâng, thưa chủ nhân!
-Và đây! Hãy quay lại và hoàn thành nhiệm vụ ta giao với gương mặt thanh tú kia của ngươi! - Kẻ ngồi trên ngai vàng đó, ném xuống phía chàng trai đẹp tựa hoa ấy một lọ nước màu xanh lam, lấp lánh dưới ánh trăng mờ ảo.
-Thần sẽ không phụ lòng ngài thừa chủ nhân! - Chàng trai ấy cúi đầu.

-Được rồi! Được rồi! Ta rất tin cậy vào người! Nếu người làm ta thất vọng thì cái mạng đó của nhà người cũng không đáng là gì với ta đâu!

Chàng trai đó quay người lảng lạng bỏ đi. Dưới ánh trăng lạnh lẽo, lũ quạ đua nhau cất lên bài hợp ca mang mùi chết chóc. Chiếc bông của chàng trai áo đen ấy trườn dài trên mặt sàn lạnh lẽo, không có chút hơi của một con người đang sống.

Chàng trai đó dừng bước, ngược mặt lên nhìn ánh trăng, đôi mắt trở nên mờ ảo, chiếc lọ nhỏ lấp lánh vẫn nằm trên tay của chàng.

-Xin lỗi!..... Xin lỗi! - Chàng trai đập mạnh tay vào một cây cột cạnh đó, thân cột nứt nẻ, những vết nứt loang dài trên thân cột, chiếc cột mạnh mẽ, vẫn trụ vững sau năm đắm mạnh bạo đó.

Cả buổi tối hôm đó tôi đã ngủ trong một giấc mộng xinh đẹp. Giấc mộng về một đôi tình nhân đang dắt tay nhau đi qua hết con phố này đến con phố nhỏ, chụp hình rồi ăn đồ, cười nói vui vẻ và dường như, cuộc tình của họ sẽ không có hồi kết.

Ánh trăng đang thu mình trong lớp mây đen mù mịt, tiếng quạ kêu thất thanh, âm thanh nghe thật ghê rợn.

Tôi đang mang chiếc vali màu xanh lá của Thái Ny ra sảnh.

-Đi nhớ giữ gìn sức khỏe! - Tôi ôm chầm Thái Ny, khóc ướt cả áo cậu ấy. Hôm qua cũng có nghe Thái Ny nói là phải qua Nhật gấp vì đang có chuyện lớn về người thân của cậu ấy. - Gửi lời hỏi thăm của tớ đến người thân cậu nhé! Mong sớm khỏe! - Tôi thả người Thái Ny ra.

Cô bạn của tôi vẫn bình thản như không có chuyện gì. Vẫn nở rộ một nụ cười xinh đẹp trên môi. Khuôn mặt không chút son phấn mà vẫn đẹp kiều diễm và cá tính.

Tôi thấy Henry chỉ cười rồi tiễn cậu ấy ra ngoài sân bay thôi, còn tôi thì lặng lẽ ở nhà.

-A! Hay là.....đi mua sắm nhĩ! - Tôi nảy ra một ý định. Trong lúc mọi người vắng nhà, tôi sẽ lên đi mua sắm, đương nhiên là chuẩn bị cho ngày hẹn đó chứ sao! Hi hi!

Nghĩ là làm, tôi chạy lên lầu, thay bộ thể thao mà lần trước Vân Du tặng, đây có lẽ là bộ đẹp và vừa vặn với tôi nhất.

Lấy hết tá cả tiền dành dụm của tháng lương trước để đi mua sắm, kỳ này thì tôi chi mạnh tay lắm.

Tôi vi vu trên mấy con phố nhỏ trong thành phố, làm vài tấm kỷ niệm.

Bước vào một shop bán đồ đại hạ giá gần đó. Quần áo rất vừa vặn và lại rất hợp túi tiền của tôi hiện giờ.

-Nè! Cô gái áo tím! - Tôi quay người khi ai đó, dường như đang gọi tôi.

-Henry?? - Tôi há hốc mồm khi nhận ra đó là Henry. Cậu ta đang làm cái quái gì ở đây vậy?

-Ngạc nhiên à? Chón việc đi chơi, cái tội này là đáng bị sa thải này! - Henry đứng kế tôi. Bỗng dừng lại quay sang nhìn mấy cô bán hàng rồi lại lấy tay che mặt tôi lại. Tôi kịp nhìn qua kẽ hở thấy mấy người đó đang cầm điện thoại và chụp liên tục không ngừng. Henry thì vội kéo tôi chạy ra ngoài.

-Mấy người đó thật là! Haizzz! - Henry nhăn mặt.

-Thế không phải là vì cậu sao, đến đây làm gì chứ! - Tôi nhăn nhó, lấy cái điện thoại ra và tra ngay mấy cái shop đại hạ giá.

-Chứ không phải là do tớ đẹp trai sao! - Henry hất mặt, vuốt mái tóc tím bông bênh trong nắng.

-Đeo kính vào đi!

-Biết mà! - Nói rồi, Henry lấy ngay cái kính râm rồi đeo. Như thế thì có thể tránh nhiều phiền phức rồi.

-Ừa! Mà cậu đi mua sắm làm gì thế? Có việc gì quan trọng à?

-Đi hẹn! - Tôi cười tươi.

-Cùng ai thế?

-Khải Minh! - Tôi đứng người khi nhận ra mình đã nói động đến một điều không hay. - Tại lâu ngày quá không gặp nên hẹn nhau đi ăn vài ba món thôi! - Tôi cười trừ cho cái tội ăn nói không suy nghĩ của mình.

-Vậy à! - Giọng nói có phần trầm xuống. - Vậy thì đi mua sắm nào! - Bỗng nhiên cậu ấy nắm tay tôi kéo vào mấy cái khu thương mại sầm uất, hàng hóa mắc tiền. Những bộ đồ lộng lẫy, cá tính với những cái giá trên trời mà có lẽ, phải gôm 5 tháng lương của tôi mới mua nổi 1 một cái váy bình thường mà có thể bắt gặp ở bất kỳ cửa tiệm nào trong mấy khu đại hạ giá.

Hết thử bộ này lại đến bộ khác, nghĩ lại, cái cảnh này đã từng diễn ra rồi. Một con vịt hóa thiên nga chỉ bằng bàn tay của mẹ đỡ đầu Henry.

Nói đến đây tôi lại mắc cười. Đám nhân viên cứ như bị trúng bùa mê thuốc lú gì đó mà cứ kéo nhau ra, hết ngã rồi đến chụp hình đến nổi, bây giờ tôi không thể nào nhìn thấy cậu ấy trong đám người bon chen đó.

Sau một hồi chật vật mãi với đám người đó, Henry mới lên ra khỏi. Nắm tay tôi giờ cao lên.

-Mấy cô gái! Bạn gái tôi này! - Henry giơ cao tay tôi lên rồi thản nhiên tuyên bố một cái tin vịt trời.

Bọn con gái như bị thất tình, mặt ai nấy đều ủ rũ trông thấy. Thở dài.

Nói rồi, Henry đi tính tiền. Tôi vội chạy lại.

-Sao cậu lại trả?

-Tớ sẽ làm tiên đỡ đầu cho cậu!

-Nhưng.....

-Không nhưng nhị gì hết! - Nói rồi, Henry lấy ví và tính gọn số hàng đó. Khi đợi cho cậu ấy ra ngoài, tôi mới lật đặt lại hỏi anh thu ngân.

-Anh gì ơi!

-Có chuyện gì thế thưa quý khách?

-Cho tôi hỏi, cái anh chàng đó đã trả hết bao nhiêu tiền vậy?

Anh chàng thu ngân kiểm tra số tiền tính rồi in ra một hóa đơn.

-Cám ơn anh! - Tôi nhận lấy tờ hóa đơn rồi đi ra ngoài.

-Chúa ơi! - Tôi cầm hóa đơn mà mồ hôi cứ chảy, như thể vừa đi lao động về vậy.

Cái số tiền đó, thật kinh khủng, chắc phải làm thuê cho người ta 3 - 4 mới trả đủ số này.

Nhìn mà muốn hoa cả mắt.

26. Chương Gặp Mặt

-Định đứng đó luôn à? - Tôi ngược mặt lên nhìn Henry, cậu ấy đang đứng cạnh một chiếc xe màu đỏ bóng loáng.

-Hà? - Tôi nhìn cậu ấy.

-Không về sao?

-À! - Tôi nghe vậy, liền tỉnh ra, chạy ngay tới chiếc xe.

Người lái xe với bộ đồng phục trắng, viền vàng, những cúc hoa vàng óng ánh, cung kính mở cửa xe mời tôi và Henry vào.

Sau khi đã ngồi ngay ngắn, người lái xe nhấn ga chạy từ từ, rồi bỗng vọt một cái, chiếc xe chạy nhanh đến nỗi, mặt mày tôi tái mét.

Lúc ngồi trên xe cũng như khi về đến nhà, Henry không buồn nói với tôi lấy một lời nào cả. Mời uống nước thì bảo không cần, gọi ăn cơm thì bảo no rồi, sáng giờ có ăn lấy hột cơm nào đâu mà bảo là no. Cứ nằm trên giường, trên tay thì cầm chiếc Ipad, vậy bảo là no!

-Henry! - Tôi đặt cây chổi lông gà xuống bàn, gọi thẳng tên cậu ấy.

-Gì? - Không còn là ‘ ‘ Gì thế?’ ‘ , ‘ ‘Có chuyện gì?’ ‘ nữa mà thay vào đó là một lời nói trống trơn, lạnh nhạt. Quyết định đi gặp Khải Minh của tôi là đúng hay sai? Tôi có nên thay đổi quyết định của mình?

Tôi rơi nước mắt, tôi chỉ biết làm thế này thôi, tôi mong rằng, những giọt nước mắt đó có thể xóa nhòa đi những câu hỏi, những trần trọc, buồn bã, và lấp đầy những khoảng không trống trải trong tôi mà thôi! Nước mắt ơi! làm ơn cho tôi câu trả lời!

Tôi cúi gằm mặt, cầm cây chổi lông gà và tiếp tục công việc của mình với hai hàng nước mắt lăn dài.

Tôi bỗng cảm nhận được một hơi ấm đang tràn về từ cổ tôi. Một cánh tay đang ôm chặt lấy tôi. Một cái ôm ấm áp, nước mắt tôi giàn giụa.

-Đừng khóc nữa! - Henry, cậu ấy làm tôi khóc, vậy mà giờ lại bảo tôi nín đi, tôi lấy tay lau nước mắt, như nó cứ ứa ra như một cơn mưa đang trút xối xả.

-Tại sao? - Tôi nói trong sự mê man giữa những hàng nước mắt. Henry vẫn ôm lấy tôi, cái ôm càng ngày càng chặt hơn, nước mắt rơi ướt cả váy áo tôi. Vì sao tôi lại trở nên như thế? Cái tình huống này sao giống với Doãn An quá vậy? Giờ thì tôi đã hiểu, tình yêu có sức mạnh như thế nào!

-Vì tớ yêu cậu! - Câu nói đó nhẹ nhàng như một cơn gió, khẽ luồn qua mái tóc cột dài của mình. Nước mắt tôi vẫn rơi, gương mặt tôi thất thần, quay sang nhìn Henry.

-Vì sao lại yêu một đứa như tớ? - Tôi biết, mình đang hỏi một cách rất máy móc. Khi yêu ai đó, sẽ rất khó nói vì sao mình yêu họ!

-Tớ không có lý do để biện minh cho tình yêu của mình! - Câu nói ấm áp bỗng nhiên hóa thành một phép màu, lấp đầy khoảng trống trống trải trong tim tôi một cách vô hình.

Dưới ánh nắng gay gắt của buổi trưa, mưa mắt tôi như bốc hơi, vòng tay cậu ấy trở nên ấm áp hơn, bóng chúng tôi xả dài xuống sàn nhà. Cây hoa đình lan trong vườn đang nghiêng mình dưới cái ánh nắng chói chang đó.

Sau một hồi vật vã với nước mắt, tôi đã chiến thắng khi kiềm được nước mắt và trở lại với con người của mình, công việc của mình.

Henry thì sau đó cũng chịu nói chuyện lại với tôi, điều này càng khiến tôi khó xử hơn. Có nên đi gặp Khải Minh hay là không?

Trong căn phòng lạnh lùng hơi sương. Một chàng trai với bộ áo đen, mái tóc đỏ bồng bênh và đôi mắt đỏ hoang dại nhưng ấm áp.

Chàng trai đó cầm trên tay một chiếc lọ nước màu xanh lấp lánh. Những ngón tay thon dài trượt dài trên khuôn mặt có một vết sẹo của mình. Nhưng điều đó hoàn toàn không làm mất đi vẻ đẹp tựa hoa của chàng trai đó.

Cốc....Cốc....Cốc....

-Vào đi! - Giọng nói ấm áp mà sao cứng nhắc quá.

Một cô gái với mái tóc vàng óng ả uốn xoắn, thân hình quyến rũ với bộ váy đen ngắn, khoe trọn đôi chân trắng thon của mình. Cô gái mở cánh cửa ấy, nhìn chàng trai, nhếch đôi môi đỏ căng mọng của mình.

-Đang chờ ngày đó vậy sao?

-Ý cô là gì? - Chàng trai nắm chặt lọ nước trong tay.

-Không phải là chủ nhân đã giao cho cậu cái nhiệm vụ giết chết con nhỏ Lâm Vi đó trong cuộc hẹn đầy lãng mạn của hai người sao? - Cái giọng nói giòn cọt đó khiến chàng trai trở nên tức tối, đám quạ đen bay ra khỏi bụi cây ngoài kia cửa sổ, kêu lên cái âm thanh ghê rợn của tử thần.

-Đó là một nhiệm vụ, và nó không hề liên quan đến cô! - Chàng trai cố giữ lấy chút bình tĩnh còn lại của mình.

-Vậy sao! - Cô gái đó cúi mặt, hai tay nắm chặt thành nắm đấm. - Tại sao.....Tại sao..... cậu không quên con nhỏ đó đi chứ? - Cô gái đó nói lớn, nước mắt đang lăn dài trên gò má của cô. -Tại sao cứ nhớ tới nó trong khi, tôi và cậu đã ở cạnh nhau rất lâu rồi, con lâu hơn cái thời gian à cậu ở cạnh nó nữa! Một người như tôi thì cậu không thích mà lại đem lòng thích một đứa như nó! Nó là kẻ thù đó Khải Minh à! - Cô gái quỳ xuống, gào thét trong những hàng nước mắt đầm đìa.

-Vậy sao cô không quên tôi đi! - Chàng trai bước đến gần cô gái, người tỏa ra một hơi lạnh thấu xương. - Là kẻ thù của ma cà rồng nhưng không phải kẻ thù của tôi! - Nói rồi chàng trai đó lướt đi không cần nhìn lại.

Cô gái vẫn ngồi đấy, nước mắt vẫn rơi, lòng vẫn đau và mọi kỷ niệm vẫn in sâu trong tâm trí của cô. Nhưng có lẽ, người kia thì không như cô, luôn mong, luôn nhớ đến người đó như cô đâu!

Trên đoạn đường đầy ắp những quán ăn thơm phức, một cô gái cao, da trắng, khuôn mặt Vline xinh đẹp, đôi mắt to nâu nhạt, mái tóc xanh bích ngắn hơn gáy rất cá tính, chiếc áo phông, quần shorts và chiếc áo thun xám trong thật nổi bật. Cô gái đi đến đâu cũng thu hút đông đảo mọi người nhờ vẻ đẹp không tỳ vết của mình.

-A lô! - Cô gái lấy cái điện thoại trong túi ra.

-Gì thế? - Một giọng nam vang lên ở đầu dây bên kia.

-Nhà Liam ở đâu thế? - Cô gái như muốn ngã quỵ vì mệt mỏi.

-Cái đó thì tớ bó tay, nhà cậu ấy tớ có bao giờ biết đến!

-Cái gì! Thôi, cảm ơn! - Cô gái uể oải cất điện thoại. Bụng thì đang đói cồn cào mà vẫn chưa tìm được nơi muốn đến. Thấy ven đường có quán mì ramen, cô gái liền tấp vào.

-Một ramen trứng! - Cô gái gọi lớn, mọi ánh mắt trong quán đều dán chặt lên người cô, có người còn lấy cả điện thoại và chụp hình nữa.

-Mì ramen trứng đây! - Chàng trai phục vụ như bị uống thuốc mê, phục vụ mà mắt cứ dán vào cô gái đang ngồi ăn mì ngon lành đó. Cô gái thì đang cố gắng ăn thật nhanh rồi trả tiền. Thoát khỏi cái tiệm mì phiền toái đó, cô gái thở phào nhẹ nhõm.

-Bây giờ biết kiếm đâu đây!!!!!! - Cô gái lấy trong túi ra tấm hình của một chàng trai lãng tử, khuôn mặt quý tộc xinh đẹp, nhả nhặn và lạnh lùng.

Bỗng một cơn gió thổi bay tấm hình đó đi, cô gái hốt hải chạy theo chụp lấy tấm hình. Cơn gió vô tình không muốn cho cô gái chụp được tấm hình đó.

Bỗng có một cánh tay chụp lấy tấm hình nhanh gọn. Đôi mắt nhìn sơ qua, đôi môi bất giác nở một nụ cười nhìn về phía cô gái đang chạy đến chỗ anh.

-Làm phiền anh trả cho tôi tấm hình ấy! - Cô gái đứng trước mặt xinh đẹp tựa như một bông hoa tuyết đang lả tả rơi.

-Hình như.....nó không thuộc quyền sở hữu của cô! - Chàng trai áo đen đó nhìn cô gái đứng trước mặt mình.

-Nó là.....

-Của tôi! - Chàng trai quay tấm hình sang cho cô gái xem. Cô gái đó ngạc nhiên. - Đang tìm tôi hay sao?

-Vậy anh là.....

-Liam! Người mà cô đang tìm! - Chàng trai cười một cách mãn nguyện khi làm cho cô gái kia phải ngạc nhiên đến nỗi cứng đờ như tượng.

Cô gái và chàng trai đó trong đầu đang thầm nghĩ rằng, không ngờ lại gặp nhau trong hoàn cảnh này, không biết là người đó có âm mưu gì hay không!

TÁC GIẢ: Đọc giả cho tác giả hỏi là mấy bạn thích couple nào nhất trong truyện và thích người mà mấy bạn thích được làm couple với ai???

Hết phần hỏi rồi á!!!! :)

27. Chương Người Thứ Ba

Hôm nay, một ngày mà tôi sẽ không bao giờ quên trong đời mình. Tôi đã thức thật sớm, làm mọi thứ cho Henry rồi sau đó chuẩn bị đến chỗ hẹn.

Tôi lấy ra một cái váy màu tím nhạt, nữ tính mà ngày hôm qua Henry đã mua cho tôi. Chiếc váy có tay búp, chiếc cổ tròn cổ điển, điểm trên eo váy là một chiếc thắt lưng mỏng màu đen. Đôi giày cao gót màu đen mũi nhọn quý phái khiến tôi thích thú khi nó làm tôi cao hơn và còn tôn được dáng vẻ của tôi nữa. Mái tóc đen dài của tôi đã được tôi trùng tu lại bằng mái tóc ngan vai cá tính và cũng rất nữ tính.

Bước xuống nhà, tôi chào quản gia Trương, ông ấy kính cẩn cúi chào rồi còn lấy xe chở tôi đi.

-Dạ thôi! Cháu đi xe buýt được rồi ạ! - Tôi ái ngại từ chối.

-Nhưng đây là mệnh lệnh của Thiếu Gia! - Ông ấy bối rối nhìn tôi.

-Vậy.....cháu sẽ nói lại với cậu ấy. Bác cứ vào trong đi! - Tôi đang cố gắng không làm phiền đến quản gia Trương.

-Nhưng.....Thiếu gia..... - Ông ấy áp ứng.

-Vậy.....đành làm phiền bác! - Tôi cúi người.

Sau đó, bác quản gia mở cửa cho tôi, nhấn ga và chở tôi đến cổng trường Glamour đồ sộ.

Chàng trai với mái tóc đỏ óng ánh, tay cầm chặt chiếc lọ màu xanh bích trên tay, vặn nút ra, ánh mắt đỏ buồn ảm đạm ấy dần nhắm chặt lại.

Chiếc lọ xanh bích ấy được đôi tay thon dài nâng lên, đưa lên miệng, trong phút chốc, chiếc lọ chỉ còn là một chiếc lọ thủy tinh bình thường, không còn lấp lánh như lúc đầu nữa.

Chàng trai thì ôm lấy khuôn mặt của mình, thét lên những tiếng đau thất thanh. Đám quạ trên các cành cây ngoài kia, nghe thấy tiếng thét ấy, đầu vỗ cánh bay đi, kêu lên những âm thanh rùng rợn.

-Chịu đau đến thế mà vẫn cố gắng sao! - Một cô gái với thân hình quyến rũ, mái tóc vàng óng ả uốn xoắn, bộ váy đỏ ôm sát thân hình ấy tạo lên vẻ quyến rũ chết người.

-Mặc kệ tôi! Không liên quan gì đến cô cả! - Vừa nói, chàng trai vừa ôm mặt nhăn nhó.

-Cậu vẫn muốn trở lại với cái quan hệ vớ vẩn đó với kẻ thù của chúng ta sao? - Cô gái tựa người vào chiếc tủ gần đó, đôi mắt sắc sảo ánh lên những tia chết chóc.

-Vớ vẩn? Kẻ thù? Hah! Cô nên nhớ, Lâm Vi là kẻ thù của ma cà rồng chứ không phải kẻ thù của tôi! - Chàng trai ngồi bệt xuống nên sàn lạnh tanh, ẩm ướt, chiếc áo choàng đen bóng loáng, mái tóc đỏ quyến rũ, khuôn mặt lạnh lùng, một con người đẹp tựa thiên sứ, tựa hoa ấy lại mang một danh phận kinh tởm đối với thế giới phù thủy.

-Thế cậu nghĩ cậu là gì? Một phù thủy với trái tim nhân hậu à! Cậu và tôi cùng một loại thôi! Đừng có suy nghĩ ngu ngốc nếu không, chủ nhân sẽ không tha cho cái mạng hèn của cậu đâu! Nhớ lấy lời tôi! - Nói rồi,

cô gái bước đi trong sự uất ức, đau khổ tột cùng về tình yêu không bao giờ không có hậu, một chuyện tình đơn phương mình cô. Chỉ còn lại chàng trai trong căn phòng lạnh lẽo, với khuôn mặt đang mất dần vết sẹo kia của mình, một ánh mắt đau buồn trong căn phòng tối.

-Cháu cảm ơn bác! - Nói rồi, chiếc cửa kính đóng lại, chiếc xe đen lặn bánh từ từ rồi mất hút.

Tôi đang đứng trước cổng của trường Glamour danh tiếng ở thế giới phép thuật.

Ngôi trường vẫn thế, im lặng, không một dáng người. Những cây cổ thụ cao lớn đang nghiêng mình qua lại theo ngọn gió kia. Những phiến ghé đá đầy ấp những chiếc lá vàng héo rụng, sân trường cô đơn, những bông hoa thì không nghĩ vậy, nó vẫn khoe sắc, những màu sắc rực rỡ giữa cái nắng của buổi sáng, cái nắng ấm áp và nhẹ nhàng.

Tôi nghe thấy tiếng động cơ xe êm ái đang lặn bánh trên mặt đường trải đầy lá rụng.

Chiếc xe mui trần màu vàng dừng trước tôi.

-Chào cậu! - Chàng trai với chiếc áo sơ mi trắng ấy tháo chiếc kính râm ra.

-Khải Minh!!! - Tôi reo lên rồi chạy lại chỗ chiếc xe.

Khải Minh xuống xe và mở cửa cho tôi.

-Cảm ơn cậu! - Tôi bước lên xe, thật là thoải mái.

-Hôm nay tớ và cậu sẽ vi vu phố phường! - Khải Minh leo lên xe, nhấn ga chạy. Những làn gió nhẹ nhàng lướt trên mặt tôi, mái tóc của tôi, thật thoải mái và dễ chịu.

-Tuyệt quá! - Tôi giơ hai tay lên đón lấy những cơn gió mát rượi kia.

-Tóc mới à?

-Hìhì! Tớ vừa cắt đó! Đẹp không? - Tôi vén tóc mái lên.

-Nhìn rất đẹp, trong cậu thể nào nhìn cũng đẹp! - Khải Minh khen làm tôi cảm thấy ái ngại, cái khen đó làm tôi nóng bừng cả mặt.

Chúng tôi đã đi dạo trên các con phố, ngắm dòng người, dòng xe qua lại, ăn trong những quán ăn ven đường đến no cả bụng, vừa đi vừa trò chuyện không ngừng.

Khải Minh thì luôn mỉm cười, nụ cười nóng hơn cả nắng, đẹp hơn cả hoa ấy làm cho bao cô say mê, ngã gục trên đường.

-Ê! Nhìn kia chàng trai đó đẹp quá! - Tôi nghe thấy tiếng cô gái nào đó đang reo lên khi nhìn thấy Khải Minh.

-Không những chàng trai đâu! Nhìn cô gái kia, học thật đẹp đôi, tựa như đôi uyên ương vậy! - Từ một người, hai người rồi đến cả một tá người đang nhìn hai đứa tôi với con mắt ghen tỵ, ngưỡng mộ và cả thèm thuồng nữa.

Bỗng Khải Minh nắm chặt lấy bàn tay tôi, kéo và chạy thật nhanh ra khỏi dòng người hiếu kỳ kia.

Cái cảm giác này rất khác với những gì Henry đã làm, cái nắm tay của Khải Minh buông lỏng quá, không chặt và ấm áp như Henry. Nhưng tôi cứ chạy, tôi nghĩ rằng đây là điều mà mình nên làm lúc này và tôi có cảm giác, tôi và cậu ấy sẽ ở bên nhau.....mãi mãi.

Chúng tôi cứ chạy, chạy mãi cho đến khi.....trước mặt chúng tôi là con sông, một con sông trong lòng thành phố, êm đềm và kiêu kỳ.

Cả hai chúng tôi đứng đó, nhắm nhìn mọi thứ, đôi lúc tôi bắt gặp ánh mắt Khải Minh nhìn tôi, rồi tôi lại ngại ngùng quay mặt đi, một tình yêu đang chớm nở.

Ở phía xa kia, một chàng trai đầu tựa tay, mắt nhìn về cặp đôi tượng đôi uyên ương xinh đẹp kia. Chiếc xe đen lữ giữa lòng đường đầy xe ồ ạt, ánh mắt chàng trai có chút gì đó cay cay, một giọt nước mắt lăn dài trên khóe mi, đôi mắt nặng trĩu, ảm đạm làm sao.

Chiếc xe đen vẫn như thế, không hề lẩn tránh hay lầy chủ nhân của nó không muốn lẩn tránh.

Anh đã đi theo họ rất lâu rồi, từ lúc ở cổng trường Glamour, anh đã âm thầm đi theo họ, lặng lẽ nhìn họ nói cười mà trong thâm tâm đang rất cô đơn, cần một vòng tay từ ai đó, rất cần, rất cần.

Bầu không khí ở cạnh sông thật êm đềm, lãng mạn, bầu không khí ở chiếc xe đen kia thật bi thương, sầu thảm. Một bức tranh nhưng lại mang hai cảm xúc đối lập nhau buồn - vui. Bức tranh mang tên : Tình yêu.

Trên chiếc xe, chàng trai đang mở mp3, một bản nhạc tình buồn vang lên, sâu lắng, chạm đến trái tim từng người.

"Hóa ra là tình yêu luôn cố chấp

Cứ hy vọng một ngày người sẽ thấy

Rằng anh vẫn không ngừng nhớ em đêm cũng như ngày.

Bước đi thật nhanh giấu lệ tuôn rơi

Trước mắt là một bầu trời chơi vơi

Hoàng hôn khóc ột người vẫn hy vọng giữa hai người....."

Chàng trai vẫn dõi theo họ dù họ vẫn không hề hay rằng, còn một người nữa.....người thứ ba

28. Chương Con Tin Thái Ny

-Dạo này ở trường mới cậu học thế nào? - Tôi đưa mắt nhìn Khải Minh. Những cơn gió bông đùa chạy nhảy trên mái tóc đỏ bông bênh đó, những cơn nắng nhẹ nhàng rơi trên gương mặt tựa hoa của chàng trai.

-Cũng bình thường thôi! Còn cậu thì thế nào? Glamour có thay đổi gì không? - Khải Minh nâng niu trên tay một cành hoa bồ công anh đang rụng dần những cánh hoa nhỏ trắng muốt, các cơn gió nhẹ nhàng mang chúng đi, lượn qua rồi lượn lại trong bầu không trung xinh đẹp.

-Vẫn thế thôi, Glamour thì vẫn như cũ! Không có cái gì thay đổi cả! - Tôi vòng tay ôm chân rồi tựa đầu lên đầu gối.

Ngắm nhìn vẻ đẹp của Khải Minh ở góc độ này thật hoàn hảo, từ mắt, mũi, môi cho đến cả mái tóc vẫn đẹp.

-Vậy thì chỉ có tớ là chỉ có tớ thay đổi thôi sao? - Khải Minh cười nhếch môi, nụ cười thật lạnh lùng mà cũng thật ấm áp làm sao!

-Cậu thay đổi? - Tôi hỏi lại cho chắc ăn.

-Ừ! À! Lâm Vi..... - Khải Minh chớp chớp.

-Gi thế?

-Tớ có chuyện muốn nói.....

-Ừ, nói đi! -Tớ.....Tớ.....-Lời nói chớp chớp của Khải Minh khiến tôi tò mò đến gần mắt hết cả kiên nhẫn của mình.

Bỗng nhiên Khải Minh ôm chầm lấy tôi, bất giác, tôi ngồi sững người ra.

-Tớ yêu cậu... Lâm Vi! - Tôi như nghe được một tin sấm truyền, lỗ tai tôi lúng búng. Thấp thoáng chữ "Yêu" . Cậu ấy yêu tôi sao? Tình yêu của tôi đơn giản như thế ư? Không phải đùa chứ! Tôi giơ bàn tay lên, nhẹ nhàng đặt lên lưng Khải Minh. Tầm lưng rộng, bàn tay tôi quá nhỏ, vòng tay thì quá ngắn, không thể nào ôm trọn nó vào lòng.

Ở phía xa kia, trong chiếc xe hơi đen ấy, chàng trai với đôi mắt nâu đang chăm chú ngắm hai con người đang ôm nhau kia, một cái gì đó ngấn trên khóe mắt, cay quá, mặn quá. Chàng đưa tay lên quệt đi cái thứ nước quái đản đó, cái thứ nước mà đã rất lâu rồi, chàng chưa được thấy. Kể từ cái ngày mà người chàng yêu thương nhất ra đi - là mẹ của chàng. Cái tai nạn đó, chàng biết là không phải vô tình mà là do sự sắp xếp của bọn ma cà rồng đáng chết. Bọn chúng hận mẹ chàng rất nhiều vì bà là một phù thủy vĩ đại, đã từng giết chết các ma cà rồng dưới quyền nắm của tên chủ nhân độc ác, hẳn là người đã ra tay giết chết mẹ chàng, giết đi người mà chàng yêu thương nhất trên cái cõi đời này.

Chàng bỗng nhú mắt lại rồi bỗng nảy mình, bước xuống xe. Chàng phóng như tên lửa chạy đến phía cái cây đối diện ghé ngồi. -Tớ yêu cậu lắm! Lâm Vi! - Chàng trai với mái tóc đỏ ôm trong lòng một cô gái xinh đẹp tựa thiên sứ. Đôi mắt đỏ của chàng trai đó bỗng ngược lên nhìn chàng trai đau khổ đứng phía kia, nở một nụ cười nham hiểm.

-Tớ cũng yêu cậu! - Cô gái nhỏ nhẹ, đáp trả lại lời nói của chàng trai.

Chàng trai tóc đỏ bỗng nghiêng đầu, hàm răng trắng đều bỗng xuất hiện hai chiếc răng nanh nhọn hoắt đang kề cổ cô gái mà có lẽ, cô gái đó vẫn không biết gì. Chàng trai với con mắt đượm buồn kia thì đang hốt hoảng.

Thất thần trước cái hành động đó, đôi mắt nâu của chàng như bay hơi, những làn khói trắng bỗng tỏa ra từ đôi mắt ấy, lấp lánh, dịu nhẹ. Còn chàng trai với hai chiếc nanh kia đang dần tiếng sát vào cổ, hai chiếc nanh chạm đến cổ, làn da mỏng manh đành nhường lối cho hai chiếc nanh ấy.

-AAAAAAAAAAAA! - Cô gái bỗng giãy giụa, nhưng vì cái ôm quá chặt. Cô gái như muốn chết, cứ kêu gào, mọi thứ xung quanh lắng đọng, mọi sự việc đều dừng lại.

-Thả Lâm Vi ra! - Chàng trai tóc tím bỗng giơ đũa phép, bắn ra một luồng sáng màu vàng, bắn thẳng vào chàng trai ma cà rồng xinh đẹp kia.

-Henry!!! - Tôi kêu gào, ôm cổ, chạy đến bên Henry , bầu sát lấy cậu ấy.

Còn Khải Minh thì đứng dậy sau cú đũa phép, khóe môi bị rách, làn máu đỏ hiện ra.

-Lại là mày! Hah! Một kẻ phá đám! - Nói rồi, Khải Minh cũng vung đũa, bắn ra một luồng đen, Henry kéo tay tôi né đòn. - Cũng khá lắm! Đừng có rảnh đến nỗi xía vào chuyện của tao! - Khải Minh bỗng bay lên, phía dưới chân cậu là một luồng không khí đen, trên tay là một con quạ đen với đôi mắt vàng thật đáng sợ.

-Người định làm gì chứ? Áo choàng đen! - Henry bỗng nhắc đến áo choàng đen làm tôi ngạc nhiên.

-Mày biết rồi sao? Cũng thông minh lắm đấy!

-Vậy chủ đích của lần đánh nhau đó là do người bày ra? - Henry đẩy tôi lui ra phía sau.

-Chính xác! Nếu không làm thế thì làm sao ta có thể hoàn thành được nhiệm vụ đây! À....để tao giới thiệu một vài người bạn của tao ày nhé! - Nói rồi, bỗng xuất hiện thêm hai người với hai cái áo choàng đen che kín mặt.

-Chào! - Cả hai người đồng loạt gỡ mũ choàng xuống.

-Liam! Doãn An! - Tôi và Henry đồng thanh đáp.

-Biết nhau sao? Vậy tao khỏi giới thiệu! Vào màn chính luôn đi!

-Khoan! Người có bạn, ta cũng có bạn. Có trước có sau thì màn đấu mới hấp dẫn chứ nhỉ! - Nói rồi, bỗng tôi cảm thấy có ai đó đứng sau tôi.

-Vân Du!!!! Ken!!! - Tôi mở to cả hai mắt ra, nhìn tụi bạn của tôi đang tiến lên đứng phía trước, khuôn mặt ai nấy đều nghiêm trọng hết sức tưởng tượng.

-Lâu quá mới gặp! - Vân Du bỗng lên tiếng.

-Thái Ný đâu? - Tôi hỏi nhỏ.

-Thôi nào thiên thần! Thái Ny sẽ không tham gia cuộc chiến này đâu mà chỉ nhìn thôi! - Liam nói giọng giỡn cợt rồi phụp một cái. Tôi thấy Thái Ny đang bị treo lơ lửng giữa sông, phía dưới là một xoáy nước lớn, có thể nuốt chửng tất cả chúng tôi.

-Thả Thái Ny ra ngay! - Tôi nói lớn rồi bước ra trước với sự ngỡ ngàng của lũ bạn.

-Nàng công chúa bé bỏng của ta! - Khải Minh xà xuống, đưa những ngón tay thon dài, lạnh tanh nâng cằm tôi lên. -Sao nàng lại bảo ta phải thả xuống chứ! Cuộc chơi còi chưa bắt đầu mà! - Tôi hất tay Khải Minh ra.

-Đừng có đụng cái bàn tay dơ bẩn đó lên người tôi! - Tôi trừng mắt nhìn Khải Minh.

-Mạnh mẽ lắm! Hùng hổ lắm! Nhưng.....để ta coi, các người còn hùng hổ được tới chừng nào đây? - Khải Minh nhếch môi cười. -Đầu đi! - Vừa dứt câu, trên tay Liam và Doãn An liền xuất hiện hai cây gậy gỗ lớn. Còn phía phe Henry thì đưa phép đã sẵn sàng. Tôi cũng mau chóng triệu hồi đũa phép.

-Nộp mạng đi! - Doãn An hét lớn, vung đũa về phía tôi. Theo quán tính, tôi né người rồi tung ra một đòn chí mạng, khiến Doãn An văng ra xa.

Ken thì đang cố chống lại Liam, họ như đang so tài với nhau, bất phân thắng bại, còn Henry thì đang cố đánh gục Khải Minh, dường như những cái đánh đó không hề làm Khải Minh xây xát dù chỉ là một vết nhỏ. Cậu ta là thứ gì mà đến Henry cũng không đấu nổi chứ? À, Thái Ny.

Tôi vội chạy đến phía mé sông, cố gắng dùng hết năng lực mà tôi có để đưa Thái Ny vào bờ.

-Hãy dùng sức mạnh của thần nước để ngăn cái xoáy nước này lại! Tập trung vào Lâm Vi! - Thái Ny cố giữ bình tĩnh để nói cho tôi nghe.

-Cậu còn dùng phép thuật được không? - Tôi nói lớn.

-Tớ bị phong ấn rồi, chỉ còn có cậu thôi! - Thái Ny la lớn. - Lâm Vi, coi chừng!!!! - Tôi nghe nói, lập tức quay ra phía sau.

Doãn An.....

29. Chương Thái Ny! Tớ Sẽ Giết Chết Bọn Chúng!!!

Đau quá, nhức quá! Tôi cảm thấy người mình tê tá như vừa trúng một viên đạn. Tôi cố gắng gượng hai con mắt của mình, mi mắt nặng trĩu làm tôi khó khăn hơn.

Khi hai con mắt tôi đã thoát khỏi cái mi mắt đó, tôi nhìn xung quanh.

-Đây là đâu? - Tôi giật hai tay phía sau, nó bị dây thừng buộc lại rồi, cứng quá nên tôi không thể nào cởi ra được. Tôi cảm nhận được cái hơi lạnh tỏa ra từ sàn nhà ẩm ướt, nó khiến tôi nổi hết da gà.

-Lâm Vi! - Tôi nghe tiếng ai đó gọi, cố nhìn vào khoảng trống tối đó, đang có cái gì đó cựa quậy.

-Ai đó? - Tôi nói lớn.

-Là tớ! Thái Ny! - Hai chữ "Thái Ny" khiến cái cảm giác run sợ của mình biến mất, tôi lấy lại tinh thần, nhích người từ từ về phía Thái Ny.

-Cậu có sao không? - Tôi cố lấy hết thị lực để nhìn vào khoảng trống đen thui có cô bạn ngồi đó.

-Không sao!

-Đây là đâu?

-Nơi hoạt động của ma cà rồng! - Tôi sút mồ hôi khi nghe "ma cà rồng" . Từ nhỏ, tôi được đọc qua nhiều cuốn sách, kể cả tiểu thuyết, bắt gặp cái từ "ma cà rồng" không ít, tôi cảm thấy sợ những hoạt động của chúng, hút máu người, một trong những hoạt động mà khi nhắc đến "ma cà rồng" tôi lại sởn hết gai ốc.

-Cậu không đùa chứ! - Tôi run lên từng hồi.

-Đây là hoàn cảnh gì mà đùa với giỡn! - Thái Ny dần giọng. - Bây giờ, chúng ta phải tìm cách thoát thôi! - Tôi chợt nhớ lại là mình bị bắt.....Doãn An.....con mụ chơi lên.....

”-Coi chừng!!!! - Thái Ny la lớn, cổ chỉ tôi nhìn phía sau, khi quay lưng nhìn lại.

-AAAAAAA!! - Doãn An bắn một tia đỏ về phía tôi, tôi ngã quỵ, hai hàng mi sụp dần xuống.....”

Và giờ tôi ở đây....

-Nhưng chúng ta đâu có biết gì về cái chốn..... - Tôi đưa tay chạm xuống mặt sàn rồi rút ngay tay lạ. -Bãi tha ma bắt lạnh tanh này!

-Đó là cái bắt lợi, nhưng cái có lợi là tớ.....hjhj.....có đem theo bột tàng hình! - Thái Ny để trước mặt tôi một bịch màu đỏ, thơm nồng mùi hoa hồng.

-Mùi hoa hồng! Cậu định để chúng phát hiện ra tội mình với cái bịch bột tàng hình có mùi hương thơm nồng sao? - Tôi nhăn mặt.

-Ngốc quá! Xung quang tòa nhà này đều trồng hoa hồng, nơi đâu cũng có! Nếu mà bọn chúng có nghe mùi thì cũng nghĩ đây là mùi hương của khóm hoa hồng thôi! - Nói rồi, Thái Ny rắc lên tôi bột tàng hình. - Tháo trôi đi!

-Bằng cách nào! Chúng sẽ phát hiện mất!

-Yên tâm! Cứ dùng thuật chú tay tháo ra, bột tàng hình sẽ giúp cậu cầu đi nguồn năng lượng và sẽ không ai biết cậu đang sử dụng phép thuật đâu! Cả cậu nói gì bọn chúng cũng chẳng nghe đâu! Chỉ có người sử dụng bột mới nghe được chúng ta nói gì thôi! - Nghe Thái Ny nói thế, tôi liền dùng thuật chú tay, tạo ra một con dao nhỏ cắt đứt sợi dây thừng cứng cáp.

-Cậu xong chưa? - Tôi ngồi dậy, vặn người uể oải.

-Đi thôi! Này! Dùng thuật chú đi! Lăn theo dấu của tớ! - Tôi dùng thuật chú nhìn dấu hiệu màu trắng của Thái Ny, mò theo mà thoát ra khỏi cái nơi âm ứ kinh khủng đó.

Nhưng....ôi thôi! Bọn giám ngục đáng ghét.

-Cẩn thận với giám ngục! - Thái Ny nói nhỏ với tôi.

-Chìa khóa, ở tên giám ngục bên phải! - Tôi nói với Thái Ny.

Khịt.....Khịt....

Một tên giám ngục hít mũi.

-Mùi hoa hồng! - Tên bên phải nói với tên bên trái.

-Ở trong ngục có trồng hoa hồng đâu! - Tên giám ngục bên trái thắc mắc.

-Khoan đã! - Tên bên phải bỗng khựng người nhìn xung quanh. -Là bọn phù thủy! - Tên đó đập lưỡi dao xuống đất cái rầm. Tôi nhảy dựng lên.

-Vượt ngục á! - Hai tên đó bỗng chạy khắp ngục tìm kiếm. - Đi báo chủ nhân ngay! - Nói rồi, cả hai tên đó mở cổng rồi chạy ra ngoài. Chúng tôi cũng nhanh chân chạy đi theo dấu của hai tên giám ngục.

-Chết đi! - Tôi ra tay phóng một lượt hai tia sáng màu cam, thiêu rụi hai tên giám ngục lăm mồm. Nhìn bọn chúng bị thiêu cháy mà tôi thấy vui trong lòng. Nghe có vẻ hơi tàn nhẫn!

-Cừ lắm! - Thái Ny khen tôi, nghe mà thấy cảm động quá.

Tôi cứ dôi theo chấm trắng của Thái Ny. Đến khi cái chấm đó dừng lại. Tôi ngược mặt lên.

Ôi Chúa ơi! Một tập đoàn ma cà rồng đang hiện hữu trong sảnh trước mặt con đây!

Tôi sợ đến cả mồ hôi, người run lên từng đợt.

-Bình tĩnh lại Lâm Vi! Dù trong bất cứ hoàn cảnh nào, cậu cũng phải giữ được sự bình tĩnh, đừng để những thứ khác làm cậu sợ hãi! Nhớ lời tớ, một ngày nào đó, cậu sẽ cần nó đó! - Tôi đang ghi từ con chữ của Thái Ny vào tâm mình. Những lời nói này khiến tôi thấy.....Thái Ny như sắp xa tôi rồi.

Cảm giác bây giờ của tôi là hồi hộp và rất hận bọn ma cà rồng tàn độc kia.

-Người giỏi lắm Khải Minh! - Một tên áo choàng đen với cây vương trượng trên tay, chiếc ngai vàng quần đầy những sợi hồng gai. tên đó xinh đẹp tựa một bông hoa hồng đen ướm át sương mai, vẻ đẹp vừa ma mị vừa u ám đến lạnh người. Hai chiếc nanh sắc nhọn có thể đâm thủng lớp da mỏng mang, những giọt máu đỏ tươi ngon lành từ từ vào người hắn. Đúng! Ma cà rồng! Kẻ thù không đội trời chung với phù thủy, các cuộc chiến xảy ra không có hồi kết, và không ai thắng ai cả!

-Quá khen thừa chủ nhân! - Lại một tên tóc đỏ với chiếc áo choàng đen bóng, quỳ trước ngai vàng của tên chủ nhân tàn bạo đó.

-Ta không thể tin vào mắt mình, người lại biến cuộc hẹn hò lãng mạn của người và cô gái Lâm Vi xinh đẹp đó thành một trò chơi thú vị đến vậy! - Tên chủ nhân nhếch môi cười, nụ cười tỏa hơi lạnh. -Còn máu, người đã lấy máu cho ta chưa!

-Thưa chủ nhân! Tôi sẽ lấy cho ngài khi ngài muốn!

-Ta muốn ngay bây giờ! - Tên chủ nhân đập tay tức giận.

-Vâng! Tôi sẽ đi lấy...

-Mang cô gái đó ra đây! Ta sẽ tự tay thưởng thức vị ngon của giọt máu mà đến Chúa cũng phải bảo vệ nó như thế nào! - Tên chủ nhân lại đẹp ma mị khi nói về đề tài có cái tên Lâm Vi.

-Nhưng...thưa chủ nhân....

-Sao? Không được hay sao?

-Thưa không! Lâm Vi, cô gái đó sẽ được đem đến cho ngài! - Chàng trai tóc đỏ trở nên buồn, đôi mắt đỏ trở nên ảm đạm, sâu thẳm hơn bao giờ hết. Hai tên áo choàng khác thì đi vào nhà ngục để đưa Lâm Vi đi gặp chủ nhân “đáng kính”.

-Chạy thôi! - Thái Ny giục tôi, chấm trắng tiếp tục di chuyển nhanh, tôi cũng chạy như bay, chạy đi tìm con đường sống cho bản thân.

Tôi và Thái Ny cứ chạy, chạy đến thực mạng, chạy thật nhanh, và mong rằng thiên sứ mà Chúa phái xuống trần thế sẽ giúp chúng tôi, bất lực rồi, tôi mệt lắm rồi, tôi vốn là người chạy không giỏi, tôi mệt lắm!

-Thái Ny!!! Tôi đỡ cô bạn tóc ngắn trên tay, cái chấm trắng giờ đã tắt ngấm, tôi dùng thuật chú phải lớp bụi tầng hình trên người hai chúng tôi. Thái Ny bị trúng thuật rồi.

-Chạy nhanh thế hai cô bé! - Một tên áo đen với cây vương trượng đang đứng trước mặt tôi, miệng nhếch môi cười.

-Lâm Vi! Hãy nhớ lấy lời tớ! Luôn bình tĩnh và tin vào điều mình cho là đúng! - Nói rồi, cô bạn của tôi nhắm nghiền hai mắt, đôi mắt nâu ấy đã nhắm lại, đôi môi căng mọng mà ngày đầu tôi thấy vẫn như vậy, nở một nụ cười tạm biệt tôi. Tôi ôm lấy cô bạn trong lòng, gào thét trong đau đớn. Nước mắt tôi trực trào, mất đi cô bạn thân của tôi là một điều kinh khủng nhất. Tôi tắm rửa bọn ma cà rồng, tôi sẽ không tha cho bọn chúng. Thái Ny! Tớ sẽ giết chết bọn chúng để cho cậu ở nơi kia không thấy cô đơn!!!!

30. Chương Lễ Cưới Của Ma Cà Rồng

Tôi đặt Thái Ny xuống lớp cỏ xanh mượt dưới sự chứng kiến của bọn ma cà rồng tàn ác.

-Muốn chôn cất sao! - Tên cầm đầu lên tiến.

-Để ta được yên! - Tôi nói nhỏ như một cơn gió nhẹ thoảng qua.

Tôi dùng sự xanh mướt, trường tồn của cỏ cây, hoa lá trong khu rừng này bao bọc lấy Thái Ny, những nụ hoa xinh đẹp bọc lấy con người con gầy của cậu ấy rồi vươn lên nơi có ánh nắng nhiều nhất. Tôi âm thầm dùng thuật chú chỉ đường về trường cho đám cỏ lá đó. Mong rằng nó sẽ có tác dụng. Sau đó, nó vút lên cao rồi bay đi mất.

-Các người muốn gì? - Tôi quay sang nhìn bọn chúng, giọng nói của tôi giờ đây không còn đủ sức nữa.

-Người! - Tên cầm đầu quả quyết nói. Một chút suy nghĩ cũng không.

Tôi bước đến trước mặt tên đó, tôi ngược mặt nhìn. Một người, à không, một con quỷ xinh đẹp, thật sự quá mâu thuẫn. Nước mắt tôi ngấn trên khóe mắt. Tôi cắn chặt môi.

-Tại sao.....lúc đầu không giết ta mà lại giết bạn ta chứ! - Tôi uất ức nói, nước mắt mặn ngấm vào đầu lưỡi, tôi đang rất uất hận.

-Chống lại ta và đó là cái kết có hậu cho cô ta rồi! - Tên cầm đầu đưa những ngón tay thon dài vén cằm tôi. - Với lại.....đẹp thế này, giết đi thì uổng lắm, chỉ bằng làm thê tử của ta, nàng sẽ được sự bất tử mà ai cũng muốn! - Giọng nói đầy giễu cợt khiến tôi muốn moi tim hắn ra và giẫm nát nó, nhưng tôi phải thật bình tĩnh.

-Vô liêm sỉ! - Tôi hất tay tên đó ra. - Có chết ta cũng không làm thê tử của người, dù cho có bị băm thành hàng trăm mảnh thì vẫn vậy thôi! - Tôi quả quyết trong những hàng nước mắt.

-Vậy sao! Haizzz! Thật khó chiều lòng người đẹp nhỉ! Thế giờ nàng muốn gì nào! - Tên đó vẫn nhìn tôi, đôi mắt vàng hoe khiến tôi sồn gai ốc. Tôi run lên từng đợt như thể một con thỏ đứng trước một bầy sói vậy.

-Hay là ta giết thêm vài người nữa! Văn Du, Ken, Henry, thích không?

-Người..... - Tôi vùng tay thì bị hắn nắm chặt lại.

-Ta thì sao? Thế nào, làm thê tử của ta hay là.....nhìn ta giết người làm thú vui? - Câu hỏi đó khiến tôi đau đầu. Thê tử hay xem phim hành động chứ? Tôi không hề muốn là thê tử của hắn, cũng không muốn hắn giết bạn tôi. Đồng câu hỏi như cuộn lên rồi nùì trong đầu tôi.

-Ta sẽ có lợi gì chứ? - Tôi hỏi hắn.

-Làm thê tử cho ta, ta sẽ cho người thứ người muốn!

-Bất cứ thứ gì?

-Chính xác!

-Không giết bạn ta?

-Đương nhiên! Ta không phải loại người giết bạn bè chí cốt của thê tử ta đâu! Thế nào? Nàng đồng ý hay là không?

-Được! Ta đồng ý! - Tôi nghiêng rằng đồng ý.

Tôi đang thỏa thuận với ma cà rồng một thỏa thuận không ra gì! Làm vợ hắn sao! Chỉ là một cách để ta giúp bạn bè ta thôi!

Và rồi, tôi cùng hắn và bọn tay sai về lâu đài.

Tối hôm đó, tôi không ngủ, tôi cứ nhìn ra ngoài trời đêm. Vầng trăng tròn vành vạnh, âm đạm với những lớp mây đen trôi dạt. Tiếng chim cú vang lên, tôi ôm người ngồi tựa đầu vào tường. Nước mắt nhỏ giọt, tôi cắn môi, nhớ lại lúc Thái Ny trúng đạn. Vẫn không hiểu tại sao, bột tàng hình mà bọn chúng có thể thấy chúng tôi chứ?

Cốc.....Cốc....Cốc....

-Vào đi! - Tôi lau sạch nước mắt. Khải Minh bước vào ngồi đối diện tôi.

-Tại sao lại đồng ý? - Giọng nói lạnh tanh của cậu ấy, lạnh đến mức có thể đông lạnh cả tôi.

-Tôi có quyền không trả lời? - Tôi không nhìn vào mắt cậu ấy. Tôi không muốn nhìn khuôn mặt của con người đó nữa.

-Cậu sẽ hối hận! Tên của chủ nhân là Dương Tề - Nói rồi Khải Minh bước đi, chỉ để lại ở tôi chút gió lạnh buốt xương. Tôi khóc, nước mắt như muốn đóng băng thành những hạt pha lê lấp lánh. Ngày mai, tôi sẽ là thê tử của tên chủ nhân Dương Tề đó. Là mãi mãi hay chỉ là tạm thời?

Tôi mơ màng mở mắt, tối qua tôi đã gục đầu trên bực cửa sổ. Tôi vươn người, vận tay rần rắc.

Cốc.....Cốc.....Cốc.....

-Vào đi! - Tôi búi tóc gọn gàng.

-Chào buổi sáng Tiểu thư! - Tôi dụi mắt nhìn đám hầu gái gầy trơ xương, cung kính chào tôi.

-Chuyện gì thế?

-Chúng tôi tới đây để chuẩn bị cho Tiểu thư thật xinh đẹp trong lễ cưới! - Nói rồi, bọn họ mỗi người làm một việc, người thì chải đầu, người thì mặc áo, người thì mang giày. Nhìn cảnh này tôi lại nhớ đến cảnh Henry từng kêu người làm thế cho tôi. Nhắc tới đây, tôi lại khóc, lớp phấn trang điểm bị nhòa đi, bọn người hầu bỗng nhẹ nhàng lau đi.

-Không cần trang điểm đâu! - Tôi lau nước mắt. Bọn họ thì lần lượt lui ra khi đã xong mọi thứ.

17 tuổi, cái tuổi mà mỗi tình đầu rất thích hợp để có mà tôi lại khoác lên mình chiếc áo cưới trắng tinh này.

Chiếc áo cưới tinh xảo, điểm xuyên vào bông hoa ở phần eo kéo xuống gần hông may vàng bạc lấp lánh.

Tôi đi đôi giày cao gót có dây màu trắng xinh đẹp và vòng quế trên đầu. tôi ngấm mình trong gương. Vừa buồn vừa vui. Vui vì tôi được mặc một bộ váy cưới xinh đẹp, một thiên thần trong gương. Điều khiến tôi buồn là phải làm thê tử của một con quỷ khát máu sống cả mấy ngàn năm. Cuộc sống sau này sẽ ra sau đây? Cuộc đời nở hoa hay cuộc sống bế tắc? Một ẩn số, và tôi phải tìm được nó!

Tôi bước ra khỏi phòng rồi một mạch đến sảnh, nơi diễn ra cái lễ cưới này.

Vừa đến đó, tôi thấy tên chủ nhân Dương Tề đó, khoác trên người một bộ - lễ trắng lả lăm. Lần đầu tiên tôi thấy, một tên ma cà rồng mặc đồ trắng lại đẹp trai đến thế. Không chỉ hấn, cả lễ cưới đều được trang trí màu trắng, những hoa hồng đỏ trên sàn. Các ma cà rồng khác cũng có mặt đầy đủ để chứng kiến cái đám cưới kinh hoàng này.

Tiếng nhạc vang lên, tôi bước đến cạnh Dương Tề, khoác tay hắn.

Không hề có Chúa chứng giám, chỉ có Satan làm điều đó. Chúng tôi làm mọi nghi lễ. Trong đó có một nghi lễ mà tôi sẽ không bao giờ quên : uống rượu giao bôi. Nói là rượu, thực chất mà máu.

Lúc nâng ly rượu lên, tôi muốn nôn ra ngoài.

-Nàng sao thế? - Dương Tề hỏi tôi.

-Máu?

Không gì, Dương Tề khẽ chạm vào cổ. Tôi ngửi, không còn là máu nữa mà là rượu. Tối nhấp rượu, mùi vị ngon tuyệt, tuy là khá nồng, tôi hơi choáng với độ cồn của nó.

Sau buổi tiệc hoành tráng đó. Tôi được đám người hầu đưa về phòng.

Tôi không hiểu, đây đâu phải phòng tôi. Giường phòng này to quá, phòng tôi có giường nhỏ thôi à!

Tôi vội quay đầu bước ra thì.....

-Đi đâu thế? - Dương Tề chặn đường tôi.

-Đây đâu phải phòng tôi!

-Là phòng của nàng! - Dương Tề chắc chắn nói tôi.

-Điên rồi! - Tôi nhăn mặt.

-Nàng là thê tử của ta, nên phòng này là phòng của nàng và.....ta! - Tôi đứng đơ người.

Dương Tề đóng cửa lại. Tôi thì cứ đập cửa. Muốn khóc thét lên.

-Nàng nghĩ gì thế? Ta không làm gì nàng đâu! - Nghe lời nói của Dương Tề, tôi không thể tin vào mắt mình.

-Không làm gì ta sao? - Tôi chớp chớp mắt.

-Ta sẽ ngủ dưới đất, nàng cứ ngủ trên giường đi! - Nói rồi, Dương Tề cầm gối ném xuống đất rồi nằm xuống.

-Người không ngủ trong quan tài à? - Tôi nghiêng đầu.

-Đâu phải ma cà rồng nào cũng ngủ trong quan tài như mọi người nghĩ!

Không nói gì nữa, tôi thay lại bộ áo cũ rồi leo lên giường. Chiếc giường ấm áp. Tôi đưa mắt nhìn Dương Tề. Tên đó co người ngủ dưới sàn. Không phải chứ! Lạnh sao!

Tôi lặng lẽ mang chiếc chăn đắp cho hắn.

Bỗng hắn nắm chặt lấy tay tôi.

-Đừng đi! - Vừa nắm ta vừa nói.

-Nói mớ sao! - Tôi nhìn hắn, đôi chân mày hắn nhíu lại. Tôi lấy tay áp vào đôi gò má lạnh của hắn.

Đôi chân mày đó dần ra, đôi môi nở một nụ cười. Tôi cứ nhìn hắn ngủ như thế. Không thể tin vào mắt mình luôn! Khi ngủ, hắn đẹp như một thiên thần sa đọa vậy!

31. Chương Tẩu Thoát Khỏi Khải Minh

Tôi nhìn hắn hồi lâu, mi mắt tôi sụp dần xuống, mỗi một, tôi ngủ thiếp đi.

Trong giấc mơ, tôi thấy Dương Tề đứng đối diện tôi, trên môi hắn nở một nụ cười xinh đẹp, đôi mắt vàng hoe đậm vẻ u buồn. Tôi mỉm cười nhìn hắn. Khi hắn cười trong giấc mơ giống như một thiên thần chứ không phải một con quỷ khát máu.

Phập.....

Tôi giật mình nhìn cảnh tượng trước mắt mình.

Dương Tề vẫn cười, tay ôm ngực đang rỉ máu, ngã quỵ xuống đất. Một chiếc cọc gỗ đâm thẳng vào tim.

Tôi vội vàng chạy tới, nâng đầu hắn lên. Khuôn mặt hắn trở nên mờ nhạt, tôi bị hai hàng nước mắt đọng ở khóe mi che mất hình ảnh của hắn lúc này.

Đáng lẽ ra, hắn chết tôi phải vui mới đúng chứ, tại sao lại khóc như vậy chứ? Thật là không ra gì!

Dù có thế nào, tôi cũng không ngăn nổi nước mắt trào ra. Năm ngón tay thon dài của hắn thả lỏng, hắn đã chết, chết trên tay tôi, tôi gào thét. Bóng đêm vô tình bao trùm lấy hai chúng tôi. Quả là một cơn ác mộng đắm nước mắt.

-Sao nàng lại khóc? - Chàng trai với con mắt vàng hoe nhìn cô gái ngủ say sưa kia. Năm ngón tay thon dài lạnh giá khẽ đan lên mái tóc đen mượt của cô.

-Dương Tề! - Cô gái bỗng nắm chặt lấy bàn tay thon dài của chàng.

-Ta? - Chàng trai ngạc nhiên. - Nàng biết tên ta! Thật bất ngờ! - Chàng trai bỗng mỉm cười, nụ cười thật đôn hậu.

Phập.....

-Thôi cái cảnh ướm át đi, chủ nhân cao quý! - Một kẻ mặc áo đen với mái tóc đỏ bồng bênh, gương mặt anh tú, nở nụ cười, cười cũng như không cười.

-Người.....Người...Khải Minh.....Kẻ phản nghịch.....- Chàng trai tóc vàng ôm vết thương trên ngực đau đớn, bất chợt quay sang nhìn cô gái đang cự mình.

-Sao? Ta nghịch phản á! Hahaha! Cũng phải, nghịch phản mà giết được người thì cũng mừng lắm đấy! - Kẻ đó cười lên man rợ.

Lũ quạ ngoài kia vỗ cánh bay đi, để lại những dư âm đáng sợ, sự gào thét của ngọn lửa địa ngục.

-Có chuyện gì..... Dương Tề!!! - Cô gái vừa ngồi dậy thì hốt hoảng thét lên, chạy lại ôm lấy người chàng trai.

Bàn tay cô đặt lên khuôn mặt đang rạn nứt của chàng, đôi mắt vàng hoe ướt nước mắt, bàn tay thon dài của chàng khẽ vuốt khuôn mặt trắng hồng, mịn màng của nàng.

-Cám.....ơn.....nàng.....vì.....đã gọi.....tên.....ta! - Cố nói từng chữ, nước mắt bỗng lăn dài.

Cô gái bật khóc, nước mắt trong veo cứ vỡ òa trong phút chốc.

Rồi chàng rạn nứt, vỡ vụn ra thành cát bụi bám đầy trên người nàng.

Đôi mắt nâu xinh đẹp của nàng nhanh chóng chuyển sang màu đỏ của sự oán trách, thù hận.

-Tại sao người lại giết Dương Tề? - Gôi gái nắm chặt tay.

-Vì ta muốn cho hắn nếm trải mùi vị của cái chết! Hah! - Kẻ đó nhếch môi cười, khuôn mặt xinh đẹp lạnh tanh không chút máu, hai chiếc răng nanh nhọn hoắt lộ ra thật đáng sợ. -Với lại ta cũng không muốn hắn dành lấy món ngon của ta! - Nói rồi, kẻ đó đưa hai ngón tay thon dài nâng cằm cô gái lên, khuôn mặt ánh lên vẻ thề muốn dòng máu đang chảy mãnh liệt trong người cô.

-Thế sao người còn làm tay sai cho hắn? - Cô gái hất tay hắn ra.

-Trả thù! Chính bàn tay dơ bẩn của hắn đã cướp đi gia đình ta, mọi thứ của ta, tuổi thơ của ta và giờ còn định cướp đi người con gái à ta yêu thương nhất! Cũng giống hắn thôi, đây là cái kết có hậu cho cuộc đời hắn rồi! - Tên đó lảng vảng trong phòng, hơi lạnh tỏa ra muốn buốt xương.

-Ta cứ tưởng kế hoạch của ta sẽ diễn ra khó khăn và có thể không thành công khi nàng xuất hiện nhưng không ngờ rằng, nó lại dễ dàng hơn. Hắn cứ chăm chú giam giữ nàng, cái tính ham mê sắc dục đã giết chết hắn! Còn nàng, đừng lo, rồi nàng sẽ lại trở thành thê tử của ta mà thôi! Hahahaha! - Hắn cười lên man rợ, bàn tay khẽ vuốt lên khuôn mặt đầm đìa nước mắt của nàng.

-Người cũng đáng như thế, Khải Minh! - Cô gái đứng dậy.

-Ta sao?

-Ta đã từng tin ở người rất nhiều, chờ đợi người rất nhiều, yêu người cũng rất nhiều. Ta đã từ chối tình cảm của Henry chỉ vì chờ đợi người, ta luôn nghĩ rằng, một ngày nào đó gặp lại người, người và ta sẽ như một cặp tình nhân sánh đôi trên các con phố, chụp ảnh, ăn uống và vui đùa cùng nhau. Nhưng ta đã lầm, cái quãng thời gian mà ta đợi người thật là vô ích! - Cô gái rơi nước mắt, trái tim cô đang bị xé nát thành trăm mảnh, đau đớn đến tột cùng.

-Nàng chờ đợi ta sao? Cái ngày mà xảy ra vụ việc đó, chính nàng là người đã dẫn Henry tới, nếu không, ta sẽ không bao giờ thế này! Và nàng cũng sẽ không phải trải qua nhiều đau đớn thế đâu! - Tên đó dựa vào thành giường, trên tay nắm chặt một bông hoa hồng đang héo dần.

-Vậy tại sao lại không giết ta đi chứ? Mà lại chút hết những cái uất hận đáng kinh tởm ấy lên những người xung quanh ta chứ? Thái Ny thì bị thương sắp chết, Dương Tề thì người lại thẳng tay hạ thủ, người còn định làm gì nữa đây! - Cô nàng trừng mắt theo từng bước đi của hắn.

-Giết sạch bọn Glamour và người đã có ý định cướp nàng đi! Thích chứ? Ta thấy phấn khích lắm đấy! - Tên đó cười lên trong sự mãn nguyện.

-Người..... - Cô gái thẳng tay ném một quả cầu lửa nóng bùng về phía tên đó.

-Trình độ còn quá thấp để đấu với ta! - Tên đó chụp gọn quả cầu lửa, và làm nó dập tắt mãi mãi.

Tôi vội vàng chạy ra ngoài. Tôi cứ chạy, giống như tôi và Thái Ny từng chạy thật nhanh để tìm lối thoát. Nhưng tôi có biết được đường đi trong cái lâu đài ma quái này, tôi cứ cắm đầu chạy, không biết khi nào tôi mới dừng lại.

Nhưng tôi vẫn cứ thắc mắc, mọi người ở đây đâu cả rồi, một bóng người cũng không. Tôi cứ loay hoay nhìn khắp mọi nơi, hy vọng nhìn thấy ai đó.

Nhưng ôi Chúa ơi! Tôi phát hiện một người nằm bất động trên sàn. Tôi đến gần. Tên đó chết rồi, tôi lật đầu hắn lên.

-Liam!!! - Tôi hết hoảng. - Bị giết!!! Khải Minh! - Tôi thấy lạnh lạnh sống lưng, tôi không muốn tin vào điều đó một chút nào cả.

-Sao! Thấy ta quét dọn đường đi cho nàng thế nào? - Khải Minh nhìn tôi cười nhếch môi đá lăn cái xác củ Liam đi một cách không thương tiếc.

-Người giết tất cả? - Tôi không kiềm được tức giận và sợ hãi.

-Đúng! Thế nào? - Câu hỏi không hay một chút nào. tôi đang rất sợ, rn lên từng hồi.

- Nàng đừng sợ, dù thế nào đi nữa, ta cũng không ra tay với nàng đâu! - Khải Minh vén cằm tôi lên, dí sát vào mặt hắn. Tôi cảm nhận được hơi lạnh tỏa ra từ hắn rất gần, khoảng cách giữa môi của tôi và hắn rất gần.

-Sở Khanh! - Tôi hất tay hắn ra. -Bỉ ổi! - Tôi buông lời nguyên rửa hắn từ sâu thẳm thâm tâm tôi.

-Đừng buông lời nói nặng với ta như thế thê tử à! - Hắn vẫn cười, nụ cười thật hách dịch.

-Dù có chết, ta cũng không làm thê tử của ngươi đâu! - Tôi bỏ chạy khi có cơ hội, tôi chạy vọt vả.

-Rồi nàng sẽ hối hận thôi Lâm Vi! - Hắn cười nhạt, tôi nghe được.

Tôi cứ chạy, chạy hoài, chạy ải. Mồ hôi túa ra ướt cả một tấm lưng mà tôi vẫn chưa thoát ra khỏi lâu đài.

Tôi vẫn mang trong người một hy vọng, tôi sẽ cứu được mọi người. Và chính cái hy vọng đó đã thúc giục tôi tiếp tục chạy.

Và thật sự, niềm tin vào hy vọng của bản thân đã được đền đáp thỏa đáng.....

Trước mắt tôi là một cánh cổng đen đồ sộ, thật u ám. Đám quạ đáng ghét đang đậu trên đỉnh cổng, luôn miệng kêu quan quá nghe thật khó chịu.

Tôi đứng cạnh cổng, nó cao hơn tôi cả chục mét. Và đây cũng chính là vấn đề của tôi.

Leo qua tôi cũng thử nhưng tôi không phải vận động viên leo núi, leo được hai ba mét mà mặt tôi đã tái xanh.

Tôi lại hì hục đục khoét cổng mà cũng chẳng hơn được gì, cái cổng gì mà cứ hể đục thì lại trở về nguyên cũ, cứ như làn da của người sói Logan vậy. Chết tiệt

Cuối cùng thì phải dùng đến phép thuật thôi.

Tôi triệu hồi phép hỏa, bắn một tia lửa lớn vào cổng. Không hề hấn gì.

Tôi tiếp tục triệu hồi phép thủy, tạo ra một cơn lũ cuồng quét cái cổng. Vẫn không hề hấn gì.

Lại tiếp tục triệu hồi phép thổ, tôi cho tạo một cơn động đất mạnh. Thôi rồi, nó vẫn không hề hấn gì cả, chắc tôi điên lên mất thôi!!!

-Đừng cố gắng nữa! - Khải Minh đứng kể tôi, nhếch môi cười khoái chí.

Tôi tránh xa hẳn ra, phòng thủ vẫn tốt nhất.

Và điều mà tôi cần làm bây giờ là tìm lối thoát khác hoặc là đứng lại đánh với hẳn một trận bầm dập.....

32. Chương Điều Đó Thật Là Tốt

-Ta làm gì nàng đâu mà sao lại tránh xa ta? Ta chỉ muốn nói cho nàng một điều thôi! - Hẳn bay lơ lửng trước mặt tôi, hai chiếc răng nanh nhọn hoắc lú ra khỏi đôi môi quyến rũ mà tôi từng mong chờ ấy.

-Chuyện nói với ta? - Tôi nhìn hẳn, trong đầu vẫn luôn kiên quyết phục thù

-Ta sẽ cho nàng về Glamour nhưng..... - Hẳn khoanh tay đứng nhìn tôi bằng con mắt mãn nguyện.

-Nội trong hai ngày, nếu nàng không trở lại đây thì ta sẽ không đảm bảo tính mạng của họ đâu! - Hẳn nhếch môi cười, nụ cười thật thâm hiểm.

-Nếu ta không làm thì sao? - Tôi nhìn mọi thứ xung quanh, đang cố gắng tìm cách thoát khỏi chỗ này ngay và lập tức.

-Vậy thì ta sẽ cho nàng coi thứ này, xem nàng sẽ quyết định thế nào!

Nói rồi hẳn hạ xuống đất, đôi giày đen bóng loáng chạm đất, thân người cao bước đi trên mặt đất, mái tóc đỏ bồng bênh trong ngọn gió lao xao.

Tôi vẫn đứng đó, nhưng trong đầu lại có một cái gì đó thúc giục tôi đi theo hẳn. Tôi đắn đo.

-Liệu ta có tin được những điều người nói? Đi theo người, đi đâu chứ? - Tôi hỏi lớn. Hẳn đứng lại, rút hai tay vào túi chiếc quần đen thẳng tắp.

-Cái đó là tùy nàng thôi! - Nói rồi, hẳn tiếp tục bước đi, mái tóc đỏ ấy lại phát phơ giữa ngọn gió mát rượi.

Tiếng bước đi vang lên lần nữa. Không biết điều gì đã thúc giục tôi leo đèo theo hẳn. Tôi biết là hẳn biết tôi sẽ đi theo. Thật sự tôi cũng muốn biết, thứ mà hẳn muốn cho tôi xem là gì!

Hẳn dẫn tôi vào một căn phòng lớn, được bao phủ hoàn toàn bằng những cành hoa hồng đầy gi uốn mình trên tường, trần và sàn nhà.

Tôi phải né những cái gai nhọn hoắc như muốn ăn tươi nuốt sống tôi trong khi hẳn thì giẫm lên rất thản nhiên.

-A! - Tôi đụng phải cái gì đó và.....tôi đang ngã...

-Cẩn thận chứ! - Hẳn choàng tay lưng đỡ tôi nếu không tôi sẽ có một cú tiếp đất nhớ đời giống như Vân Du hồi đầu năm học.

Tôi đứng dậy, phúi phúi chiếc áo của mình.

-Thứ mà người bào cho ta xem ở trong đây á? - Tôi hỏi hẳn.

-Cứ đi theo rồi biết! - Hẳn làm tôi vừa hồi hộp, vừa lo sợ đến phát điên lên. Tôi cứ leo đèo phía sau hẳn như thế, đi này giờ mà có thấy cái gì đâu!

-Đến rồi!!! - Tôi đứng im khi nghe hẳn thông báo là đã đến nơi rồi.

Trong lòng tôi vừa vui mừng hai chân được nghỉ ngơi sau những bước đi cẩn thận tránh đụng phải gai hoa hồng, vừa hồi hộp về thứ hẳn bảo cho tôi xem và lo sợ không biết điều gì sẽ xảy ra đối với mình.

-Đến đây! - Hẳn nắm tay tôi kéo về phía hẳn.

Tôi thấy thứ trước mặt tôi không khác gì một bông hoa hồng không hơn không kém những cành hoa trong căn phòng.

Bàn tay trắng, thon dài của hẳn đặt trước bông hoa. Một thứ ánh sáng dịu dịu tỏa ra, hẳn nắm chặt lấy thứ ánh sáng đó. Bàn tay hẳn nắm chặt, ánh sáng đó len lõi qua những khe hở bé nhỏ ở khe các ngón tay. Tôi nhìn chăm chăm vào bàn tay hẳn.

Nhưng chưa kịp thấy rõ thứ gì thì hắn đã nuốt chửng thứ ánh sáng đó vào miệng mình, vào thực quản, len lỏi vào cơ thể hắn.

-AAAAA!! - Hắn la thất thanh.

Tôi sợ hãi tránh xa. Nhưng nhìn hắn la thật đau đớn, tôi tiến đến gần mặt dù biết sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Dù gì, hắn cũng từng là mối tình đầu đơn phương đẹp dễ của tôi, giờ hắn như thế ra tay nghĩa hiệp thì cũng chẳng có sao! Tôi đến gần, đưa tay đặt lên bàn tay hắn đang ôm lồng ngực, thở dốc mệt mỏi.

-Hơ! - Hắn nắm chặt lấy tay tôi, kéo lại gần.

Tôi nghe thấy nhịp tim của hắn đang đập dồn dập, mái tóc đỏ thơm cánh hoa hồng, đôi mắt của hắn trở nên lu mờ.

Tôi như uống phải viên thuốc mê, cứ nhìn hắn, đôi má đỏ ửng lên. Tôi nhìn hắn và hắn cũng nhìn tôi. Bốn con mắt bắt gặp nhau trên một tia sáng không rõ tên khiến tim tôi cũng đập thành thịch không ngừng.

Tôi nghe được hơi thở nóng bỏng tỏa ra từ môi hắn, nó át đi cái lạnh giá từ người hắn mà tôi thường thấy.

Một tay hắn vòng lấy eo tôi, kéo gần phía hắn. Một tay ôm cổ tôi, kéo đầu lại gần hắn. Tôi bất chợt nhắm mắt. Tôi không vùng vẫy, không giãy giụa mà cứ im lặng như thế. Cứ như điều này là thứ mà tôi thấp thỏm mong chờ bấy lâu nay - một nụ hôn.

Môi hắn khẽ chạm nhẹ lên môi tôi.

Chúng tôi đã trao nhau cái hôn thật ấm áp, cháy bỏng, lạnh lẽo và băng giá. Cái ôn còn đẹp hơn hoa hồng, còn nóng hơn lửa. Cái hôn đẹp nhất trên đời!

Hắn lại đặt môi lên cổ tôi.

-Khải Minh!! - Tôi bắt đầu vùng vẫy khi cảm nhận thấy cái sự sắc bén của hai chiếc nanh đâm vào lớp da mỏng ở cổ tôi. Cảm giác dòng máu đang chảy ngược vào miệng hắn mà chẳng làm được gì thật là ức chế! Hắn quá mạnh, hắn siết chặt eo tôi, bàn tay tôi quá yếu để có thể thoát ra sự kìm hãm của hắn.

Cơ thể không nghe lời tôi nữa, nó bất động mặc cho tôi có sai khiến, năn nỉ ỉ ôi, nó vẫn nằm im mặc cho hắn hút cạn dòng máu đỏ tươi trong người.

Tôi thấy người mình yếu đi, đôi mắt mờ cảm, mọi thứ mờ ảo, chỉ còn lại chút đau nhói ở cổ và tim tôi. Cái đau ở cổ rất nhẹ, còn cái đau ở tim khiến tôi ân hận suốt đời.

Cứ tin vào hắn như thế, là vì tôi quá ngu ngốc hay là quá si mê hắn! Hay tôi vẫn còn yêu thương hắn, vẫn còn muốn mong đợi hắn dù hắn có là cái gì đi nữa! Thật là.....

Hắn rời môi, ôm chặt tôi vào lòng, cái ôm thật chặt, mạnh mẽ và đau thương.

-Tôi yêu em Lâm Vi! - Hắn nói trong tiếng thì thảo thoảng nhẹ nhưng lại động trên khoeo mắt tôi thứ gì đó mà lại khiến cho sống mũi cay cay. Một thứ chất lỏng âm ẩm, mặn mặn rơi xuống, nhỏ trên vai áo hắn.

Phải chi hắn nói lời này sớm hơn thì thật là tốt, có lẽ sẽ không có điều này xảy ra. Quá muộn màng để nói ra tiếng yêu.

Mọi thứ xung quanh thật mơ hồ. Mắt tôi trở nên mờ cảm, thân thể trở nên yếu ớt, trái tim tôi cứ như vừa mới khâu thêm vài mũi nữa, cảm giác đau nhói đến tột cùng.

Tôi vừa yêu vừa hận hắn. Tôi quá yêu hắn, mong chờ hắn, mong chờ hắn nói yêu tôi và yêu tôi như tôi từng yêu và đợi hắn. Tôi hận hắn bởi vì hắn đã cướp đi người bạn của tôi, xé nát trái tim tôi một cách tàn nhẫn. Và cũng hắn, bây giờ, hắn thành một vị bác sĩ thiên tài, khâu từng mũi kim lên trái tim vị vò nát và xé trăm mảnh kia. Hắn vá vết thương bằng cái mũi kim đỏ thắm. Tôi ước gì, mình có thể tát hắn một cái ngay lúc này để trút hết những nỗi đau, nỗi buồn, sự dồn nén trong tôi bấy lâu nay.

Vậy là hắn đã có được thứ hắn muốn và tôi cũng có được thứ tôi muốn.

Tôi muốn lời yêu, một cái hôn và hắn đã thực hiện nó.

Hắn muốn dòng máu đỏ trong người tôi và hắn cũng đã cướp được nó.

Thế là xong, vậy là đường ai nấy đi. Không cần phải ngoảnh đầu lại nhìn nhau trên đường. Cũng không phải tỏ ra quen biết hay chào nhau khi tình cờ bắt gặp trên một đoạn đường nào đó. Cũng chẳng cần phải nhớ nhung nhau trong những buổi chiều mưa đổ ối sên hay là mong chờ được nắm tay nhau dạo quanh các con phố.

Điều đó thật là tốt!!!!

33. Chương Giải Quyết

Những tia nắng ấm áp, nhẹ nhàng tràn vào căn phòng ngập tràn mùi hương từ những quyển sách cũ. Chiếc bàn gỗ đơn sơ, mộc mạc.

Dàng một chàng trai lãng tử với mái tóc tím lả lẫm, đôi mắt sâu thẳm chứa đầy nỗi niềm khó nói, ngồi suy tư trên chiếc sofa đỏ nhung nhã nhặn. Dáng của anh đồ dài trên nền sàn.

-Đã bao ngày rồi, chúng ta phải làm gì đó đi chứ! Cứ thế này chắc chắn Lâm Vi sẽ mất mạng! - Một cô nàng với vóc dáng nhỏ nhắn, khuôn mặt đầy sự lo lắng, hoảng sợ.

-Chỉ có Thái Ny mới biết được ta nên làm gì và đi đến đâu thôi! - Chàng trai tóc tím ấy đan đôi bàn tay thon dài vào nhau, ánh mắt trở nên mơ hồ.

-Thái Ny bất tỉnh và chưa thấy có chút dấu hiệu nào của sự tỉnh lại! Nói đi Henry, cậu phải làm gì đi chứ, đừng có ngồi đó và trong chờ vào Thái Ny nữa! Thái Ny thì hôn mê không biết gì, còn Lâm Vi thì phải đang đối mặt với kẻ thù hằn ngày! Nghĩ tới thôi mà đã tởm rồi! - Cô gái nhỏ nhắn quát lớn.

Cạch.....

Tiếng mở cửa đã xé tan bầu không khí u ám của căn phòng.

Một người phụ nữ trung niên bước vào, khuôn mặt nở một nụ cười nhã nhặn.

-Đừng cãi nhau nữa! Cô có tin vui đây! - Hai từ ‘tin vui’ khiến cho chàng trai tóc tím, cô nàng đồng đánh nhỏ nhắn và một anh chàng tay lái cao lêu nghêu quay hẳn về phía bà ấy. -Thái Ny đã tỉnh lại rồi!

Cả ba người đứng phắt dậy, vẻ ặt trở nên dễ chịu hơn.

-Tụi em vào xem cậu ấy có được không? - Chàng trai tay lái hỏi.

-Tất nhiên! - Nói rồi, cả ba người và bà cô đi một mạch về phía một căn phòng nằm cuối dãy hành lang.

Một căn phòng với cánh cửa bằng gỗ tằm thường như bao căn phòng khác nhưng.....một điều khiến nó trở nên đặc biệt là những thứ tồn tại bên trong nó.

Cạch.....

Chiếc cửa mở ra, cả bốn người bước vào.

Cô gái đồng đánh đảo mắt nhìn xung quanh, còn hai chàng trai kia thì một mạch đi đến cạnh một chiếc bể lớn, đầy nước trong vắt.

-Thái Ny!! - Chàng trai tóc tím đặt tay lên thành bể, nhíu mắt nhìn vào trong.

Một cô gái đang lơ lửng trong bể nước xanh, trên người khoác bộ váy trắng giản dị. Khuôn mặt cô xinh đẹp ngay cả khi đang ngủ với đồng dây nhợ dài hoàn nổi đến các thiết bị hỗ trợ cho việc điều trị.

-Nhịp tim ổn định rồi!! - Cô gái nhỏ nhắn nhìn vào máy đo nhịp tim cạnh bể. Các đường nhịp lên rồi xuống đồng đều. -Cậu ấy có thể nghe chúng ta n trai nói!

Hai chàng trai nhìn cô gái nhỏ rồi đưa mắt về phía chiếc bể kia.

-Lâm Vi đang ở đâu? - Chàng trai với mái tóc tím đưa mắt nhìn về phía cô gái đang ngâm mình trong chiếc bể ngập nước kia. Đôi mắt chàng trở nên sáng rực.....Cô gái ấy đang cựa quậy trong bể nước.

Tôi tỉnh dậy trên một chiếc giường nhưng mềm mại và rất lớn.

Tôi chưa kịp dừng ngạc nhiên này lại thì tiếp tục thêm một ngạc nhiên khác ập đến.

-Khải Minh!!! - Tôi nhìn sang bên cạnh thì thấy một người đang nằm cạnh. Và người đó không ai khác là Khải Minh!!!!

Tôi leo từ từ xuống giường, hai má nóng lên. Có chuyện gì đã xảy ra?

-Đi đâu đấy? - Tôi đứng sững người lại, khuôn mặt méo mó. -Yên tâm đi, không có chuyện gì xảy ra đâu! - Hấn vừa nói trúng tim đen tôi, không ngờ...

-Ai nghĩ gì đâu!! - Tôi đi tiếp, biết chừng nào mới thoát ra khỏi đây?

Tôi nhìn mình trong gương. Bộ mặt này thật thê thảm. Tôi đưa tay sờ lên cổ mình. Vết cắn hôm qua vẫn còn, nó đỏ ửng lên thành hai chấm nhỏ.

-Mình chưa chết? - Tôi băn khoăn khi nhìn cơ thể vẫn khỏe mạnh của mình. -Hấn đã hút máu mình mà!

-Không chết được đâu! - Tôi im bất khi nghe tiếng hấn vang lên. -Em là một người rất đặc biệt, không thể nào chết được đâu! - Hấn nở một nụ cười trên môi.

-Người đặc biệt? - Tôi lẩm bẩm.

-Rồi em sẽ biết thôi! - Tôi nhìn hấn, tôi nửa tin nửa ngờ lời nói phát ra từ miệng hấn. Tôi thật sự không muốn tin hấn nữa.

Tôi bước đi, đi đến vẫn là cánh cổng lỳ lợm, không biết nghe lời kia.

Lần này thì tôi quyết tung hết đòn ra để phá vỡ nó.

Cả buổi sáng hôm ấy, tôi gần như mất hết sức lực khi phải chiến đấu với cánh cổng cứng đầu đó và bắt gặp cái ánh mắt thỏa mãn của Khải Minh, kẻ vô tâm!

Tôi muốn ngã quỵ trong bộ váy ướt đầm mồ hôi của mình và đôi mắt căm thù đối với cánh cổng to lớn kia.

Trước khi nhắm chặt đôi mắt mệt mỏi của mình dưới cái ánh nắng trưa gay gắt và mặt đất nóng rát. Tôi thấy một khuôn mặt quen thuộc. Mái tóc tím lả lăm và cái khí chất quý tộc không nhầm lẫn vào đâu!

-Henry! - Tôi mỉm cười rồi nhắm chặt cả hai đôi mắt của mình lại.

-Henry! Lâu quá không gặp nhỉ! Kẻ thù đáng kính! - Chàng trai với bộ đồ đen và mái tóc đỏ bồng bênh nói bằng cái giọng đùa cợt.

-Người đã làm gì Lâm Vi hả? - Anh chàng đang ôm cô gái tóc đen trong lòng, tức giận nhìn kẻ đối diện mình.

-Chỉ là thưởng thức chút vị ngọt ngào đo đỏ thôi mà! - Chàng trai tóc đỏ liếm quanh đôi môi dày quyến rũ của mình, khuôn mặt đầy thỏa mãn cười nhếch môi, cười mà cứ như không cười.

-Người.....Yaaaa..... -Chàng trai đặt cô gái xuống đất rồi vung nắm đấm về phía người kia. Khuôn mặt đầy tức giận, bàn tay nắm chặt hiện rõ đường gân.

-Đừng có bạo lực thế chứ! - Tên tóc đỏ nắm lấy tay của chàng trai trong phút chốc, khuôn mặt tên đó vẫn điềm tĩnh như chưa có chuyện gì xảy ra.

-Tại sao? Tại người lại làm những chuyện dơ bẩn đến như vậy? - Chàng trai thả tay. nắm chặt cổ áo của tên đó, giận dữ hỏi.

-Lâm Vi là của tôi thì tôi muốn làm gì tôi làm! Không liên quan gì đến cậu cả! - Tên tóc đỏ vẫn điềm tĩnh, giọng nói vẫn đầy thách thức đối phương.

-Cô ấy không bào giờ là của một tên bần tiện như ngươi! - Khuôn mặt càng ngày càng biểu hiện rõ sự tức giận của chàng trai, đôi bàn tay siết chặt cổ áo.

-Bần tiện? Hah! Là ai chứ? Khi cô ấy bị giam giữ bởi kẻ thù thì cậu đang ở đâu chứ! Trong khi tôi là người luôn bên cạnh cô ấy, bảo vệ cô.....

Bốp....

Chàng trai tóc tím đâm một cái rất mạnh vào mặt tên tóc đỏ.

-Ê hèn! Đến cả Vân Du và Ken ngươi cũng không tha! Họ và ta mới nói chuyện với nhau cách đây không lâu thì ngươi, bọn tay sai của ngươi đã cướp mạng của họ một cách không thương tiếc! Ta phải trả thù!! - Không những là một cú đâm mà cứ thế, chàng trai tóc tím vung ra 3 đến 4 nắm đấm nữa. Đến nỗi, ở khoe môi tên tóc đỏ bị rỉ máu, một bên mặt bị bầm tím và lênh quá nhiều cú đấm mãnh liệt từ tay chàng trai kia.

-Đánh đủ chưa? - Tên tóc đỏ gượng dậy, đưa ngón tay thon dài quệt đi vết máu đỏ ở khoe miệng.

-Đối với những gì ngươi đã làm thì ấy cú đấm này quá nhẹ, còn cái chết thì cũng quá đơn giản đối với tội lỗi của ngươi! - Chàng trai bạnh quai hàm, nghiến răng.

-Thật sự ta cũng không muốn đâu! Nhưng vì ngươi đã đụng trúng ổ kiến lửa thì nên chịu đựng đi.....

-Tên tóc đỏ gơ bàn tay thon dài bốp cổ chàng trai tóc tím, siết chặt tay mặc cho chàng trai giãy giụa.....

-Đủ rồi! -Giọng nói quen thuộc của người con gái bé nhỏ khiến kẻ tóc đỏ kia phải quay sang nhìn.

Cô ấy đang gượng người dậy. Đôi mắt đỏ hoe nhìn chằm chằm vào tên tóc đỏ.

-Bỏ cậu ta xuống! - Cô gái chỉ tay về phía hắn, ra lệnh.

-Được thôi! Ta cũng không muốn làm em buồn! - Nói rồi, hắn thả tay mặc cho chàng trai rơi xuống đất và nằm im bất động.

-Chuyện này.....ta và ngươi sẽ giải quyết ngay hôm nay! - Hai quả cầu lửa xuất hiện trên tay cô.....

34. Chương Quyển Sách Glamour

-Ta không muốn nói nhiều với hạng người như ngươi...Yaaa... - Hai quả cầu lửa sáng chói từ tay cô gái ập đến, đẩy tên tóc đỏ ra xa, hắn nhăn mặt đau đớn.

-Hạng người như ta? Hah! Không ngờ em lại vô ơn đến thế! - Hắn đứng bật dậy, phủi lớp bụi trên áo.

-Vô ơn? Ta không hề nhận của ngươi bất kỳ ơn huệ nào, sao lại nói ta vô ơn? Trong khi chính ngươi, chính ngươi..... - Cô gái tiến lại gần tên đó, liên tục đánh vào vai hắn, đôi mắt đỏ thắm thoáng hiện trong lớp khí lạnh lẽo tỏa ra từ mắt cô. -Vì cái gì chứ? Vì cái gì mà ngay cả bạn của mình của ra tay như vậy hả? - Cô gái gào thét, nước mắt ứa trào.

-Vì sao ư? Vì ta không phải phù thủy mà là.....

-Một con quỷ khát máu không hơn không kém! - Nói rồi, cô gái thúc vào bụng hắn với ngọn lửa đang đỏ rực. Hắn vẫn thế, vẫn bình tĩnh như chưa có chuyện gì xảy ra.

Hắn kéo tay cô ra từ từ, khuôn miệng nhếch lên, nụ cười trở nên ma quái.

-Phải! Ta là một con quỷ khát máu đó! Biết vì sao mà ta thành ra thế này không?

Hắn cúi gầm mặt, giọng nói trở nên bi thương.

-Hah! Ngay chính cha mẹ ruột mà cũng không bảo vệ được! Chính loài phù thủy các người đã cướp đi sự hạnh phúc của ta. Con người không hề gây hấn gì đến phù thủy, vậy tại sao lại tàn sát họ chứ? Các người khiến ta trở thành một thằng mồ côi sống chui nhủi gầm cầu. Thức ăn là những gì mà người ta ăn thừa rồi ném xuống sông, ngày mưa thì ta cứ như con mèo rét run! Ta hận và ta sợ!

Cái gì đó lấp lánh, ấm nóng trên khoeo mắt hắn rơi xuống, chạm vào mặt đất đầy nắng chói chang.

-Rồi chủ nhân cũng đến, ông ấy đem ta về, ông ấy như người cha của ta, cho ta mọi thứ ta muốn - cái cảm giác được sống trong sự yêu thương là gì! Mặc dù ta chưa hề bước ra đến thành phố bao giờ! - Hắn bỗng ngược mặt lên, đôi môi nở một nụ cười thoáng qua như làn gió vô tình lướt qua mặt hồ vậy!

-Xúc động thật! Người nghĩ những điều đó có thể làm ta trở nên mềm yếu và bỏ qua cho người tất cả ư? Nhảm rồi! - Cô gái vẫn cương quyết chiến đấu cho đến cùng.

-Ta cũng không mong là các người hiểu nó, giờ thì quy về Glamour đi! - Nói rồi hắn quay người bước vào trong. -Và đừng bao giờ quay trở lại đây một lần nào nữa! Ta mong hai người hạnh phúc! Hắn sẽ tỉnh lại thôi! - Nói rồi, chiếc cửa sắt cao lớn đóng rầm lại, chỉ còn lại cô gái và chàng trai tóc tím đang nằm trên đất kia.

-Henry! Henry! - Tôi lay người cậu ấy. Đôi mắt nâu từ từ mở ra, hơi thở dần dịu lại.

-Lâm Vi! - Vừa tỉnh lại Henry đã ôm chầm lấy tôi. - Cậu không sao chứ?

-Tớ không sao! Người có sao là cậu đó, quay về Glamour thôi! - Tôi đứng dậy, phủi lớp bụi sau váy.

-Khải Minh? Tên đó....

-Hắn kêu tớ về lại Glamour và đừng bao giờ quay lại nữa! - Tôi bước đi.

-Tại sao chứ? Làm như thế không giống hắn chút nào! - Henry tỏ ra khó hiểu, tôi xoay người nhìn cậu ấy.

-Bây giờ có đi về hay không?

Cả hai chúng tôi đi theo con đường mòn. Đi đoạn.....

-Vân Du!! Ken!! - tôi thốt lên khi thấy hai người bạn của tôi đang nằm xõng xoài trên mặt đất. - Chuyện này là sao? - Tôi nhìn Henry.

Rồi Henry kể cho tôi nghe mọi chuyện đã xảy ra với họ.

-Chúng ta phải về Glamour gấp! Đem Ken và Vân Du về luôn! - Tôi ngó xung quanh.

-Nhưng mà, họ đã.....

-Chưa chết đâu! một người dốt Sinh như cậu thì biết gì, họ chỉ bị trúng một loại thuốc cá hàm lượng gây mê cao thôi! Tìm phương tiện về thôi! - Tôi công cô bạn vân Du đang ngủ mê trên lưng, không ngờ lùn mà nặng quá trời!

-Phương tiện sao? - Henry nhăn mặt suy nghĩ.

Tôi vừa bước vừa đá lăn hòn đá trước mặt.

-Po! - Tôi nói lớn, hai mắt sáng rực.

-Po? - Henry tỏ ra khó hiểu.

Tôi đặt Vân Du xuống đất. Tay cầm hòn đá.

-Biến! - Sau câu nói của tôi là hàng loạt tia sáng tỏa ra xung quanh hòn đá.

Phụp.....

Tôi thấy hòn đá xuống đất. Như là một giấc mơ, hòn đá cứ to dần, to dần, cho đến khi nó ta bằng một con voi ma mút chính hiệu. Đôi cánh của nó sải rộng.

-Po! - Tôi reo mừng, nó nhìn tôi, nháy mắt một cái. Nó hạ đuôi cho chúng tôi leo lên.

Trong thoáng chốc, cả bốn người chúng tôi đều ngồi trên lưng Po.

-Đây là con vật mà cậu từng nuôi à? - Henry sờ phần vẩy trên lưng Po.

-Không hẳn! Po là con chó con mà ngày đầu vào Glamour, Thái Ny đã hóa đá nó cho tôi! Nhưng sau ba ngày, Po trở lại với hình dạng hòn đá ban đầu của nó!

-Thuật biến! Cậu cũng khá đó.

-Hi! Đương nhiên, Lâm Vi là tớ mà! - Tôi nghênh mặt tự hào.

Tôi ngồi tựa người trên chiếc sofa đỏ nhung mềm mại, ánh nắng từ ô cửa sổ đẩy bóng tôi ngả dài trên mặt đất.

-Lâu thế nhỉ? - Henry mặt mày nhăn nhó nhìn chiếc đầu hồ đang kêu tích tắc trên tường.

-Cố đợi đi! - Tôi đưa mắt nhìn về mấy kệ sách trong phòng. Đối với tôi, sách chính là cuộc sống.

Tôi đứng dậy, bước đến kệ sách bên trái. Tôi đưa tay lần từng quyển ách trên kệ. Lớp bụi khá dày bám trên tay tôi. Tôi rất thích điều đó.

Những quyển sách cổ luôn mang trên mình lớp bụi dày tinh xảo.

Tay tôi bỗng dừng lại tại quyển sách màu đỏ thẫm đẹp đẽ. Tôi lấy quyển sách ra. Lớp bụi bám trên sách bị tôi thổi bay đi, hòa vào ánh nắng gay gắt.

-Glamour! - Tôi đọc tên quyển sách đó rồi đến chỗ Henry.

Tôi nhìn Henry và cậu ấy cũng nhìn tôi.

Tôi từ từ lật từng trang quyển sách.

-Ghi chú Glamour? - Tôi tỏ ra khó hiểu với tựa đề của nó.

Đôi mắt tôi đưa theo từng con chữ.

”Trên bầu trời Glamour, những đám mây xám xịt chen chúc nhau, dù là buổi sáng nhưng không khi cứ như là buổi khuya, màn đêm đang che kín nơi đây.

Mọi người sợ sệt nhìn lên bầu trời. Tay cầm đuă phép, ta nhìn đứa con gái bé bỏng đang nằm trong nôi, khuôn mặt con bé thật xinh đẹp, mi miều. Vợ ta, bà ấy đang ngồi cạnh chiếc nôi, khuôn mặt đầy sầu muộn.

-Hỡi những thần dân Glamour yêu dấu của ta! Với ngôi vị Quốc vương! Trận đấu này, ta sẽ không bao giờ lùi bước để bảo vệ Vương quốc Glamour này!

Thần dân muôn nơi vỗ tay nhau, hò reo ủng hộ, ta sẽ tham gia trận chiến này. Nhìn đứa con gái bé nhỏ của ta, mắt ta ứa lệ.

-Hoàng hậu, nàng hãy cùng con của chúng ta chạy đi! Hãy bảo vệ con, ngày nào đó, Glamour sẽ hòa bình, lúc đó nàng hãy quay về và hãy dạy dỗ con gái chúng ta thật tốt!

Ta đặt lên trán con gái nhỏ một nụ hôn. ”

-Chiến tranh đã từng xảy ra! - Henry nhìn tôi.

“Chính loài phù thủy các ngươi đã cướp đi sự hạnh phúc của ta. Con người không hề gây hấn gì đến phù thủy, vậy tại sao lại tàn sát họ chứ?”

Tôi bỗng dừng nhớ lại lời nói của Khải Minh. Có khi nào quyển sách này đề cập đến việc đó?

Tôi lật nhanh quyển sách, tôi lục tìm từng con chữ. Hy vọng biết được sự thật nào đó.

-Cậu tìm gì thế?

-Không gì!

Cạch....

Tiếng mở cửa vang lên, tôi vội gấp sách rồi giấu vào một bên cánh cửa Po.

Cô Hiệu trưởng bước vào, khuôn mặt nở một nụ cười.....

35. Chương Công Chúa Nhỏ

Tôi chậm rãi bước từng bước vào căn phòng sáng đầy máy móc thiết bị tiên tiến.

Những chiếc lọ thủy tinh chật chội trên chiếc kệ sắt kiên cường. Những sợi dây dẫn dài ngoằn nối đến các thiết bị. Đôi mắt tôi tập trung về một điểm, đó là chiếc bể lớn chứa đầy nước.

Tôi tiến bước đến gần. Bên trong đó, bên trong đó.....

-Thái Ny? - Tôi thốt lên khi phát hiện cô gái đang lơ lửng trong bể nước kia không ai khác là cô bạn điển trai của mình - Thái Ny. Đôi mắt mở hời, những bóng khí từ từ xuất hiện, cậu ấy đang cựa quậy.

-Cậu ấy không phải đã chết rồi sao? - Tôi nhìn hiệu trưởng với đôi mắt mơ hồ.

-Thái Ny chỉ bị trúng một loại chất độc khiến cho con bé ngất đi. Loại độc này khiến cho tim và các mạch khác đều ngưng hoạt động trong một thời gian. Ta phải dùng tới phương pháp cứu chữa này thì may thay con bé sẽ tỉnh lại! - Hiệu trưởng đi vòng quanh bể.

-Hiệu trưởng! - Henry gọi lớn, hiệu trưởng đến gần bàn máy tính.

-Thái Ny tỉnh lại rồi, hãy giúp ta đem con bé ra khỏi bể! - Sắt mặt hiệu trưởng trở nên xanh xao, hồi hộp nhìn vào bể rồi lại nhìn vào màn hình máy tính. Chỉ số nhịp tim càng ngày đập càng mạnh.

Henry lấy tay đập mạnh vào bể nhưng chẳng hề hấn gì. Chiếc kính bể vẫn im ru không có chút động tĩnh gì của sự nứt nẻ.

-Chết tiệt!!! - Henry lộ rõ sự giận dữ trên khuôn mặt, cởi chiếc áo khoác ngoài ra rồi nhảy nhanh vào trong bể. Nước bắn ra tung tóe, tôi ướt như chuột lột.

Tôi nhìn chăm chăm vào bể. Thân hình cao vạm vỡ đang cố gắng giật đứt mấy sợi dây dẫn cứng cáp ra khỏi người Thái Ny.

Dường như điều đó đang làm mọi thứ rơi vào bế tắc. Henry đang dần mất đi nhận thức giống Thái Ny. Hai người họ lơ lửng trong bể nước.

Sự bực dọc đang dâng trào trong tôi. Không thể kiềm chế được nữa. Tôi lùi ra xa lấy đà. Trên tay tôi hiện lên một cây kiếm bằng bạc sáng lấp lánh, những họa tiết tinh xảo trên thân kiếm và tay cầm.

-Yaaaa..... - Tôi lao đến chiếc bể, găm chiếc kiếm xuyên qua lớp kính dày, vỡng chãi. Khi thanh kiếm được rút ra, thành bể rạn nứt. Tiếng kêu răn rắc phát ra khiến tôi thích thú với màn trình diễn của mình.

Nước ồ ạt đổ ra khiến tôi và Hiệu trưởng ướt mèm.

-Thai Ny! Henry! - Tôi đứng dậy, chạy đến gần hai người bạn của tôi.

-Khụ...Khụ...Khụ.... - Thái Ny sặc nước, nhăn mặt, còn Henry thì thản nhiên đứng dậy, quay sang nhìn tôi.

-Đừng có nhìn tớ bằng cái ánh mắt đó, nhìn thấy ghét! - Tôi khoanh tay, quay mặt đi chỗ khác. Và giờ là sự ngạc nhiên cho tôi. Thanh kiếm!!!

Tôi nhìn xung quanh chẳng thấy thanh kiếm đâu nữa mà chỉ là những vũng nước và những mảnh vỡ của chiếc bể kia mà thôi!

-Em đang tìm thanh kiếm đúng chứ? - Tôi quay sang nhìn Hiệu Trưởng. -Nó không bị mất đâu mà nó nằm ngay đây! - Cô giơ ngón trỏ chỉ vào nơi cất chứa trái tim đỏ của tôi. Mặt tôi nhăn nhó, khó hiểu nhìn cô.

-Rồi em sẽ được biết! - Tôi ôm lồng ngực mình, ngơ ngác nhìn cô.

-Nè! Lâm Vi! - Henry gọi tôi.

-Giây? Định trả công cho tớ à! Không cần phải làm thế đâu! - Tôi ngênh mặt, vuốt tóc.

-Cậu đã phá hoại nơi đây rồi đó! - Đặt tay lên vai tôi rồi mỉm cười thích thú. Tôi chỉ muốn đánh cho tên này tơi bời mà thôi.

-Biết vậy lúc này bỏ mặc cậu chết quắc trong đó cho xong! - Tôi quay người đi.

-Tớ biết cậu không nhần tâm đến thế đâu!

-Thôi nào hai người kia! vẫn không thể bỏ cái tật cãi nhau à? - Tôi nhìn sang Thái Ny, trông cậu ấy chẳng giống một người bị bệnh nặng gì cả, vẫn hiên ngang bước đi.

-Hiệu trưởng! Còn Ken và Vân Du thì sao ạ? - Tôi hỏi.

-Đi theo ta! - Nói rồi cả ba đứa chúng tôi đi theo Hiệu trưởng.

Chúng tôi đến một căn phòng khác trong căn phòng lúc này. Căn phòng này có phần thoáng hơn vì không có quá nhiều máy móc và dây nhợ.

Tôi thấy Ken và Vân Du đang nằm trên hai chiếc giường khác nhau. Xung quanh là các thiết bị hỗ trợ nhịp tim và oxy.

-Giống như em nói Lâm Vi! Ken và Vân Du, hai em ấy bị trúng một loại thuốc mê với lượng gây mê cao ngắt ngưỡng, điều này ảnh hưởng đến sự hô hấp của nhịp tim. Nhưng cứ yên tâm, ta đã tiêm một loại thuốc kháng thể làm giảm độc tố của lượng gây mê đó, họ sẽ mau chóng tỉnh lại thôi! Đừng quá lo lắng!

Hiệu trưởng nhìn chúng tôi, còn tôi thì lại chăm chăm nhìn vào hai người bạn đang nằm ngủ say sưa trên giường kia.

Ba người chúng tôi tự trở về phòng ở ký túc xá của mình.

Dù chỉ mới có nửa kỳ nghỉ nhưng đã có quá nhiều chuyện xảy ra, chúng khiến tôi đầu đau và thức trắng nhiều đêm liền.

.....

Hơi nước nóng tỏa ra nghi ngút, tôi ngâm mình trong bồn nước. Nghiêng đầu suy nghĩ mọi thứ.

Từ việc Thái Ny bị tấn công rồi đến việc tôi kết hôn với một tên ma cà rồng và bị một người mà mình từng tin tưởng hút máu. Nhưng tôi không khóc nữa, tôi sẽ cố gắng không rơi nước mắt về cái tình yêu mù quáng đó nữa. Tôi sẽ mạnh mẽ hơn. Tôi.....sẽ như thế!

.....

Bước ra khỏi nhà tắm trong bộ đồ sạch sẽ, tôi vuốt ve Po đang nằm dưới sàn. Rồi từ từ, tôi rút dưới cánh của Po quyển sách lúc này, ngoài khoanh chân trên nệm. Tôi lật từng trang, từng trang một.

“Hôm nay là ngày rất quan trọng trong cuộc đời của con, ta sẽ không ban lời chúc cho con mà sẽ luôn cầu nguyện, ngày đêm ta đều mong con và mẹ con sẽ luôn bình an và mạnh mẽ! Ta yêu con! ”

“Công chúa bé nhỏ của ta! Có lẽ ta không phải là một người cha tốt, ta không dành nhiều thời gian cho con. Ta thật sự rất xin lỗi hai mẹ con của con. Vận mệnh của vương quốc này đang nằm trong tay ta, ta không muốn mất đi những thân dân của mình và cả gia đình này nữa. Và cũng có lẽ ta đã quá tham lam và ích kỷ, đến nỗi, một chút thời gian dành cho con cũng không có. Ta mong con hãy tha thứ cho ta! Yêu con, công chúa bé nhỏ của cha!”

Tôi lật qua trang sau, có cái gì đó đã rơi ra và rớt xuống sàn. Tôi khum ngón nhặt lên. Mở tờ giấy ra.

-Thư? - Tôi nhìn vào từng hàng chữ trong bức thư, những nét chữ méo xệch, trong như chữ của trẻ con.

”Cha kính mến,

Dạo này cha thế nào ạ? Cha có ăn ngon không? Bọn người xấu kia có ăn hiếp cha nữa không?

Con thì tốt lắm cha ạ! Mẹ hay nấu canh súp lơ mà cha thích cho con ăn lắm, con cũng thích nó nữa! Ngày nào mẹ cũng dẫn con đi dạo mấy góc phố hết, thấy người ta bán hoa này, bán bánh cá nữa, có cả những con cá đang bơi nữa kìa! Cha nhớ về sớm nhé, con ngày nào cũng ra trước hiên nhà đón cha hết, cha về vào buổi sáng hay chiều là đều thấy con đứng đó hết! Còn mấy người xấu kia mà có ăn hiếp cha nữa thì để con đánh bọn chúng cho, con không tha cho bất kì ai làm cha khóc đâu!

Công chúa của Cha!”

Ở phần kết của bức thư, có đề tên của công chúa nhưng đã bị cái gì đó làm mất đi nét rất nhiều nên tôi không thể biết, người con chúa mà đức vua muốn nói đến là ai?

Tôi chắc chắn công chúa trong bức thư này vẫn còn sống và đang ở một nơi nào đó. Tôi nghĩ, nếu gặp được công chúa, tôi sẽ tìm hiểu được chuyện gì đã xảy ra với vương quốc Glamour và nó có liên quan gì đến học viện này hay không? Làm sao để chấm dứt hết tất cả, trả lại sự cân bằng ọi thứ!

-Em thật sự muốn biết người công chúa đó thật sao? Lâm Vi! - Dáng một chàng trai với bộ y phục đen bí ẩn, mái tóc đỏ phát phơ dưới ngọn gió nhẹ nhàng, đôi mắt đỏ mờ ảo nhìn bầu trời đng chuyển dần sắc thái. Ly rượu đỏ trên tay sóng sánh, những ngón tay thon dài đưa lên bờ môi đỏ cong, chiếc lưỡi khẽ liếm lên đầu ngón tay.

-Rồi ta cũng sẽ có được em thôi! Lâm Vi! Hãy đợi đến ngày đó, cái ngày mà ta cùng em sánh bước bên nhau trong lễ đường của quỷ Satan!!! - Nụ cười thoát ẩn thoát hiện thật khiến cho người ta dễ sờn gai ốc, rùng mình với ánh mắt ma mị đầy sự chết chóc.

Những bụi hoa hồng đầy gai bám đầy trên vách tòa lâu đài đen cổ quái, những bông hoa thật xinh đẹp và cũng thật rùng rợn. Lũ quạ kêu quang quác, còn bọn dơi thì đang khép mình trong tòa lâu đài không một chút ánh sáng!

36. Chương Bí Mật Bật Mí!

Tôi gập quyển sách lại, thả người nằm lên chiếc nệm nhỏ êm ái của mình.

Trong đầu tôi lại hiện lên hình những hình ảnh thân thuộc, ấm áp. Người mà tôi vẫn luôn nghĩ đến nhất là Khải Minh.

Ngày đầu tiên tôi gặp Khải Minh, con tim tôi đã không ngừng đập, hai má tôi đỏ ửng lên. Có lẽ tôi đã bị say nắng.

Rồi cái ngày mà cậu ôm lấy tôi khi Doãn An và tôi lớn tiếng, rồi nắm tay tôi, chạy một mạch trên con đường mòn đến vườn hoa sau trường. Một lon nước, một bờ vai.

Và giờ, là một tên ác ma khát máu, hẳn xem tôi là một bữa ăn thịnh soạn, chưa từng xem tôi như một người con gái quan trọng.

Tôi nhắm chặt hai mắt, hai hàng mi chạm vào phía bụng mắt. Trong phút mơ hồ, tôi lại thấy hình bóng của Khải Minh ngày đầu tiên đó.

Cốc.....Cốc...

-Lâm Vi, Henry đây, tớ vào được chứ?

-Vào đi! - Tôi ngồi lên ngay ngắn, đặt cuốn sách cạnh mình.

Henry trong chiếc áo phong đen và chiếc quần jeans lửng bước vào, khuôn mặt điển trai khó tìm bất giác nở một nụ cười, mái tóc vừa lau nhìn hơi bù xù nhưng lại rất bụi bặm. Đôi mắt tôi cứ dán vào cậu ấy, hai má bỗng đỏ ửng lên.

-Đang nghĩ gì thế, tớ biết tớ đẹp trai rồi, đừng có nhìn như thế! - Henry vuốt một bên tóc, hất mặt. Tôi thì bẽ mặt.

-Thôi đi! - Tôi phủ tay, lấy cuốn sách để trước mặt. Ra hiệu cho Henry đóng cửa.

Cạch.....

Tiếng khóa chốt vang lên, tôi kéo khóa rèm, bật cây đèn ngủ lên để soi sáng từng con chữ.

-Nè! Cậu làm thế mọi người còn nghi ngờ nhiều hơn nữa đấy! - Tiếng Henry nhỏ nhẹ, tôi lườm xéo cậu ấy một cái.

Lấy trong quyển sách một mảnh giấy và đưa cho Henry xem. Đôi mày càng lúc càng nhíu lại.

-Cậu có muốn nói điều này cho Hiệu trưởng không? - Henry đưa mắt nhìn sang tôi.

-Tuyệt đối là không! - Tôi dằn giọng.

-Tại sao?

-Tớ không biết chỉ là.....có cái gì đó đang mách bảo tớ là không nên nói cho Hiệu trưởng được! -Tôi lấy lại bức thư trên tay Henry, cất vào quyển sách.

Tôi mở rèm cho những tia nắng chui lọt vào phòng.

-Muốn uống gì không? - Tôi mở tủ, lấy ra hai lon nước cam, đưa cho Henry một lon.

-Muốn làm nó lạnh không hả? - Lon nước trên tay cậu ấy bỗng nhiên đóng đá. -Yên tâm đi! - Nói rồi, luôn cả lon nước của tôi cũng bị đóng băng theo. Dù bên ngoài bị đông nhưng bên trong, nước cam vẫn lỏng và rất là lạnh.

Ring.....Ring.....Ring.....

Tiếng chuông điện thoại tôi vang lên liên hồi.

-A lô! - Tôi bắt máy.

-Đến phòng Hiệu trưởng ngay đi! Và mang theo thứ mà cậu đã lấy đi nữa! - Vừa dứt câu thì Thái Nỵ đã tắt máy, chỉ để lại những tiếng "Tút..tút....tút" mà thôi.

Tôi lộ vẻ khó hiểu. Cậu ấy nói thứ mà tôi đã lấy đi khỏi phòng Hiệu trưởng ư? Chẳng lẽ, cậu ấy biết tôi đã lấy nó.....

Tôi nhìn quyển sách nằm trên giường rồi nhìn sang Henry.

Cốc.....Cốc.....

-Vào đi!

Tôi mở cửa bước vào, theo sau là Henry. Trên vai tôi là chú Po bé nhỏ. Tôi cầm quyển sách trên tay, đồng dạng bước vào.

-Em ngồi xuống đi! - cô Hiệu trưởng rót hai tách trà đặt trên bàn. Chúng tôi ngồi xuống ghế, quyển sách đặt trên bàn.

-Em không cố ý! Em xin lỗi! - Tôi cúi đầu.

-Nếu em biết thì càng tốt, không sao cả! Chắc hẳn em đang rất muốn biết, nàng công chúa nhỏ kia là ai đúng chứ? - Cô Hiệu trưởng nhìn tôi, tay tôi nâng tách trà, nhấp một ngụm.

-Nếu cô biết gì đó, xin cứ hay cho biết, có thể công chúa ấy còn sống và biết được điều gì đó và đó cũng có thể là chìa khóa để chấm dứt mọi biến cố này và trả lại sự cân bằng cho Glamour, thưa cô! - Tôi nhìn cô với con mắt đầy hy vọng, đôi tay tôi nắm chặt.

-Nếu em đã muốn biết đến thế thì cô cũng sẽ không giấu gì nữa! - Cô đứng dậy, đi đến chiếc bàn làm việc, trên tay nâng tách trà nóng hổi. -Hoàng hậu trong quyển sách mà đứa vua đề cập tới chính là cô! - Lời nói của cô khiến chúng tôi một phen bất ngờ đến tột độ. -Còn cô công chúa nhỏ kia không ai khác là.....
-Cô quay người lại, nhìn về phía cô bạn của tôi - Là Thái Ny!

Chúng tôi như bị đóng băng, ngồi như những bức tượng sáp. Cô vừa nói là Thái Ny! Cô công chúa nhỏ Thái Ny!

Tên của Thái Ny cứ bay vòng vèo trong đầu tôi. Cố gắng giành lại sự bình tĩnh cho bản thân, tôi chớp mắt nhìn sang Thái Ny.

-Vì sao.....cậu lại không nói cho chúng tôi biết điều đó? Thái Ny? - Tôi lộ vẻ khó hiểu nhìn Thái ny, cậu ấy đã giấu đi chuyện quan trọng thế này.

-Cậu nghĩ nếu tôi nói ra, mọi chuyện sẽ được giải quyết sao? - Thái Ny lắc đầu, nhìn tách trà trên tay đang bốc khói.

-Cậu đã đọc quyển sách đó và chắc cậu cũng đã hiểu đôi chút nhỉ! Trận chiến mà vua cha đã nói là trận chiến tàn khốc giữa phù thủy và ma cà rồng. Chính trận chiến đã cướp mạng rất nhiều thần dân Glamour và cả những con người vô tội nữa. Và cũng vì thế, con người rất căm giận phù thủy và ma cà rồng. Họ cho rằng, loài phù thủy chúng ta là những kẻ ác độc chỉ biết hại người. Dù cho hàng ngàn năm về trước đã có những Hiệp ước Hòa Bình được ký kết nhưng mọi thứ chỉ là văn bản thôi. Sự thật thì, con người luôn muốn tống cổ tất cả chúng ta ra khỏi thế giới của họ. Ma cà rồng cũng không ngoại lệ, chúng là kẻ thù không đội trời chung với phù thủy chúng ta và loài người ích kỷ kia. Một khi họ biết tổ là công chúa của thế giới phù thủy, con người sẽ lùng sục mọi nơi để tìm ra nơi ở của phù thủy và tiêu diệt hết chúng ta. Một cuộc chiến khác lại nổ ra giữa 3 phe phái, một cuộc chiến vô nghĩa, đẫm máu và tàn khốc nhất trong lịch sử sinh tồn của vũ trụ!

Cả căn phòng như chết lặng trong không gian. Chúng tôi như muốn ngưng thở trước sự thật man rợ ấy. Mọi thứ rồi sẽ ra sao chứ, về đâu chứ?

-Vậy chẳng lẽ chúng ta cứ giấu sự thật này mãi sao, dù sao đi nữa, đó vẫn là sự thật mà! - Tôi nhìn Hiệu trưởng rồi nhìn Thái Ny.

-Chúng ta đã giữ kín bí mật rất lâu rồi, dù cho có chuyện gì đi nữa, con người cũng không được biết và cả ma cà rồng nữa! - Hiệu trưởng nhìn tôi, đôi mắt anh lên vẻ buồn man mác.

Chúng tôi lại một lần nữa chìm trong không khí tĩnh lặng, sự ngột ngạt đến lạ thường.

Ánh nắng vẫn nhảy nhót trên bầu trời xanh, tán cây xanh vẫn mãi miết ve vẩy cùng ngọn gió. Mọi thứ vẫn trôi qua và không đợi chờ một ai cả!

-Phải!!! - Gương mặt trắng đến băng lạnh, đôi mắt đỏ đầy ma mị, sự chết chóc. -Con người, ma cà rồng và cả loài phù thủy không thể nào cùng nhau sống chung trong một bầu trời được! Rồi cuộc chiến này lửa sẽ vẫn diễn ra dù có ngăn cản bằng bất cứ cách gì, cơn mưa máu của những kẻ ích kỷ sẽ rửa sạch bầu trời nơi đây!

Một nụ cười bất giác gây ảo ảnh cho người khác. Nó khiến mọi người phải lạnh sống lưng.

Những bụi hoa hồng đực ý bông lay chuyển, tiếng xào xạc nghe đến sờn gai ốc!

37. Chương Mãi Mãi Vẫn Như Thế

Trước cánh cổng to lớn, bao quanh đầy gai của những bụi hoa hồng đỏ thắm xinh đẹp. Tòa lâu đài ẩn mình trong bầu không khí hanh khô, lạnh lẽo. Tiếng quạ kêu nghe thật khiếp đảm!

Hình ảnh cô gái với thân người mảnh khảnh, khuôn mặt thanh tú, xinh đẹp. Bờ môi căng mọng, đôi mắt to sáng long lanh như có chút sương sớm bao phủ. Nước da trắng được bao bọc trong bộ đồng phục trường Glamour oai nghiêm.

Người đứng đầu Glamour - Hoàng hậu và chàng trai với mái tóc tím đem lòng yêu thương người con gái xinh đẹp kia.

Họ bước chậm rãi, nhẹ nhàng xuyên qua chiếc cổng cao đồ sộ bằng phép thuật phát từ cây đầu thần trong suốt trên tay Hoàng Hậu.

Những con quạ đang rừng mình vỗ cánh phành phạch bay đi tìm nơi trú ẩn khác.

-Em lại đến đây nữa sao? Không phải ta đã nói đừng bao giờ đặt chân đến nơi đây à! - Một giọng nói lạnh đậm vang lên như tiếng gió đùa nghịch.

-Ta đến đây để nói cho người nghe một điều! - Cô gái với giọng nói nho nhỏ mà lạnh lùng phải biết.

-Là chuyện gì thế! Ta đang rất tò mò đây! - Một bóng người thoắt ẩn thoắt hiện trên bầu trời đen u ám.

-Cuộc chiến tranh giữa phù thủy và ma cà rồng! - Cô gái với gương mặt xinh đẹp và giọng nói đầy dứt khoát, không chút do dự.

-À! Hah! Vậy là vì lý do đó nên mới mang theo tên khốn đó và cả.....Nữ hoàng đáng kính ư? - Một dáng người cao ráo, bờ vai rộng săn chắc, gương mặt trắng bệch, đôi mắt đỏ quẩn rừ và ma mị, mái tóc bông bênh trong gió, ánh lên sắc đỏ không lẫn vào đâu. Gương mặt của người đó thật đẹp, một vẻ đẹp tựa những bụi hoa hồng đầy gai góc kia.

-Nếu là về cuộc chiến năm xưa thì ta xin lỗi, ta đã biết tất cả rồi! - Người đó đến gần bên cô gái, những ngón tay thon dài nâng niu chiếc cằm nhỏ của cô ấy, khóe môi chột nở một nụ cười nhẹ nhàng như làn gió mang đầy hơi sương.

-Người chắc chứ! Người có chắc là đã biết mọi thứ hay không? - Cô gái dẫn giọng, hất tay người đó ra.

-Nếu ta không chắc thì nói với em làm gì? - Nụ cười lại nở trên khóe môi người đó.

Bịch.....

Cô gái thẳng tay ném một quyển sách xuống mặt đất. Cuốn sách với bìa bằng gỗ cũ kỹ, trên đó có ghi : " Glamour".

Người đó khum người nhặt quyển sách lên, phủi lớp bụi trên bề mặt ra. Rồi những ngón tay thon dài ấy lật từng trang, từng trang một.

"Trên bầu trời Glamour, những đám mây xám xịt chen chúc nhau, dù là buổi sáng nhưng không khi cứ như là buổi khuya, màn đêm đang che kín nơi đây.

Mọi người sợ sệt nhìn lên bầu trời. Tay cầm đũa phép, ta nhìn đứa con gái bé bỏng đang nằm trong nôi, khuôn mặt con bé thật xinh đẹp, mi miều. Vợ ta, bà ấy đang ngồi cạnh chiếc nôi, khuôn mặt đầy sầu muộn.

-Hỡi những thần dân Glamour yêu dấu của ta! Với ngôi vị Quốc vương! Trận đấu này, ta sẽ không bao giờ lùi bước để bảo vệ Vương quốc Glamour này!

Thần dân muôn nơi vỗ tay nhau, hò reo ủng hộ, ta sẽ tham gia trận chiến này. Nhìn đứa con gái bé nhỏ của ta, mắt ta ứa lệ.

-Hoàng hậu, nàng hãy cùng con của chúng ta chạy đi! Hãy bảo vệ con, ngày nào đó, Glamour sẽ hòa bình, lúc đó nàng hãy quay về và hãy dạy dỗ con gái chúng ta thật tốt!

Ta đặt lên trán con gái nhỏ một nụ hôn. "

"Những con người vô tội đã nằm xuống trên chính mảnh đất của họ chỉ vì sự ích kỷ của loài ma cà rồng. Chúng luôn muốn cai trị cầu thế giới này, cả vũ trụ này nên đã không ngần ngại ra tay giết sạch mọi thứ. Những thần dân tội nghiệp của ta, những sinh mạng của loài người kia đã bị sự ích kỷ lấy đi! Ta mong rằng,

một ngày nào đó, sự ích kỷ của chúng sẽ bị trừng phạt. Bức tường ngăn cách giữa loài người và phù thủy sẽ được xóa bỏ.”

Gương mặt của chàng trai đó bỗng nên trầm xuống, sự ảm đạm lại bao vây lấy chàng, bàn tay vẫn lật từng trang giấy ngả màu vàng của sự cũ kỹ.

-Cuộc chiến đó không hề như người nghĩ. Phù thủy không hề tấn công con người và họ sẽ mãi mãi không tấn công con người. - Cô gái lớn giọng, nghiêng răng, đôi mắt đỏ hiện lên qua làn tóc đen óng ả.

-Nói xằng.....là do lũ phù thủy đáng chết các ngươi mà thôi! - Chàng trai ném cuốn sách xuống đất. -Chính vì lũ yêu quái phù thủy các ngươi đã quá ngu xuẩn trong việc xử lý trận chiến nên kéo theo việc xâm phạm đất loài người. Vì cái sức mạnh quỷ quái của các ngươi mà loài người phải khốn khổ chạy đi khắp nơi tìm nơi sống. Cha mẹ của ta cũng chết dưới những tia sáng phép thuật của các ngươi. Ta phải chứng kiến cái cảnh cha mẹ ta nằm la liệt trên mặt đất, máu chảy thành vũng, đôi mắt nhìn ta đầy thảm khốc! Các ngươi nói đi, ta phải làm gì chứ hả! Nữ hoàng sao? Đến việc bảo vệ thần dân và mọi người còn không làm được! Như thế mà là nữ hoàng sao? - Chàng trai dần giọng, gân tay nổi lên.

-Người..... - Người con trai tóc tím bước lên định nói gì đó thì bị bàn tay của Nữ Hoàng ngăn lại.

-Cha mẹ của ta cũng đã qua đời khi ta chỉ là một đứa trẻ, vì cái cuộc chiến vô nghĩa của loài ma cà rồng đó, cha mẹ ta đã phải chết, ta trở thành một đứa mồ côi không hơn không kém. - Cô gái ngồi bệt xuống đất, một tay ôm lấy lồng ngực, nước mắt cô ứa ra như mưa đổ, một cảm xúc mãnh liệt dâng trào trong cô. -Ta muốn xóa đi tất cả, xóa đi những cái kỷ ức kinh khủng cả cái ngày cuộc chiến nổ ra, nhưng tại sao chứ? Ta cũng rất ghét cái bản năng phù thủy của chính mình, rất ghét nó! Vì nó mà ta không thể quên những chuyện đó! - Cô gào thét, bàn tay còn lại bấu lấy mặt đất đầy đất cát, gương mặt cô giờ đầm đìa nước mắt.

-Thôi đi! - Chàng trai cúi mặt, dường như, ở khóe mắt chàng cũng có thứ nước gì đó âm ỉ đang trào ra, chàng nhắm chặt hai con mắt của mình, ngăn tứ nước đó đừng rơi ra.

-Người.....Người.....Thật ích kỷ, người nghĩ chỉ có người mới mất đi cha mẹ vì cuộc chiến đó ư! Nói đi! Hả? - Cô gái nhào đến, túm cổ chàng trai, khuôn mặt cô lộ vẻ căm giận, đôi mắt cô mang sắc máu nhìn thật đáng sợ!

-Ta thật sự xin lỗi! - Chàng trai ôm lấy cô, cái ôm thật chặt, nước mắt của chàng lúc này mới trào ra. Sự buồn bã vì sự mất mát và sự ngu xuẩn của bản thân càng khiến nước mắt của chàng có vị mặn như nước biển.

-Người đáng chết, người sẽ phải chết! - Cô nói với giọng đầy sự căm hận.

-Phải, ta đáng chết! Ta đã quá ngu xuẩn, hah, đáng lẽ ra, ta đã không nên như thế. Nếu.....có thể.....ta chỉ muốn quay lại thời điểm mà ta gặp em, từ bỏ cái danh phận ma cà rồng này và nói yêu em! Ta chỉ mong có.....

Phập.....

Một tiếng động vang lên khiến nước mắt cô rơi nhiều hơn. Đôi mắt đỏ của chàng trai trở nên mờ ảo, anh nhìn cô, khóe môi nở một nụ cười thật tươi tựa bầu trời mùa xuân, mà mùa xuân ấy.....có cô.

-Ta.....ta...yêu.....em.....Lâm Vi! - Lời nói của chàng nói ra. Lời nói yêu đó là thật nhưng đã quá muộn màng. Cô ôm người chàng, ngồi bệt xuống đất.

Bỗng cánh tay của chàng đặt lên lồng ngực, ấn sâu vào bên trong, một thứ máu đỏ vẫn chảy nhưng rất lạnh. Từ trong đó, bàn tay dính đầy máu của chàng rút ra, một thứ gì đó màu đỏ, đang đập rất nhanh.

Thình thịch.....thình thịch.....thình thịch.....

Trái tim dính đầy máu vẫn đập, bàn tay trắng với những vết máu dài vẫn nắm giữ nó.

-Em.....hãy....nh....nhận....l....lấy nó! T...a.....yêu...em.....bằng....chính...trái tim...này.....! - Giọng mệt mỏi, thoi thóp của chàng vang lên, khung cảnh bay giờ đây tang thương.

Cô nhắm mắt, cô không muốn nhìn cảnh tượng này. Hai hàng nước mắt cô lăn dài. Khuôn mặt của chàng trở nên lạnh ngắt, hai dòng nước mắt vẫn chảy, đôi mắt nhắm nghiền.

Chàng đã chìm vào giấc ngủ sâu, cô sẽ mãi mãi không nhìn thấy chàng nữa nhưng chàng vẫn luôn dõi theo cô, mãi mãi dõi theo cô. Chàng sẽ như một tấm bùa hộ mệnh cho cô, sẽ yêu cô dù cô đã không còn có chàng trong trái tim mình nữa.

Mãi mãi vẫn như thế!!!

38. Chương Hồi Kết Có Hậu

Chào các bạn đọc giả yêu quý!

Là tác giả bộ truyện này, tôi thật sự.....không muốn viết hồi kết cho nó. Lý do thì cực kỳ đơn giản, tôi không thích tạo ra một kết thúc dang hậu, được người này, mất người kia.

Đáng lẽ, chương này là chương cuối cùng nhưng tôi lại cướp nó để nói cho các đọc giả về cái kết của nó.

Và cái kết của nó là.....

Do các bạn tự tạo ra. Xin thứ lỗi cho tôi nhưng, đọc giả các bạn cũng có quyền viết ra một kết thúc thật đẹp cho câu chuyện mà mình thích. Giờ đây, hãy thỏa sức làm điều đó..... giúp tôi. hãy nghĩ ra một kết thúc thật đẹp cho cô nàng Lâm Vi, cho tôi và cho các bạn nữa.

Mong rằng, khi bộ truyện này có thể xuất bản thành sách thì phần cuối cùng này sẽ chứa ra một trang giấy trắng để mọi người có thể viết kể chuyện do mình sáng tác vào!!

Xin cảm ơn các đọc giả thời gian qua đã nhiệt tình ủng hộ tôi, cảm ơn các bạn rất nhiều!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoc-vien-glamour>